Clubul Cocoşaţilor
Olimpian Ungherea
Volumul 2
Zar de fugă
CITITORULE.

Îngăduie-mi să aşez – cu smerenie – această lume, în care te pregăteşti să intri, sub fulgerul pedepsitor al lui Eminescu:

Cum nu vii tu, Ţepeş doamne, ca punând mâna pe ei.
Să-i împărţi în două cete: în smintiţi şi în mişei.
Şi în două temniţi large cu de-a sila să-i aduni.
Să dai foc la puşcărie şi la casa de nebuni!

Un policier politic de scandal

Olimpian Ungherea, unul dintre maeştrii policierului românesc, autorul Clubului cocoşaţilor, a fost timp de patru ani consilier de presă al PDSR. A trăit, aşadar, în imediata apropiere şi intimitate a liderilor partidului de guvernământ de până în 1996. Experienţa sa de ofiţer al Ministerului de Interne i-a slujit scriitorului Olimpian Ungherea să pună, în scoica ficţiunii de faţă, portrete şi măşti inedite ale oamenilor politici, acţiuni de corupţie şi atitudini imorale ale clasei conducătoare. Interesantă este şi modalitatea aleasă, de a ilustra motto-urile extrase din articolele publicate în ZIUA, cu ficţiunea realităţii digerate, cu elementele specifice scriitorului.

Două sunt planurile construcţiei româneşti, şi funcţionează pe principiul oglinzilor paralele: interpretarea realităţii în limbajul presei practicat în ziarul ZIUA, o relatare-dezvăluire a viciilor clasei guvernante din timpul regimului Iliescu, o oglindă plană – pe de o parte – iar vizavi de aceasta, oglinda deformantă, concavă, a ficţiunii, unde un cuvânt sau o apreciere din motto-ul jurnalistic sunt mărite până la ţesătura fiecărei silabe şi litere din care se compune ca fapt de viaţă. Suntem astfel introduşi într-o lume labirintică a oglinzilor, prin care ne conduce firul ariadnic al scriitorului de policier politic.

Scriitorul Olimpian Ungherea va pune astfel la lucru, în cei patru ani cât a fost în interiorul staffului pedeserist, simţul de observaţie al ofiţerului din serviciul de informaţii român, în cadrul căruia a funcţionat între anii 1965 – 1970. Armele sunt însă, de astă dată, ale scriitorului – alegoria, în principal, din care rezultă şi denumirea romanului, Clubul cocoşaţilor, în motto-urile de presă, din ZIUA, sunt menţionate numele mai marilor zilei din regimul Iliescu, şi relele de

care au fost făcuţi vinovaţi de presă, sunt menţionate marile scandaluri politice şi de corupţie bancară gen Bancorex, traficul de ţigări, cafea şi petrol, crima organizată pe care au tolerat-o şi în care au fost deseori implicaţi, în ficţiunea propriu-zisă personaje ca preşedintele Leon Lotreanu şi adjuncţii săi la conducerea Ligii Renaşterii Naţionale, Ovidiu Găman şi Daion Doroga, ori alţi apropiaţi ai acestuia sunt devoalaţi în structura lor intimă, făcând să iasă la iveală cocoaşa imorală şi lipsa de scrupule, caracterul de arivişti şi turnători, încă o dată, cine mai bine decât un fost ofiţer de informaţii să cunoască mai temeinic structura intimă a turnătorului, material uman folosit în activitatea sa? Crime politice sau reglări de conturi între grupuri de sub tutela potentaţilor, aventuri amoroase ale soţiei secretarului general al Guvernului, Traian Bereciuc, şantajul promovat ca politică de presă de Ion Brestoiu, directorul ziarului Bulina verde, caractere distorsionate şi imunde populează această lume labirintică a cocoşaţilor.

Nu lipsesc incursiunile documentate în intimitatea clanului de eminenţe cenuşii, numite Iluminaţii care, prin puterea banilor, fac de mii de ani ordinea politică planetară. Din relatarea Baronului, un personaj carismatic din anturajul mai marilor autohtoni ai zilei, rezultă astfel că şi Nicolae Ceauşescu ar fi fost propulsat şi apoi înlăturat prin voinţa masonică a confreriei mondiale.

Cu un filon epic bine conturat, policierul politic al lui Olimpian Ungherea ne dă o frescă a lumii politice româneşti desenată în aqua forte, care ne dezvăluie, într-un nou an electoral, ce se ascunde sub zâmbetul şi sloganurile colorate ale afişelor de candidaţi lipite pe toate gardurile, stâlpii şi zidurile speranţei alegătorilor de cinste, onestitate şi mai puţin rău din partea celor ce le vor fi aleşii.

Vorba lui Murphy, să ne bucurăm, căci mâine poate fi şi mai rău. Dacă nu luăm aminte la cât de bine ne-a fost ieri.

Sorin Roşca Stănescu

Un policier politic de scandal 2
VOLUMUL ÎI ZAR DE FUGA 6
CAPITOLUL 1 6
Violenţa – alarmă de gradul zero 6
Duminica orbului 8
Pânza de păianjen 10
CAPITOLUL 2 11

Bancul cu Bulă 12
Desfrâul caracterelor 13
O nebunie ca un cancer 15
Surâsul unui diavol 18
CAPITOLUL 3 19
O conspirație neagră 19
Rechinii tineri 23
I cappo dei tutti cappi 24
CAPITOLUL 4 26
Înmormântarea 26
Dacă vrei să fugi, eu sunt aripile 28
O poveste încâlcită 31
Frumos e pământul, Doamne! 32
Prăbușire anunțată 33
Femeia fatală 35
CAPITOLUL 5 36
Profetul 36
Un veac de singurătate 43
Majestatea Sa Scrisul 45
Oamenii din spatele istoriei 45
Carpe diem! 48
Amintirea zidului de la Târgoviște 49
CAPITOLUL 6 51
Bătrânul și întrebările 51
Ciudată și tristă lume! 54
Vrei să cadă Guvernul pentru o bere 56
Care revoluție, băi Gelule? 59
Mustrare paternă 60
CAPITOLUL 7 61
Proștii sunt sarea pământului 61
Și trădători, și patrioți? 63
O judecată strâmbă 65
Amfitrionul face cărțile 68
Confesiunea crupierului 70
Mână de ucigaș profesionist 74
Eu sunt paznicul lupilor! 76
CAPITOLUL 8 77
Mesagerul și Monseniorul 77

Viaţa ca un război total 79
Ultima spiţă a fanarioţilor 81
Nume de cod: Weimar 84
Prizonierul nebuniei 87
Nitropental pentru Europa Liberă 89
Salvarea generalului Pacepa 90
Glorie îndoliată 93
Mesajul este decodat 95
CAPITOLUL 9 96
Întrebări pentru căpitanul Zavera 97
Crima de la vila Negroponte 99
Farmecul aşteptării 101
Mafioţi cu papion 104
Stare excepţională 107
CAPITOLUL 10 108
Casa Benedictinului 108
Dik şi Puştiul 109
Înţelepciune, forţă şi frumuseţe 110
Un agent KGB 112
Indicatori pentru detectarea minciunii 115
Lumea e făcută de nebuni, pentru ca înţelepţii s-o poată locui 118
Domni şi mitocani 121
CAPITOLUL 11 123
Legiunea străină 123
Tripla crimă din cartierul Ferentari 125
Un mecanism infernal 128
Legea talionului 130
CAPITOLUL 12 133
Un roman scris de alţii 133
O turmă de contradicţii 135
Saul din Tarsul 137
Un cadavru politic 139
Păcatul congenital 142
Sminteala puterii 144
CAPITOLUL 13 147
O psihoză naţională 147
Asasinatul de la Terasa Anda 148

Somatoscopul profesorului Stratan 150
O întâlnire mizerabilă 155
Criminalistul şi ucigaşul 156
Nu sfida pericolul! 160
Ce, dracu', se întâmplă aici? 162
Povestea vânătorului de criminali 164
VOLUMUL II
ZAR DE FUGĂ
Motto:
Siguranţa cetăţeanului mai presus decât securitatea statului
CAPITOLUL 1
Motto:
Când nu s-a născut poet, românul s-a născut greşit şi acest început îl urmăreşte, vrea – nu vrea, toată viaţa.
Ioan Groşan
Violenţa – alarmă de gradul zero

Sfârşit de noiembrie. 1995. A trecut o jumătate de veac de la epuizarea celei de a doua conflagraţii mondiale. Dar de la a treia, cât timp a trecut? Unii spun că al treilea război mondial a început odată cu celebrul război rece, încheiat cu decapitarea comunismului, în 1989. Sau 1990. Alţii zic, dimpotrivă, că al treilea sinistru planetar abia după decapitarea comunismului a început. Pentru reîmpărţirea Pământului, conform unui principiu vechi de când lumea: una ţie, două mie! Pentru trasarea noilor sfere de influenţă. Diplomaţii spun: pentru o nouă ordine mondială! Ca şi Iluminaţii. Şi ce sunt altceva diplomaţii, decât îngerii-vestitori ai Iluminaţilor? Cine are timp să asculte, cu o ureche atentă, foarte atentă, tot ce spun diplomaţii printre cuvinte, dincolo de cuvinte, poate să scrie de pe acum istoria clipei de mâine. Cine nu, nu! Ca şi pe ziarişti. Cine mai are astăzi timp şi răbdare să-i citească pe ziarişti printre rânduri? se întreabă, îngândurat, Anton Soroceanu. Şi ei sunt tot îngeri-vestitori, dar, ca şi diplomaţii, strigă în pustiu. Cine-i aude? Cine-i ascultă? Cine-i înţelege? Cititorii nu mai vor decât scandal, senzaţii tari, violenţă. Şi plouă atât de trist, în acest sfârşit de noiembrie! Plouă mărunt, şi rece. E dimineaţă. Spre prânz, ploaia se va transforma în lapoviţă. Apoi, în ninsoare. Şi abia spre seară va izbucni viscolul. Câinos, colţos, polar. Dar atunci, despre ziaristul Anton Soroceanu, de la hebdomadarul ilustrat „Violenţa – alarmă de gradul zero", se va vorbi deja la timpul trecut. Deocamdată, se pregăteşte să

înfrunte – el ar fi scris: „să ia în coarne!” – încă o zi din viaţa lui: fugă epuizantă pe Câmpul lui Marte, dar care, nici după cei 42, 195 metri fărâmaţi sub tălpi sângerânde, nu va ajunge vreodată la liman, ca să poată azvârli camarazilor legendarul „Am învins!”

Alegerile – locale, parlamentare, prezidenţiale – bat la uşă. Nu chiar la uşă. Bat, deocamdată, la poartă. Până la uşă, mai sunt câteva luni. Dar se bulucesc. Vin grămadă. Cu înjurături, cu ţipete, cu promisiuni. Cu faceri şi desfaceri de alianţe politice.

Vin cu trădări, abjurări şi declaraţii de dragoste patriotică. Patriotardă! Se confecţionează imagini noi, zâmbete noi, charisme noi. Vin cu bani risipiţi pe lozinci, pe fluturaşi coloraţi, pe sloganuri îndelung lustruite. Vin cu lovituri date sub centură, la boaşe, la gioale. Vor fi alegeri încordate, încruntate. Speranţe pentru unii? Disperări pentru alţii? Cine vor fi învinşii? Cine, învingătorii? De pe culoarele întortocheate ale Ligii Renaşterii Naţionale – partidul de guvernământ – ziaristul Anton Soroceanu a prins un zvon ciudat: cică Daion Doroga, preşedintele Ligii, ar fi lansat, discret, un semnal ca actuala Putere să se pregătească pentru a trece în Opoziţie. De ce? Tocmai acum, când stau călare pe cai mari? Să fie doar o bârfă de culise? Doar o intoxicare a adversarilor politici? Praf în ochii credulilor? Dar dacă e adevărat? Ce urmăreşte Liga? Să piardă alegerile din 1996? Sau să fie doar un abil joc de picioare al etern-fariseicului Doroga? Dar preşedintele Leon Lotreanu – sfioasa Mătuşă de la Cotroceni – care a auzit, desigur, şi el bizarul zvon, de ce tace? De ce nu iese la rampă, să spună ceva? Adică, să nu-i pese deloc-deloc, de ce spune gura târgului? Sau Preşedintele e atât de sigur de victoria lui, de victoria Ligii, încât îl doare în popou de ce-i trece lumii prin gură? Doamne-Dumnezeule, se frământa ziaristul Anton Soroceanu, oare să nu scăpăm de Ligă nici la anul? Oare, să nu învingă, măcar şi la limită, Speranţa? N-or fi nişte mieluşei, cei care vor veni. Dar nici lupi ca ăştia, de acum, nu vor fi. Mai rău ca acum, nu se poate! mai jos de acest rău, e haosul. Disoluţia. Pieirea.

Soroceanu citise cândva, prin nişte cărţi străine, despre existenţa Iluminaţilor. Despre un Consiliu Suprem al lor, care încearcă să-i mai dea peste bot Răului, să-l mai sleiască de puteri, că prea s-a întins în lume ca o molimă. Oare, Iluminaţii ăia, n-or şti şi ei că undeva, pe harta lumii, se află şi o ţară numită România şi alintată odinioară, chiar de orgoliosul Occident, cu apelativul creştinesc: Grădina Maicii Domnului? Oare, să nu ne întindă nimeni nicio mână de ajutor? Ce

blestem apasă neamul nostru? Toate ţările din jur au scăpat de comunişti: s-au spălat, s-au curăţat, ca de păduchi, ca de râie.

Numai noi, nu! Orice om, dacă e cinstit, dacă e onest cu sine însuşi, dacă onestitatea lui pleacă din tainiţele cele mai adânci ale sufletului său, aşteaptă anul 1996 ca fiind sfârşitul celei mai originale democraţii planetare: adică, nondemocraţia. Trăim încă într-o lume cenuşie, periferică, tulbure ca un apus neguros de soare. O lume desprinsă parcă din dramaticele pagini ale „Ghepardului". O lume îmbătrânită. Uzată. Ponosită. O lume stricată în însuşi stratul ei germinativ. O lume care se cramponează de putere, se agaţă de putere cu ghearele, cu dinţii, cu ultimele vanităţi bolnave, cu ultimele orgolii purulente. Un rateu al istoriei umane! Va fi el extirpat de spulberul votului majoritar? Speranţa – ca o majoritate absolută a energiilor naţionale – va învinge?

Duminica orbului

Doamne – îşi zicea, zgribulindu-se de frig, ziaristul Anton Soroceanu – Doamne, dacă Speranţa va învinge, de-acum va răsări Soarele şi pe Uliţa noastră. De-acum, niciun mafiot din România nu va mai avea, deasupra capului, cupolă protectoare. De-acum, presa va avea acces deplin la informaţii exacte din lumea afacerilor veroase, din imperiul corupţiei, din sfera crimei organizate. De-acum – se plimba frenetic Anton Soroceanu prin reveriile sale – de acum, miliardarii de carton nu vor mai rânji, infatuaţi şi ridicoli, din dreptunghiul fosforescent al televizoarelor, ci vor înfunda, încolonaţi şi vărgaţi, puşcăriile. Pentru că m-am săturat dracului de mutra aia ţigănoasă, unsuroasă, cu aere de intelectual la fără frecvenţă, a lui Daion Doroga. M-am săturat de coloana lui de maşini negre – numai Jeepuri şi Merţ-uri – ca nişte libărci lustruite, pline full cu gorilele de pază, vânturându-şi girofarele de-a lungul bulevardelor pustii. Ce-şi închipuie că e? Mare caraliu de pripon, de umblă aşa cu nasul pe sus? Pulanul din cauciuc negru îi mai lipseşte, cu care să se plesnească – superior şi rasat – peste cusătura pantalonilor. Şi-apoi de ce, când apare în unda televizorului, vorbeşte ca din burtă: rotund, gâlgâit şi aferat? Are defect de maţe?

Sau defect de caracter? Nu degeaba i se zice Cufurel. Doamne, din ce speluncă l-o fi cules Mătuşa aia de la Cotroceni? Şi pentru că veni vorba, mi s-a cam făcut greaţă să-l tot văd de KGB-istul ăla de la Cotroceni, cu ochii lui mari, inexpresivi şi rotunzi, ca de cucuvea, cu

zâmbetul lui idiot, întins de la o ureche la alta. Ce caută el, acolo, în palatul regal? Cine l-a trimis, cine l-a suit pe tronul Maiestăţii Sale? Cum, cine? Votul dragelor noastre mase populare din „Duminica Orbului”! Dar, doi ani mai târziu, în 1992, românii tot orbi au fost, de l-au reales? După patru mineriade devastatoare? După reînscăunarea comuniştilor? Ce mister cumplit se ascunde în spatele unei prostii populare, de proporţii istorice? Decădere? Nepricepere? Nepăsare? Sau o diabolică manipulare? A fost, într-adevăr, o genială manipulare! Chiar să fim noi un popor întârziat în copilărie? se întreba – trist, dar şi furios – ziaristul Soroceanu. Şi nu mai vreau să-l văd – aproape că ţipă el în gând – nu mai vreau să-l văd pe beţivanul ăla în fruntea Executivului, gesticulând haotic, vorbind uluitor de agramat şi debitând uluitor de senin cele mai absurde stupizenii. Iar adormitul ăla de Găman, ce caută în fotoliul de prim-deputat? Cine i-a dat lui pe mână Camera Deputaţilor? Aaa, tot poporul? Deci, tot de la popor i se trage? Şi-atunci, de ce mai joacă el rolul somnorosului? De ce nu taie şi spânzură, la vedere, ca omologul său din Senat? Aha, se vrea mai subtil! Crede că ne prosteşte pe toţi? Sub aerul său inocent, de bebeluş îmbătrânit, care picoteşte mereu, se ascunde, în realitate, un spirit extrem de agresiv. Ager! Ascuţit ca o lamă de pumnal! Nu-i deloc recomandabil să te întorci cu spatele la un tip de calibrul lui Ovidiu Găman. Dar şarpele cu ochelari, din fruntea SRI-ului? Ce, candela măsii, caută el acolo? Ce relaţie firească poate exista între un fost profesor de marxism-leninism şi Serviciul Român de Informaţii? Profesorul şi Informaţiile sunt două linii perfect paralele: nu se vor întâlni niciodată! Şi ce dacă Profesorul a fost cândva ofiţer de securitate? Dacă ar fi fost bun, n-ar fi fost dat afară. A cui slugă să fie şarpele cu ochelari? A Preşedintelui? A KGB-ului? Sau a rămas slugă la doi stăpâni? Oricum, viitorul lui arată ca un pumn de surcele, din care nu mai poţi reconstitui niciodată pomul adevărat.

Apoi, zău, mi s-a făcut o lehamite îngrozitoare să-l văd pe Ilie Verdeţ, moţul PSM-ului, fost prim-ministru pe vremea Piticului, fluturându-şi turul pantalonilor pe scările Guvernului. La ce mai visează Verdeţ ăsta? Ce himere îi mai otrăvesc senectutea? De ce nu-I trage cineva de mânecă şi să-l zică, simplu şi politicos: „Hai, cară-te!”? Am făcut deja alergie – se plângea sieşi, cu gânduri încă nerostite, ziaristul Anton Soroceanu – am făcut deja alergie la istericalele naţionaliste ale lui Ion Paul Rogojanu, tribunul de la România

Pitorească. Ce caută acest dement în viaţa politică? Care e rostul lui în Parlamentul României? Să huiduie? Să ameninţe? Să insulte? Să stropească cu invective în stânga şi-n dreapta? Să verse calomnii ordinare, îmbrăcate în hainele false ale pamfletului? Tipul are obsesii morbide: urlă prin Cetate, că a îmbrăcat cămaşa morţii! Are halucinaţii: se crede Mesia, Unsul, Providenţialul! Are viziuni apocaliptice, înjură pe toată lumea, vâră spaima în evrei şi în ţigani. Şi spune răspicat, de la toate microfoanele publice, că, dacă va ajunge şeful statului, va organiza execuţii publice pe marile stadioane, că va purifica patria iubită şi sacră de elementele străine, alogene, indezirabile. Nici chiar smintitul ăla de Jirinovski nu a făcut asemenea josnice ameninţări. Ce confrerie monstruoasă l-a dotat cu imunitate parlamentară? A confundat cineva Parlamentul cu balamucul? Şi când te gândeşti că Liga şi România Pitorească sunt partide de guvernământ – sinistrul binom roşu – te apucă damblaua! Apoi, mă zgârie al dracului de rău pe creier, mă zgârie şi mă doare, de fiecare dată, apariţia în public a omului cu privirea de linx castrat: Ghiţă Gumar. Şeful PUN-ului. Ce are în comun acest Ghiţă cu politica? Cum poate sta în picioare, într-o ţară de creştini, cum poate sta cineva cu fruntea sus şi să declare, mândru de sine, fără măcar să clipească, fără să fie luminat de vreun gând creştin, că, dacă ar putea, ar mânca în fiecare zi unguri pe pâine, „tocaţi mărunt-mărunt, cu fulgi cu tot, ca să le piară definitiv sămânţa”? În ce fel de lume trăim? În ce fundătură istorică ne-a împins Liga Renaşterii Naţionale? De-acum, gata! Dacă la anul ne va ajuta un pic şi Dumnezeu, dacă şi Norocul ne va zâmbi şi dacă şi noi ne vom deştepta – aşa cum ne îndeamnă Imnul Naţional – atunci poate că vom scăpa, într-adevăr, de acest blestem. De-acum…

Ziaristul Anton Soroceanu surâse strâmb gândurilor sale furtunoase, nu era deloc din fire un frivol, un exuberant, un credul, dar îi plăcea uneori să zburde aiurea cu gândul viscolit al dorinţelor neîmplinite, al aşteptărilor, al speranţelor, închipuindu-şi cam cum ar trebui reaşezată lumea pe locul ei ales de Dumnezeu. Şi atât. Revenea repede – repede cu picioarele pe pământ, redevenea acelaşi bărbat practic, pesimist, aspru, cumpănit, calm, justiţiar, măturând cotloanele lumii interlope cu un ochi necruţător.

În lumea interlopă a manşetelor albe

Anton Soroceanu se specializase în lumea interlopă a manşetelor albe, a mafioţilor şcoliţi, scrobiţi, lustruiţi, puşi la patru ace,

a escrocilor cu papion. Investigase cele mai fioroase scandaluri financiare, dezvăluise în popularul hebdomadar central „Violenţa – alarmă de gradul zero”, unde era şef de secţie, cele mai terifiante afaceri cu grâu, cu vapoare, cu zahăr, cu ţigări, cotrobăise prin culisele tenebroase ale tripourilor, ale cazinourilor, ale cluburilor de noapte, publicase lungi şi fulminante anchete despre spălarea banilor murdari. Sunt încă proaspete în memoria publică monstruoasele afaceri şi crime demontate, demascate de teribilul ziarist: afacerea „Farah”, afacerea „Dacia Felix”, afacerea „Clisura Dunării”, tripla crimă din cartierul Ferentari, afacerea „Safi”, afacerea „Columna”, crima de la restaurantul „Solaris”, afacerea „CRPO”, afacerea „Incineratorul”, afacerea „Sanca”, dubla crimă din lacul Herăstrău, unde fuseseră pescuiţi doi chinezi spintecaţi şi înghesuiţi în două valize din placaj, afacerea „Puzdrea”, afacerea „Solventul”, afacerea „Caselor”, crima din strada Negustori, în care, într-o dimineaţă, un barosan al unei întinse reţele de consignaţii fusese împuşcat în cap, un singur foc în tâmpla dreaptă, expediat, silenţios, de un asasin necunoscut. O lume veroasă. Sângeroasă. O lume rapace, subterană şi violentă!

Deşi scria parcă în pustiu, deşi Doroga et comp. Îşi vedeau mai departe nestingheriţi de raptul naţional, deşi Poliţia se războia doar cu hoţii de buzunare, deşi autorii unor fioroase omoruri nu fuseseră prinşi nici după mai bine de doi, trei sau patru ani de zile, cu toate că pe urmele lor fusese lansat însuşi celebrul criminalist Andrei Zavera, deşi Justiţia se împotmolise în condamnarea unor controlori de tren care vămuiau pasagerii fără bilet, deşi Bancorexul continua să-i mituiască, într-o veselie, cu miliarde de lei, pe noii nomenclaturişti, acordându-le împrumuturi grase, cu dobânzi derizorii, întinse pe 25 de ani, deşi Bereciucul de la Guvern continua să fie etalonul corupţiei oficiale, ziaristul Anton Soroceanu devenise, totuşi, un tip faimos. Incomod. Şi temut! Grangurii zilei – venali până în măduva oaselor – se temeau de el mai rău ca de Garda Financiară. Mai rău ca de Curtea de Conturi. Reportajele sale despre corupţie erau ca Verdele de Paris pentru şobolani. Iscase veritabile frisoane de spaimă printre organizaţiile de tip mafiot, denunţând acapararea, de către acestea, a comerţului, a serviciilor, a băncilor, a privatizării…

Pânza de păianjen

De curând, băgăreţul ziarist adulmecase urmele unor tenebroase afaceri cu petrol. Se prefigura, la orizont, un nou scandal

uriaş. Milioane de tone de petrol, din producţia internă, aveau să se plimbe prin mai multe mâini, prin mai multe sereleuri, până ajungeau produse finite, adăugându-se de fiecare dată, cu fiecare transfer la altă societate comercială, noi sume de bani, foarte mulţi bani, care aveau să fie recoltaţi, la sfârşit, de o singură persoană: Dan Mircea Hariton. Era o inginerie financiară diabolică, de o simplitate incredibilă, dar aducătoare de profituri fabuloase. Toate sereleurile, pe unde voiaja petrolul, aveau un singur stăpân: Dan Mircea Hariton. Fusese pus la punct un mecanism infernal, o încrengătură amplă de firme, interese şi comisioane. Fusese ţesută cu geniu, o reţea de combinate petrochimice, bănci, furnizori şi comercianţi. Fusese închegată o structură de marionete, dirijate de un singur păpuşar: Dan Mircea Hariton, Consilier prezidenţial şi patron peste sute de societăţi comerciale, desfăşurate ca o enormă pânză de păianjen.

Anton Soroceanu prinsese un fir, trăsese de el cu infinite precauţii, se deşirase un colţ de plasă, după care, de undeva, din spaţiul dens al structurii, se iţise figura întunecată, uscată şi luciferică a lui Dan Mircea Hariton. Ziaristul publicase deja două reportaje kilometrice, fierbinţi, toată lumea luase foc, toată lumea se întreba oripilată cu ochii înfipţi în codul penal: un consilier prezidenţial printre marii mafioţi? A pătruns corupţia şi la Cotroceni? încotro ne îndreptăm? Spre un stat mafiot? Prim-senatorul Daion Doroga fusese interpelat, în plină şedinţă, de Opoziţie, şi somat să dea explicaţii. Interpelat fusese şi prim-deputatul Ovidiu Găman şi pus la zid cu întrebarea: Cine este Dan Mircea Hariton? Nu ştiu! răspunsese blând, un pic somnoros, dar cu atât mai convingător, şeful Camerei Deputaţilor. Nu ştiu şi nu l-am văzut în viaţa mea! Dar vom forma o comisie parlamentară, vom face cercetări şi vom da publicităţii toate rezultatele cercetărilor. Deputaţii Opoziţiei îl priveau ca hipnotizaţi. Era genial bătrânul Găman. Somat şi prim-ministrul Nae Coroiu, acesta ieşise numaidecât pe postul naţional de televiziune şi, cu o moacă haioasă – un pic serios, un pic chefliu – a tras un discurs patriotic, că Guvernul nu este lăsat să lucreze, că poporul este intoxicat cu tot felul de poveşti aiuritoare, „că cacealmaua cu petrolul nici nu există”, că întreaga istorie nu e decât o făcătură a Opozitei, că domnul Dan Mircea Hariton e un bătrânel cumsecade, onorabil şi bolnav, care nici nu are habar de ceea ce i se pune în cârcă, încheind în stilul său inconfundabil: „Bă, nene, ce se-ntâmplă, toţi mai minţim, ba colo, ba dincolo, c-aşa-e

viaţa. Dar Opoziţia asta, dom'le, minte de îngheaţă puţu!"... În dimineaţa aceea ploioasă, şi rece, şi tristă, de sfârşit de noiembrie, ziaristul Anton Soroceanu tocmai primise de la o sursă secretă, telefonul mult aşteptat. O sursă sus-pusă, un ditamai Secretarul de Stat. „Vă mulţumesc domnule ministru! În zece minute, sunt la dumneavoastră", după care, febril, închise telefonul. Trebuia să plece urgent la întâlnire.

Se aflau în joc informaţii proaspete, informaţii trăsnet despre afacerea „Petrolul", despre Dan Mircea Hariton, tartorul acestei colosale escrocherii financiare. Şi-a luat trenciul pe umeri, şi-a vârât în buzunar reportofonul, blocnotesul şi a coborât precipitat din sediul redacţiei. Redacţia revistei „Violenţa – alarmă de gradul zero" se afla pe strada Ion Câmpineanu, numărul, dar ce importanţă are numărul? Oricum, undeva prin buricul târgului. La colţul străzii, avea parcat, ca de obicei, autoturismul, o venerabilă Dacie – 1300, galbenă, cam şleampătă, stropită cu noroiul tuturor bulevardelor bucureştene. Anton Soroceanu s-a apropiat grăbit, grăbite îi erau şi gândurile, în dimineaţa aceea jilavă, silenţioasă şi mohorâtă, cu străzile aproape pustii. A descuiat portiera, s-a aşezat la volan şi a introdus cheia în contact, în aceeaşi clipă, un zgomot asurzitor a făcut ţăndări bruma de linişte a străzii, maşina şi jurnalistul spulberându-se în aer, într-o enormă şi înfricoşătoare explozie.

CAPITOLUL 2

Motto:

Puţin îi pasă înecatului dacă e scos din apă agăţat de un odgon sau de un pai. El se agaţă de orice. Suntem noi într-o situaţie mai bună decât înecatul? Avem timp să ne alegem salvarea? Nu! Trebuie să ne agăţăm de orice şi să ieşim, în sfârşit, la liman.

Adrian Pătruşcă

Bancul cu Bulă

Radu Dunca auzi un fâsâit de pneuri înfrânate în spatele său, apoi un claxon scurt. Se opri, se întoarse. Domnul preşedinte Daion Doroga îi făcu un semn cu mâna din spatele parbrizului, invitându-l în maşina lui. Era un Mercedes 380 Sec Coupé. Radu simţi numaidecât mirosul de piele al fotoliilor Recaro, adierea caldă, subtil parfumată a aerului condiţionat, zumzetul melodios al staţiei stereo U-2 Blaupunkt. Afară, cerul lipit de pământ. Rece. Neguros. Doroga era singur în maşină. El conducea. Era îmbrăcat într-un costum sobru, elegant, din

celebra colecţie Sperry. Unde era şoferul? Unde, cârdul de bodyguarzi? Unde, nelipsita şi frumoasa gardă de corp, domnişoara căpitan Ada Genaru? Să se fi copt oare cireşele abia acum, din cireşul ăla care înflorise cândva, cu peste un an în urmă, într-o excursie de trei zile, prin Bucegi? se întrebă consilierul de presă, cu gânduri corozive, după ce îşi salută şeful, aşezându-se pe celălalt scaun din faţă. Porniră. Se aflau în Piaţa Universităţii. Dunca plecase, ca de obicei, pe jos, era joi, joi după masă, în fiecare joi, din două în două săptămâni, Delegaţia Permanentă a Ligii Renaşterii Naţionale îşi ţinea şedinţele. Spre aceeaşi ţintă se îndrepta şi Doroga. Îl culesese din Piaţa Universităţii pe Dunca, se săturase să-l tot bată la cap, de ce nu foloseşte maşina din dotare, oferită de Ligă, Radu Dunca avea ciudăţeniile lui, dar merita să-i câştigi prietenia: era un tip admirabil! îşi zicea Doroga, furându-l cu coada ochiului. Se înţelegeau, se respectau reciproc, de împrietenit, însă, nu se împrieteniseră. Cele câteva încercări ale lui Daion Doroga – mai ales după episodul cu Baronul – fuseseră tot atâtea eşecuri. Apoi, pricepuse că îşi poate face din Radu un bun coleg, camarad, sfătuitor, dar prieten nu! Oare, consilierul meu de presă o avea vreun prieten? se întrebă Doroga şi ridică abia perceptibil din umeri, nevizitându-l nicio certitudine. Flecăriră, de una, de alta, chestii de pe la Senat, tiribombe de prin presa de scandal, butaforii politice. Doroga era volubil, era jovial, uşurat, parcă ar fi scăpat de curând de o povară, de un gând chinuitor, de o hotărâre grea pe care trebuia neapărat s-o ia şi a luat-o chiar astăzi.

Radu ştia despre ce e vorba: de câteva zile, îi transmisese al doilea semnal, sever, al Baronului, cu privire la alegerile de anul viitor. Daion Doroga trebuia să răspundă la semnal, informând Delegaţia Permanentă. Sau putea, dimpotrivă, să nu răspundă şi să nu mai informeze pe nimeni. Hotărârea îi aparţinea în exclusivitate. Dar ar fi fost el în stare de o aşa enormă prostie? Să refuze sugestia Baronului? Domnul Daion Doroga era un tip prea deştept, ca să nu priceapă câteva din resorturile tainice ale acestei lumi, prin care, prea adeseori, trecem ca valiza prin gară. Va să zică, se hotărâse! conchise Radu Dunca, deloc surprins. Doroga era bine dispus. Şi chiar izbucni în râs, în felul său, dezlănţuit, ca un copil, la un banc sec expediat de Radu. Era uimitor preşedintele, era irezistibil când râdea sincer. Necenzurat. Atunci, râsetul lui devenea molipsitor. Atunci, i se lumina tot chipul, deconspirând un om de o rară sensibilitate. Şi Radu nu fu de loc frapat

auzindu-l şi pe Doroga povestind şcolăreşte un banc cu popularul Bulă:

Bulică vine de la şcoală, negru de supărare.

— Ce-ai, mă? îl întreabă Bulă, tat-su.

— Astăzi, la şcoală, ne-a învăţat ce e aia teoretic şi ce e practic, răspunse Bulică privind în pământ.

— Şi? insistă Bulă.

— Şi n-am priceput nimic! aproape că ţipă Bulică, cu lacrimi în ochi.

Bulă tace, se scarpină după ceafă, se gândeşte, se tot gândeşte, apoi deodată îi zice lui Bulică:

— Ia cheam-o încoace pe sor-ta!

Vine sora lui Bulică. O întreabă Bulă:

— Câţi ani ai, fă?

— Cincisprezece! răspunse fata.

Bulă o priveşte în ochi, adânc, sever şi o întreabă patern:

— Ia spune-mi, fă, dacă ar veni acum un american la noi în gazdă şi ţi-ar da o sută de dolari, te-ai culca cu el?

— Bineînţeles! răspunde repede fetiţa. Pentru o sută de dolari?! Şi ce dacă n-o să mai fiu virgină, azi bărbaţii s-au emancipat, nu mai au pretenţii la fecioare. Apoi, cu o sută de dolari mi-aş cumpăra…

— Mai taci, fă, dracului din gură şi pleacă! o repede Bulă. Apoi, către Bulică: Ad-o pe mă-ta!

Vine nevastă-sa de la bucătărie, Bulă o întreabă brutal:

— Ascultă, fa muiere, dacă un american ţi-ar vârî în buzunarul şorţului o sută de dolari, te-ai culca cu el?

Femeia râde, îi sticlesc ochii, zice:

— Desigur! mai încape vorbă? Aş mai acoperi şi eu din cheltuielile casei. Pe sărăcia asta…

— Bine, acum cară-te! se răsteşte la ea Bulă. Apoi, din nou, către Bulică: Ad-o pe mă-ta-mare!

Vine bătrâna. Bulă o întreabă scurt:

— Dacă un american ţi-ar da o sută de dolari, te-ai culca cu el?

— N-am eu bafta asta, maică! zice baba şi pleacă făcându-şi cruce.

Bulică rămâne pe gânduri. Bulă îi explică, doct.

— Ei, vezi mă? Teoretic, avem în casă trei sute de dolari, dar practic nu avem decât trei curve. Ai priceput?

Daion Doroga îşi epuizase povestea, râdea copios, râdea şi Radu

Dunca, dar prefăcut, el ştia bancul, o variantă mai pe scurtătură, mai caustică, nu-l întrerupsese însă, vrusese să-i facă pe plac, preşedintele merita acest mic cadou. Erau atât de puţine clipele când Doroga râdea din toată inima!

Desfrâul caracterelor

La sediul central al Ligii nu mai venise nimeni altcineva din Delegaţia Permanentă, era prea devreme, mai aveau la dispoziţie aproape trei sferturi de oră, Doroga s-a dus în cabinetul lui, Radu într-al lui, în trecere Fraga Dorneanu i-a făcut cu ochiul, buna lor dispoziţie transferându-se şi asupra celorlalţi oameni care fojgăiau pe culoarele partidului: eternul aparat administrativ, fără de care nu poate fi butonat niciun pupitru de comandă.

Radu Dunca avea deja pe birou ordinea de zi a şedinţei. Cam aceleaşi probleme de multă, de foarte multă vreme: atragerea de noi membri de partid, menirea Ligii fiind aceea de a deveni un partid de masă; strategii pentru contracararea acţiunilor, tot mai virulente, ale Opoziţiei; mai multă fermitate faţă de aliaţi; spirit ofensiv mai pregnant, pentru apropierea tineretului, a femeilor, a pensionarilor; îmbunătăţirea imaginii partidului; lupta împotriva corupţiei; şi, ultimul punct, diverse.

Dunca nu era membru al Delegaţiei Permanente – forul executiv suprem al Ligii Renaşterii Naţionale – dar, în virtutea funcţiei, participa, obligatoriu, la toate şedinţele ei. Se repeta, la nesfârşit, acelaşi scenariu: din cele şase-şapte ceasuri ale şedinţei, doar unul singur, maximum, era consumat pentru ordinea de zi, restul pentru „diverse”. Ordinea de zi era expediată repede, sec, se formulau aceleaşi lozinci sonore, sobre, oficiale, se folosea exact acelaşi limbaj de lemn ca pe vremea Piticului, aceleaşi angajamente de o solemnitate uscată: „Vom face totul! Trebuie să milităm! Să construim viitorul împreună! Să întărim unitatea şi capacitatea de acţiune a partidului!” Bla-bla-bla. Culmea ipocriziei era atinsă, însă, când se prezenta, de fiecare dată, un scurt referat – doar de cinci minute – pe tema corupţiei. Atunci se foloseau cuvintele cele mai rotunde, cele mai grave şi de un perfect fariseism: „eficienţă potenţială; abuz de putere; eradicare exhaustivă; demersuri anvizajate; reprimarea flagelului; optimizarea cooperării; conversia incriminărilor etc”. Nu era deloc captivant acest peisaj care se multiplica, se repeta la nesfârşit. Frenezia începea la „diverse”. Acolo, ineditul era suveran. Palpitant! Acolo, ieşirile la rampă erau

trepidante, fascinante, pline de neprevăzut, eliberate integral de hainele strâmte, oficiale, ale unei şedinţe de partid. Abia acolo, oamenii se dădeau în stambă, se arătau exact aşa cum sunt: avizi de putere, de avere, exaltaţi, demonici sau duioşi, furibunzi, haini ori chinuiţi de invidie, dârji, duri, şireţi, duşmănoşi sau isterici, posesivi, agresivi, linguşitori sau speriaţi, scânteietori, răzbunători sau pişicheri, temători, veninoşi, vanitoşi sau voluptuoşi în orgoliu! lor ostentativ afişat.

La „diverse” nu se mai punea batista pe ţambal – cum ar fi zis hâtrul ăla de Ioşca de la Cotroceni, singurul consilier prezidenţial şi viitor director de campanie electorală, în care Radu Dunca descoperise un mare cărturar, dar şi un rafinat şi profund analist politic. Acolo, la „diverse”, se cânta din toţi bojocii. Fără jenă. Fără false pudori. Fiecare îşi cânta melodia lui. Corul politic dispăruse cu desăvârşire. Armonia de paravan se făcuse şi ea pulbere. Fiecare îşi striga partitura lui, cu toate boxele deschise. Acolo, la „diverse”, acei oameni nu mai aveau nevoie de măşti. Erau reali! În carne şi oase. Etalându-şi caracterele într-un total desfrâu. Acolo, se dezlănţuiau marile pasiuni. Marile interese! Acolo, se lansau şi se călcau apoi în picioare jurămintele cele mai patetice. Acolo, se împărţeau şi reîmpărţeau sferele de influenţă personală. Acolo, se vota excomunicarea celor care refuzau să mai verse comisionul la „puşculiţa de partid”. Acolo, se puneau la cale cele mai bănoase „tunuri” politico-financiare. Acolo, îl băgau în aia a mă-sii pe Ion Paul Rogojanu, cu fiţuicile lui cu tot. Acolo, se iniţiau proiecte de legi, care lâncezeau apoi cu anii prin Parlament. Acolo, se aruncau unii asupra altora, ca nişte şobolani flămânzi. Acolo, se bătea cu pumnul în masă. Acolo, se tăia în carne vie. Fără menajamente! Fără protocol! Acolo, la „diverse”, se călca pe cadavre. Aceeaşi scenă. Aceiaşi actori: preşedintele Daion Doroga, zis Doru; preşedintele executiv Ovidiu Găman, alias Bebe; şi o turmă de vicepreşedinţi: prim-ministrul Nae Coroiu, zis Trăscău şi Ţâru; secretarul general al Guvernului Traian Bereciuc, zis Etalon; ministrul Armatei Gheorghe Tupan, zis Tinel; ministrul Internelor Dinu Iocan Turtureanu nu avea niciun „zis”; ministrul Externelor Diodor Tomescu, zis Teo; ministrul Finanţelor Georgin Florescu, zis Coco; senatorul Sion Mocanu, zis Papaşa, desemnat să răspundă de sectorul învăţământ şi cultură; senatorul Sile Dogaru, fără „zis”, care coordona toate serviciile de informaţii; şi deputatul Dumitru Tiron, zis Mitruţ, şeful Departamentului de resurse

umane şi logistică al Ligii Renaşterii Naţionale…

O nebunie ca un cancer

Era un adevărat spectacol pentru Radu Dunca. Un spectacol terifiant! Un spectacol al caracterelor. O privelişte imundă, în care te puteai împiedica de orice, numai de adevăr nu. Oamenii aceia iluştri, aleşi prin sufragiu democratic să conducă un stat, simţeau o nevoie permanentă, o nevoie cronică, imperioasă, de a se minţi unii pe alţii, de a se minţi chiar şi pe ei înşişi. Era o cabală de minciuni! Se minţea cu plăcere, cu entuziasm, cu dăruire totală! îi stăpânea un veşnic spirit de contrazicere şi, neavând argumente, inventau, fabulau. Frustrări de zeci de ani – încă de pe vremea Piticului – refulate în adâncuri insondabile, defulau acum, ca o erupţie de noroi gros, fierbinte, hidos. Ascultându-i, Radu Dunca îşi amintea, când şi când, de celebrii vulcani noroioşi de la Buzău: un peisaj deprimant! Era o formă ciudată de nebunie, de inconştienţă, numai beţia puterii poate fi atât de devastatoare. O nebunie primejdioasă! O nebunie ca un cancer! Cine poate însă trasa cu precizie graniţa dintre benign şi malign în nebunie? Într-una din faimoasele lui „Scrisori”, Niccolò Machiaveli scrie câteva rânduri stranii: „Aici nu se află decât nebuni! Ei nu ştiu că individul care este socotit înţelept ziua, niciodată nu va fi considerat nebun noaptea”. Parcă ar fi participat şi el, măcar la una din adunările Delegaţiei noastre Permanente! surâse trist Radu Dunca, aşteptând de la secretară semnalul ca să intre în sala de şedinţe. Şi e cu atât mai ciudat – îşi duse gândul mai departe domnul consilier de presă – cu cât, în alte împrejurări, în alte situaţii, acei oameni se comportau perfect normal, erau familişti oneşti, onorabili, aveau prieteni pe care nu i-ar fi minţit în ruptul capului, aveau părinţi cărora le spuneau, cu respectul cuvenit: săru-mâna, mamă! săru-mâna, tată! în lumea lor particulară, strict personală, fiind ei înşişi nişte părinţi iubitori.

Când se aşezau, însă, pe scaunul puterii, parcă le lua Dumnezeu minţile. Iar scaunele puterii, adevăratele scaune ale puterii, se aflau acolo, în salonul acela dreptunghiular, cu masa uriaşă, lungă, masivă, din lemn natur, înconjurată de fotolii negre, înalte şi adânci, unde se ţineau, din două în două săptămâni, joia după masă, şedinţele Delegaţiei Permanente a Ligii Renaşterii Naţionale.

Parafrazându-l pe celebrul matematician Godel, putem afirma, cu certitudine, că în orice sistem închis, există un număr infinit de norme reale care, deşi conţinute în sistemul original, nu pot fi deduse

din el. Delegaţia Permanentă era un sistem etanş. Perfect închis. Şi, pe cale de consecinţă, incapabil să genereze, în exterior, o gândire deschisă, un sistem deschis. Astfel de structuri politice îşi sunt suficiente lor înşile. Ca şi camarilele dictatorilor. Dunca se cutremură la acest gând…

Acei oameni se jucau, împătimiţi, cu cuvintele. Ca nişte nebuni care descoperiseră o paporniţă cu diamante. Şi le aruncau unul altuia, într-o înspăimântătoare veselie. Neştiind nebunii că diamantul numit cuvânt are puteri magice: adeseori, simpla lui rostire poate declanşa gestul împlinirii unui fapt.

Daion Doroga, întotdeauna bolnav de superbie, elegant, strălucitor, puternic, îi domina pe toţi. Dacă el cerea linişte, se făcea numaidecât linişte. Dacă el lăsa frâul mai moale, nebunia se plimba printre fotolii doar cu şoapte otrăvite. Dacă lăsa frâul din mână, nebunia devenea vacarm. Preşedintele îi privea cu un ochi rece, superior, machiavelic.

Ovidiu Găman, înfăşurat într-o ipocrizie punitivă, striga sacadat, rar, foarte rar: Aşa e! Are dreptate! Nu-i aşa! N-are dreptate. Nimeni nu-l asculta, nimeni nu-l lua în seamă: era rezerva preşedintelui. Rezervele să stea cuminţi în banca lor, n-au ce căuta pe gazon!

Nae Coroiu, îmbrăcat într-unul din numeroasele lui costume albastre, cu cravata desfăcută, cu părul zburlit, cu mânecile suflecate – ca Mircea Dinescu pe creasta Revoluţiei – era un tip redutabil. Precum un luptător în arena gladiatorilor. Comicului-vulgar, ce-l caracteriza în alte momente, aici, la Delegaţia Permanentă, îi lua locul o încrâncenare virilă, avea privirea percutantă, îşi pândea adversarul cu un spirit agresiv, îl hărţuia necruţător, îi demonstra că e un tâmpit, că afacerea aia în care s-a vârât ca un cretin îl va aduce în sapă de lemn, că trebuia să facă aşa şi aşa, şi n-a făcut, pentru că a fost un bou, turuia ca o mitralieră Nae Coroiu. Era magnific! Radu Dunca se uluia de fiecare dată privindu-l, ascultându-l cu câtă vehemenţă îşi apăra punctul de vedere, cu câtă cruzime ataca logica celuilalt, admirându-i coerenţa dură a construcţiilor verbale, vivacitatea, spiritul belicos: unde era tăntălăul de altă dată? Dunca îşi aminti că odată, anul trecut, când cineva, cu ţandăra sărită, îl făcuse bolnav: Bă, Ţârule, tu eşti bolnav, bă, ce te bagi? Aici discută bărbaţi sănătoşi! Coroiu strigase ca din gură de şarpe: Nu-i adevărat! Bă, nene, să fie clar pentru toată lumea: toţi suntem bolnavi! Toţi suntem nişte bolnavi incurabili! Asistenţa îl

privea cu gura căscată. De ce? întrebă Nae retoric. Repetă: De ce, bă nene? Continuând grav, cu sprâncenele strânse într-un puseu de efort intelectual: Pentru că viaţa însăşi e cea mai cumplită boală, care se termină, inexorabil, cu moartea şi se transmite exclusiv pe cale sexuală. Se lăsase în sala de şedinţe o tăcere grea. Ca de cavou. Apoi, brusc, toată lumea izbucni în aplauze. Nae fusese revelaţia serii. Un adevăr era, totuşi, incontestabil: Coroiu nu venea niciodată, absolut niciodată, la şedinţele Delegaţiei Permanente, puţind a trăscău…

Traian Bereciuc, uscăţiv, negru, mai negru chiar decât Doroga, dar cu ochi albaştri, avea întotdeauna un aer sportiv. Abia trecut de patruzeci de ani, cu părul uşor grizonant, tuns perie, îmbrăcat într-o superbă cămaşă de mătase verde, deschisă la gât, un sacou sport, gripearl, în carouri, marca Lacoste, cu pantalonii largi, pe cusătură dublă, din tweed negru, părea abia întors de pe terenul de golf. Singurul lucru care distona greu cu alura sa sportivă, era lanţul din aur, masiv, care strălucea arogant, dincolo de cămaşa verde, pe un piept păros ca de gorilă. Spre domnul Bereciuc se îndreptau, de fiecare dată, chipurile colegilor – când unul, când altui – oprindu-se din peroraţilor lor stufoase, arţăgoase, oprindu-se scurt din vârtejul fierbinte al unor motivaţii torenţiale şi, întorcându-se disperaţi către secretarul general al Guvernului, îl luau ca martor suprem: „Ştie şi Trăenica acest lucru! Aşa e Trăenica? Spune tu!” sau ca judecător suprem: „Să se pronunţe Trăenica, dacă am ori n-am dreptate!” Sau ca sfătuitor suprem: „Ce părere ai, Trăenica? Tu ce zici de chestia asta?” Iar domnul Traian Bereciuc, bârfit prin culise cu apelativul Etalon, îi privea imperial, dar şi condescendent, îi privea doar, nu răspundea imediat, apoi ochii lui alunecau, aşa, în trecere, peste chipul impenetrabil al preşedintelui, găsind acolo anumite semne, numai de el ştiute, le culegea, le deslușea, după care formula răspunsul ca pe o sentinţă definitivă. Printr-o sofisticată asociaţie de idei, Dunca îşi aminti unul din sloganurile preferate ale domnului Traian Bereciuc: „Sunt prea sărac, ca să-mi pot permite să am conştiinţă!” N-o spunea nici fălindu-se, nici scuzându-se, ci – zicea el, fără să clipească – nu-i decât pur şi simplu o constatare. Şi cum zicea Trăenica, aşa rămânea. Bătut în cuie! „Vezi, mă”, răsufla uşurat cel care întrebase, adresându-se celuilalt, „Vezi, că şi Trăenica spune la fel? Vezi că am dreptate? Altă dată să nu mă mai regulezi la meclă cu prostiile tale”. „Tont ai fost, de când te ştiu!”, îi răspundea celălalt, vânăt la faţă de afront, după care continua tot colţos: „Da’ ce,

eu l-am contrazis pe Trăenica?! Eu n-am încercat decât să-ţi explic ţie, ca la tâmpiţei, cam cum devine cazul. Dar tu…” „Hai, sictir!”, îl reteza celălalt, şi dialogul politic se încheia numaidecât, fiecare dintre adversari întorcându-se către altcineva, cu mâna vârâtă până la cot în paporniţa cu diamante…

O figură aparte făcea Georgin Florescu. Înalt, mlădios, profil bizantin, părul castaniu, pieptănat cu pârtie pe mijloc. Părea, mai degrabă, un artist. Vorbea uşor peltic, mai mult graseiat decât peltic, se exprima elevat, colorat, eufemistic. Nici n-ai fi zis că e ministrul Finanţelor. Dar se iubea prea mult. De fapt, singura lui iubire era el însuşi. Manifesta tendinţe egofilice evidente. Pregnante! La 45 de ani, nu se căsătorise încă, nu avea prieteni, nu trăia cu nimeni. Colegii îi spuneau Coco, pentru că adeseori se înfăţişa în public, pastelat ca un papagal: cămaşă roşie, haină galbenă, pantofi argintii, pantaloni albi, cravată neagră. Cunoştea însă meserie de finanţist. Era tobă de carte. Aceasta era o mare calitate. Anulată, însă, de un defect la fel de mare: nu ieşea niciodată din cuvântul Mătuşii de ia Cotroceni. Orice i-ar fi cerut, în materie de finanţe, excelenţa sa domnul Leon Lotreanu, Georgin spunea simplu „Am înţeles, domnule Preşedinte!”, înclinându-şi cu graţie fruntea şi călcând în picioare tot ce învăţase din cei câţiva pereţi de cărţi studiate cu osârdie. Cuvântul prezidenţial se dovedea mai tare decât cuvântul ştiinţei, într-un singur loc din lume, îşi descărca Georgin Florescu năduful, revolta mocnită în fundul sufletului: la şedinţele Delegaţiei Permanente. Aici se descărca, ţipa, contrazicea pe toată lumea, la înjurături răspundea cu înjurături, la păreri fistichii ricoşa cu alte păreri şi mai fistichii, bătea cu pumnul în masă, se bătea cu pumnii în piept, gesticula, striga, transpira, urla ca pe stadion la un meci de cupă. Sala de şedinţe era stadionul lui. Era modul lui de supravieţuire, într-o lume de proşti venali şi de deştepţi la fel de venali. Oare, de ce nu are puterea să se smulgă din acest marasm ticălos? se întreba Radu Dunca, amintindu-şi figura policromă, extravagantă, a lui Georgin Florescu, din timpul şedinţelor Delegaţiei Permanente.

E prea deştept, pentru cei jurul său. Mai deştept chiar şi decât Doroga. De ce se lasă mânuit, ca o marionetă? Ascunde ceva? Urmăreşte un scop ocult? Să fie doar un las ordinar? Sau l-o fi trimis şi pe el – ca şi pe mine – cineva în cioaca asta puturoasă?! Cine?…

Surâsul unui diavol

— Da, vă rog! strigă Dunca tare, poate prea tare – trezit din gândurile lui triste – răspunzând unui ciocănit discret în ușă. Secretara îl anunţa că, peste câteva minute, va începe ședinţa. Radu îi mulţumi, căpşorul blond, buclat, al secretarei dispăru ca o părere din despicătura ușii, îşi luă sub braţ nelipsita lui agendă cu scoarţe negre, groase, cu foi subţiri ca de Biblie, de care nu se despărţea niciodată: comandă specială la tipografia „Coresi”…

Înainte de a părăsi biroul, consilierul de presă şi-l imagină pe Daion Doroga, în sala de ședinţe, în capul mesei lungi ca de parastas, ridicat în picioare, jovial şi ferm, elegant şi puternic, vorbind în binecunoscutu-i stil sinuos, şerpuitor, ocolit pe după piersic, dar cu un mesaj clar, rece, răspicat: „Domnilor colegi, deschidem cea de a 264-a ședinţă a Delegaţiei Permanente. Vă doresc o seară bună. Şi, mai ales, eficientă. De altfel, eficienţa ar trebui să ne viziteze cât mai des, întrucât suntem puţini, foarte puţini, doar unsprezece oameni. Iar eficienţa unei ședinţe este invers proporţională cu numărul de participanţi. Nu o spun eu. Ci aceasta este una din celebrele legi ale lui Old şi Kahn. Stimaţi colegi, înainte însă de a intra în ordinea de zi a ședinţei, vă rog să-mi îngăduiţi să vă fac o sugestie. O mărturisire! Este un gând pe care îl tot frământ în minte de vreun an de zile. As putea spune chiar că acest gând are pe conştiinţa lui multe din nopţile mele albe. Mi-a trebuit mult timp, până când să mă hotărăsc să vi-l mărturisesc şi dumneavoastră. Ceea ce am să vă spun acum nu este o hotărâre.

Nici a mea. Nici a dumneavoastră. Nu vom lua nicio hotărâre în acest sens. Ci doar ne vom gândi, împreună! Eu m-am gândit singur aproape un an de zile. Şi iată la ce concluzie am ajuns. La anul, în 1996, vom face şapte ani de guvernare. Şapte ani de când ne aflăm, neîntrerupt, la Putere. Noi am făcut Revoluţia din decembrie 1989. Noi am produs primul partid democrat Liga Renaşterii Naţionale. Noi am întemeiat o nouă scoală a democraţiei româneşti. Cei şapte ani de-acasă ai României democratice au fost făcuţi sub supravegherea noastră. Cred că la anul va fi timpul, va veni exact timpul când să punem în funcţiune principiul fundamental al democraţiei: rotaţia Puterii! Alternanţa! Să dăm o şansă în plus Opoziţiei. De altfel, paradoxal, în aparenţă paradoxal, este chiar în interesul nostru să pierdem alegerile de anul viitor. Mă refer strict la alegerile

parlamentare, în prezent, România a atins un prag al prăbușirii economice extrem de periculos. Dacă vom guverna până în anul 2000, prăbușirea va deveni atât de adâncă, atât de îngrozitoare, încât nu vom mai avea acces la guvernare cel puţin 20 de ani. O generaţie! Dar aşa, lăsând Opoziţia să câştige în 1996, împuşcăm doi iepuri dintr-un singur foc: noi vom apărea, în anul 2000, ca salvatori ai României, iar Opoziţia – de acum uzată, compromisă, epuizată – va fi scoasă de pe scena Puterii exact acei 20 de ani atât de ameninţători pentru noi…" Al dracului Doroga, îşi zise Radu Dunca, necenzurându-şi deloc admiraţia, al dracului, cum ştie el să facă din cuvânt o sabie atât de înfricoşătoare!

Intră în sala de şedinţe, toate scaunele erau ocupate, Daion Doroga se ridicase deja în picioare. Dunca îşi ocupă repede locul la măsuţa lui – joasă, rotundă – loc destinat consilierului de presă, ciuli urechea, Doroga îşi începu monologul său oficial:

— Domnilor colegi, deschidem cea de a 264-a şedinţă a Delegaţiei Permanente. Vă doresc o seară bună. Şi, mai ales, eficientă.

De altfel, eficienţa ar trebui să ne viziteze cât mai des, întrucât suntem puţini, foarte puţini, doar unsprezece oameni. Iar eficienţa unei şedinţe este invers proporţională cu numărul de participanţi. Nu o spun eu. Ci aceasta este una din celebrele legi ale lui Old şi Kahn. Stimaţi colegi, înainte însă de a intra în ordinea de zi, vă rog să-mi îngăduiţi să vă fac o sugestie. O mărturisire… Radu Dunca surâdea ca un diavol.

CAPITOLUL 3

Motto:

Îmi aduc aminte cum explica geologul Emil Constantinescu studenţilor modul cum trebuie izbită o rocă cu ciocanul. O loveşti puternic, dar în aşa fel încât să-i placă şi ei.

Răsvan Moldoveanu

O conspiraţie neagră

Simţea, de la o vreme, că nu mai poate controla pe deplin oamenii din jurul său. Lucrurile, întâmplările. Era o senzaţie ciudată, imponderabilă. Parcă ar fi fost o iluzie urâtă. Sau un vis urât, din care te trezeşti brusc, transpirat, căpiat şi nu ştii prea bine ce e cu tine, unde te afli şi ce faci. Abia mai târziu, puţin mai târziu, îţi dai seama că ai avut un coşmar, că te-ai trezit, că ai revenit în realitatea pe care o cunoşti dintotdeauna. Dar dacă coşmarul acela, visul acela urât este exact realitatea în care trăieşti cu adevărat? Şi dacă realitatea pe care

mi-o închipui eu a fi, nu-i decât o infernală iluzie? Această feroce îndoială începuse să pună tot mai mult stăpânire pe el. Nu, nu! Ceva se destramă. Ceva se întâmplă. Ceva năprasnic! Ceva ce nu poate controla. Și nu știe ce. De aici, un aer de nesiguranță. De pericol. Descumpănire. Neputință. De aici, nopțile lui albe, până târziu, în zori, când ațipește epuizat, cade ca secerat într-un somn greu, scurt, din care se trezește apoi într-un țipăt prelung. Sfâșietor! Nu țipase el. Și nici de altundeva nu venise țipătul. Ci țipătul acela se iscase doar în mintea lui. Explodase printre gândurile lui. Atins de aripa neagră a neputinței. Avea percepția acută că, în jurul său, aproape, tot mai aproape, se petrec evenimente incontrolabile, mișună oameni care nu-l mai ascultă, se produc întâmplări care vin către el, trec peste el: arogante și nepăsătoare! Ce, Parascovenia mă-sii, se întâmplă? S-au schimbat oamenii? S-au schimbat vremurile? S-a ramolit el? S-a înconjurat de prosti? De lipitori? De trădători? S-a ivit, undeva, cineva mai puternic decât el, mai rău decât el, care caută să-l spulbere? Să-l nimicească? Să-l înlăture? Cine? Cineva din Ligă? De la Cotroceni? Din Ordinul Cavalerilor de Malta? Sau să fie cumva toate fantasmele astea semnele unei boli? se întreba el, perplex, pe de o parte.

Să fie bolnav și să nu știe? Să fie toate aceste îndoieli și întrebări și neputințe doar năluciri în capul lui? Ce fantasme, dom'le? Ce închipuiri? Ce, Parascovenia mă-sii, am înnebunit? revenea el, lucid, pe de altă parte. Dar telefonul ăla pe care l-a primit azi dimineață, cu noaptea-n cap, când abia ațipise, tot fantasmă a fost? Și, deodată, Dan Mircea Hariton se simți – pentru a câta oară în ziua aceea? – invadat de o sudoare rece. Înghețată! De parcă i-ar fi dat cineva brânci în hăul unui fiord polar…

Abia acum înțelegea Hariton, în toată goliciunea ei hâdă, semnificația crimei de la restaurantul „Solaris". Nenorocitul ăla de Minai Negulescu nu fusese altceva decât o piesă intermediară într-un biliard macabru. Dar canalia aia de Anton Soroceanu, de la revista „Violența", care o mierlise ieri, tot pion de sacrificiu să fi fost? Ținta, de fapt, ținta finală era el: Dan Mircea Hariton? El trebuia doborât? El trebuia înlăturat? De cine? Cine se crede așa de puternic, încât să i se împotrivească atât de brutal? Cu atâta ură? Cine să-l urască atât de îngrozitor? Daion Doroga? Coposu? Romul Petrean? Quintus? Ori zurliul ăla de Ion Paul Rogojanu? Nu vărsase destui bani în haznaua lor politică? Dar dacă o fi chiar Președintele? Dacă Leon Lotreanu s-o fi

săturat, dracului, să i se mai spună, verde în faţă, adevărul crud? El, Hariton, era singurul dintre oamenii Preşedintelui care îi putea spune orice, oricând şi oricum, fără ca Lotreanu să strâmbe din nas. Să fi strâns Preşedintele atâta ură în el, încât să vrea să se descotorosească repede, cât mai repede, de Hariton? Şi laş cum îl ştiu, se întreba derutat Dan Mircea Hariton, să nu albe curajul să mă înfrunte în faţă? Ci o face în stilul său mişel, ocult, conspirativ? Exact asta simţea Hariton că-l apasă de vreun an de zile: o conspiraţie neagră! Sau o fi chiar Baronul, care vrea să-l pedepsească pentru cine ştie ce prostie? Să-l fi dat Baronul vreun semnal, iar el, idiotul de Hariton, să nu-l fi priceput? Nu! Nu se poate! Baronul n-ar fi procedat aşa. Nu era în maniera Iluminaţilor. Acolo, în Sistemul lor, sunt alte reguli.

Alte măsuri. O altă procedură. Acolo, altfel se reglează echilibrul forţelor, când cineva a acaparat, la un moment dat, prea multă putere. Aici, în toată povestea asta urâtă care îl înconjoară, de tot coşmarul ăsta în care pluteşte de vreun an de zile, se simte mişcarea unei alte mâini, a unei alte structuri: de tip mafiot. Se simt instrumentele ei. Aerul ei. Metodele ei. Nu, nu merge! Nici raţionamentul acesta nu-i bun. Ar fi însemnat că mafioţii ăia care vor să-l compromită, să-l doboare, sunt ori nişte nebuni scăpaţi dintr-un balamuc, ori nişte proşti care nu ştiu pe ce teren minat calcă, ori nişte sinucigaşi profesionişti, kamikaze mânaţi de un fanatism incurabil. Oare, să nu fi aflat ei că el, Hariton, face pane din Sistem? Sau tocmai din acest motiv, vor să-l lichideze? Atunci, se întreba aiurit Dan Mircea Hariton, de ce atâtea complicaţii? De ce să omori doi oameni, pentru el? De ce nu a fost lichidat, pur şi simplu, el, Hariton? Au fost atâtea împrejurări, când un lunetist l-ar fi curăţat într-o fracţiune de secundă! De ce n-au făcut-o? Vor doar să-l sperie? Să-l şantajeze? Doar să-i forţeze mâna cu ceva? Să-i ceară ceva? Să-l compromită? Să-l aibe la cheremul lor? Să fie una din cârtiţele lor, în Sistem? Ar fi raţionamentul cel mai aproape de adevăr. Sau, poate, chiar adevărul însuşi. Ar fi o posibilă explicaţie pentru ultimele cuvinte ale necunoscutului de la telefonul din zori: „Vom reveni, domnule Hariton! Când? Asta vom hotărî noi, în funcţie de comportamentul dumneavoastră, şi vă dorim să nu faceţi vreun gest necugetat. O zi bună, domnule consilier!” şi, tac, telefonul fusese închis…

Contrabanda cu diamante

Dan Mircea Hariton fu iarăşi bântuit de amintirea Baronului.

Trebuia să ia legătura, urgent, cu Baronul. Şi să-i spună, de la cap la coadă, toată povestea asta scârboasă. Cum să-i spun eu aşa ceva?! aproape că ţipase isteric bătrânul consilier. Cum? Oare, am înnebunit? Am dat în mintea copiilor?

Uite, nene, ăia doi de colo vor să mă cotonogească! Unul mi-a spart nasul, alaltăieri. Altul mi-a pus piedică, ieri. Azi, vor să mă stâlcească în bătaie! Apără-mă, nene! Cum să se ducă la Baron cu aşa prostie? S-ar descalifica singur. Da' ce, el, Hariton, are mâinile legate? Sistemul i-a conferit o putere uriaşă, putere discreţionară: să se folosească de ea! Nu să se ducă cu pâra pe la stăpâni. Nu să fugă după ajutor. Ăsta este războiul lui! Doar al lui. El singur trebuie să-l poarte cu duşmanul nevăzut. Ori pe scut, ori sub scut! Ce, Parascovenia mă-sii, m-am boşorogit? M-am ramolit? „Du-te de te-mpuşcă.", îi strigase Mariana, cu ochi înlăcrimaţi şi răi. Avea dreptate! îşi spuse, încrâncenat, Hariton. Curvă-curvă, dar mintea îi merge. E sărită de pe fix în altă parte, mintea însă o are întreagă. Deci, gata! Trebuie să coboare în groapa cu lei. Vor luptă?! Va fi luptă! Pe viaţă şi pe moarte! Nu doar câteva telefoane, nu doar simple solicitări. Ci, război! Război total. Necruţător. Până la descoperirea şi nimicirea duşmanului. Cândva, cu un an în urmă, îi spusese lui Sile Dogaru, senatorul ăla care se lăuda că învârteşte SRI-ul pe degete: „Alertă generală!" iar Sile a înţeles, s-a aşternut pe treabă, s-a dus la SRI, şi-a pus oamenii pe jar, i-a risipit prin fişierele secrete, prin lumea interlopă, prin ţară, prin Europa, după câteva luni senatorul venise la Hariton cu tolba plină. Era o istorie interesantă. Captivantă ca un roman poliţist. Hariton o ţine minte şi astăzi, bob cu bob. Mihai Negulescu se înhăitase cu nişte mafioţi ruşi, într-o afacere cu diamante brute. Baza de concentrare a diamantelor se afla la Anvers, celebrul port belgian, care înghesuia pe străzile sale, vechi de peste o mie de ani, aproape un sfert de milion de locuitori. Este centrul comercial mondial care duce povara celor mai dubioase şi profitabile afaceri planetare: contrabanda cu diamante, stupefiante şi tutun. În 1990, 80% din diamantele brute ale lumii şi 50% din cele şlefuite tranzitau Anvers-ul. Din 20 de burse de diamante, câte există pe tot pământul, opt îşi au sediul în oraşul Anvers. Peste jumătate din clienţii societăţii sud-africane de Beers, specializată în extragerea, prelucrarea şi comercializarea diamantelor naturale, sunt rezidenţi în Anvers.

Cei mai mari angrosişti de diamante ai cartelului londonez

Central Selling Organization îşi tranzitează marfa prin Anvers. În urma tuturor operaţiunilor cu diamante, în oraşul Anvers, se strâng anual profituri mai mult sau mai puţin legale – de peste 21 miliarde de dolari, pentru un volum de schimb de 237 milioane carate, în anul 1994, ceea ce în limbaj negustoresc înseamnă aproape 70 tone de diamante. Chiar şi diamantul industrial se află aici, în Anvers, la el acasă, cu 40% din volumul mondial. Strada Pelikaanstraat este una din cele mai lungi şi mai dens populate străzi din Anvers. Aici, pe această stradă, se află cartierul general al diamantelor. Iar 70% din magazinele de bijuterii de pe Pelikaanstraat aparţin mafiei ruse: faimoasa organizaţie „K”. De fapt, un cartel construit din patru onorabile familii. Şi, în fruntea lor, naşul suprem: Rachmiel Brandwain, alias Mike, supranumit „Omul cu degete de aur”, un evreu de origine rusă, născut în 1949. Garda lui de corp: Boris Nayfeld. Locotenenţii lui Mike: Efim Laskin, zis Filma, adică „Micul ţar”; Shalva Ukleba, zis Zver, fost campion naţional al Rusiei la karate; şi Marat Balagula, zis Satâr, pentru că întotdeauna îşi lichida victimele comandate, tocându-le cu satârul, ca în vechile Triade chinezeşti. În anul 1991, Minai Negulescu se întâlneşte, la Belgrad, cu totul întâmplător, cu Laskin, într-o afacere cu medicamente. Se împrietenesc, se reîntâlnesc peste câteva luni, la Viena, apoi la Berlin, cu diferite alte afaceri. La Berlin îl recrutează Laskin pe Negulescu, în reţeaua „K”, având nevoie de un om de mare încredere, la Bucureşti, care să preia o linie de transport al diamantelor brute, din Rusia, via Chişinău, şi să le direcţioneze apoi la o firmă din Berlin, de unde vor fi preluate de alţi oameni şi trimise la Anvers. Treburile merg bine, Mike e mulţumit de noua achiziţie a lui Laskin, de la Bucureşti, diamantele brute curg, pe noua rută, către Anvers. Până când, în 1992, pe strada Pelikaanstraat, la numerele 104 – 108, doi bijutieri sunt ucişi cu sânge rece, iar magazinele uşurate de întreaga cantitate de diamante abia sosită de la Bucureşti.

Un an mai târziu, în 1993, primăvara, pe aceeaşi stradă, dar la numărul 43, este ucis alt bijutier, un evreu de origine georgiană, Avi Beberaşvili, şi dispare întreaga cantitate de diamante neşlefuite trimise de Mihai Negulescu. Semion, tatăl lui Avi, are unele bănuieli şi discută cu Laskin. În vara anului 1993, Laskin vine la Bucureşti să lămurească lucrurile cu Mihai Negulescu. Discută, cercetează, controlează. Nimic! Pleacă nehotărât, încă nu e sigur ce hram poartă Mihai Negulescu. A trădat? N-a trădat? Altcineva de pe noua filieră o fi

trădătorul? Nu ştie! îi propune lui Mike o verificare la sânge a bucureşteanului. O verificare secretă, încrucişată, totală. Mike e de acord. Dar, pe 27 septembrie 1993, la München, însuşi Efim Laskin are un sfârşit tragic: trupul îi va fi găsit, hăcuit de 47 de lovituri de cuţit, pe capota unei maşini, într-o parcare din cartierul Ungererbad. În vara anului următor, 1994, Mihai Negulescu moare şi el, cu fruntea perforată de un glonţ, tras de un profesionist, în restaurantul „Solaris”. Concluzia se impunea de la sine: asasinarea lui Mihai Negulescu intra în categoria reglării de conturi, între trădaţi şi trădători, din spaţiul crimei organizate. Punct! îşi zise Dan Mircea Hariton. Punct, dar mai departe? Mai departe, vidul. Adică, nimic. Povestea servită de senatorul Sile Dogaru putea fi, desigur, adevărată. Perfect adevărată. Negulescu fusese vârât în tot soiul de afaceri puturoase. Trădase pe cineva. Minţise pe altcineva. Şi fusese lichidat. Dar ce legătură avea, atunci, el, Hariton, cu toată istoria asta complicată? De ce să fie el, acum, cel vizat, cel ameninţat?! Şi, apoi, cine pusese mâna pe cele două casete din buzunarul mortului? Era clar că Negulescu mai oprise, şi pentru sine, o copie de pe videocaseta aia cu Mariana şi Tomiţă. La fel de clar era şi faptul că acelaşi Negulescu înregistrase toată discuţia dintre el şi Hariton. Toate ameninţările lui Hariton.

Iar necunoscutul de la telefon deţinea, acum, ambele casete. Cine era? Cum intrase în posesia lor? Ce urmărea? De ce îl încolţise pe Hariton? Şi cum de aflase necunoscutul acela periculos, extrem de periculos, că Negulescu trebuia să se întâlnească, la „Solaris”, cu Aurora Manta de la „Bulina verde”? Ştia că Negulescu urma să-i predea lui Auraş cele două casete năzdrăvane? De unde ştia? Să fi fost un om din anturajul victimei? Sau chiar el, necunoscutul, să fie autorul acestui scenariu macabru? De ce? Doar ca să-l înfunde pe Hariton? Doar ca să-l albe la mână? Să-l controleze? Să-l şantajeze? Sunt eu un tip şantajabil? se întreba derutat, mâhnit, dar şi orgolios Dan Mircea Hariton. Sunt gata să fac vreo porcărie, doar pentru ca să-mi apăr imaginea, prestigiul, scaunul de la pupitrul de comandă? Uite că sunt! Chiar sunt!! Altfel, cum să-mi explic tot tărăboiul ăsta, pe care l-am declanşat, după telefonul necunoscutului? Hariton era zăpăcit. Nedumerit, înseamnă că toată povestea cu diamantele era, desigur, palpitantă, poate chiar adevărată, dar nu ducea nicăieri. Adică, nu ducea spre Dan Mircea Hariton…

Rechinii tineri

Mass-media tocase, la vremea ei, mărunt-mărunt, toată crima de la „Solaris”, dar nu ajunsese nici ea nicăieri. Supoziţii, păreri, fabulaţii! Dan Mircea Hariton realizase un veritabil tur de forţă prin lumea presei, pentru a nu transpira nimic despre aventurile amoroase ale Marianei cu Mişu. Nu reuşise pe deplin. Pe undeva, răsuflase un pic, apăruseră în două locuri, în două ziare de buzunar, două ştiri scurte, pe tema presupusei legături sentimentale a Marianei Bereciuc cu victima de la „Solaris”. Dar marile cotidiane centrale – Ziua, România liberă, Subiectul Zilei şi Adevărul – nu suflaseră niciun cuvinţel pe tema asta alunecoasă, nebuloasă. Meritul cel mare revenea, totuşi, Aurorei Manta, ea singură – la solicitarea lui Hariton – făcând minuni, făcând presiuni, iar acolo unde fusese cazul plătind princiar din fondurile secrete ale Sistemului: scandalul fusese evitat!

La limită. Onoarea domnului secretar general al Guvernului, salvată. Despre onoarea Marianei… De unde nu-i, nici Dumnezeu nu dă! Şi Auraş îi povestise lui Hariton despre nişte legături subterane ale lui Mihai Negulescu cu Mafia rusă a diamantelor, era ceva tulbure, ceţos, nu rezulta convingător de nicăieri că Mişu i-ar fi trădat pe ruşi şi că de aia s-ar fi cărăbănit el în lumea drepţilor, miruit, cu un glonţ din clasa Pullverum. Iar mafia „K” era prea bine cunoscută că nu comite erori, când elimină pe cineva. Ori Mişu, într-adevăr, a trădat, şi atunci stăpânii temutei Organizaţii „K” l-au lichidat; ori nu a trădat şi, în acest caz, a fost ucis de altcineva. Şi după un an de zile, misterul asasinatului de la „Solaris” se afla în coadă de peşte. Aurora Manta stabilise, totuşi, cu certitudine, o realitate secretă: magnatul Mihai Negulescu, alias Mişu, fusese capul cel mare al unei structuri de tip mafiot, din Bucureşti. O organizaţie de rechini tineri, începători, care nu se specializaseră încă pe anumite afaceri, de mare anvergură, ci se ocupau de toate, la plesneală, cu o frenezie sălbatică: extorcări, contrafaceri, fraude, trafic de stupefiante, diamante, prostituţie, contrabandă, spălarea banilor murdari. Informaţiile lui Auraş erau însoţite de o listă lungă cu nume, prenume, data şi locul naşterii, profesia, domiciliul, telefonul, ce conturi bancare aveau, cu câte zerouri, ce afaceri învârteau. Hariton o verificase cu ajutorul generalului Pepe, toţi tipii din lista aia erau vârâţi până în gât în ticăloşii, în murdării, în asasinate, însă, nu! Erau şi ei – rechinii tineri – uluiţi, erau înfuriaţi că bossul lor fusese omorât, împuşcat ca un câine

turbat, cine ce avusese cu el? Şi doreau cruntă răzbunare. Ardeau de dorul răzbunării! Ardeau, la început. Acum, după un an de zile, s-au mai potolit, au uitat, s-au îngropat în alte afaceri, alte relaţii, alţi bani. Viaţa merge înainte! Morţii cu morţii şi viii cu viii. Generalul Petre Penciu n-a mai putut afla nimic de ia foştii locotenenţi ai lui Mihai Negulescu, Hariton aştepta, Andrei Zavera se lansase pe un drum periculos, Pepe îl oprise – ferm, tăios, speriat – criminalistul îl ascultase, bătuse în retragere, de-atunci lucrurile bălteau.

De ce se speriase generalul Pepe? Căpitanul Andrei Zavera îi ceruse insistent permisiunea să verifice, în afară de anturajul victimei, toate relaţiile unui grup restrâns, de trei personaje: Mariana Bereciuc, Traian Bereciuc şi Dan Mircea Hariton. Începuse chiar să meargă pe o pistă, pe traseul căreia, domnul Traian Bereciuc se dezvăluia ca un tartor secret, dirijând o imensă reţea de afaceri criminale. Îl informase prompt pe general, Pepe sărise însă în sus de şapte palme – deopotrivă fricos şi furios – ţipase la Zavera, strigase la el, ca la ultimul sergent din Poliţia Română, să se oprească, în Parascovenia mă-sii, imediat, să pună stopul, să înceteze absolut orice alte cercetări pe traseul ăla şi să se concentreze exclusiv asupra victimei. Asupra locului faptei. Atât! Şi să lase dracului alte tentaţii profesionale. Ce, a înnebunit?! „Vrei să luăm foc, măi omule? îl întrebase Pepe grav, dar şi oleacă hâtru. O să luăm foc, iar pompierii sunt toţi în vacanţă. Nu ne sare nimeni în ajutor! înţelegi?” După ce generalul Petre Penciu îi relatase, pe îndelete, toate lucrurile astea, cu o sinceritate totală, brutală, Dan Mircea Hariton se gândise îndelung că ar trebui să discute el însuşi cu criminalistul Andrei Zavera. Neapărat ar trebui să discute cu el! Dar amâna, amâna… şi timpul trecea îngrozitor de repede. Fugit ireparabile tempus!

I cappo dei tutti cappi

Singurul care îi furnizase câteva informaţii, câteva detalii pertinente, care se legau cât de cât de afacerile lui Hariton, de o posibilă acţiune de şantaj, de o eventuală ameninţare, fusese secretarul de stat Leopold Mavrodin, supranumit Monseniorul, zis Leo, patronul faimoasei firme de detectivi particulari „Kondor Securit”. Fost general de securitate care bântuise prin toată Europa, acţionând sub acoperire în mediile cele mai primejdioase ale lumii interlope, îndeplinind uneori chiar şi sarcini specifice terorismului internaţional, Monseniorul îşi păstrase intacte toate vechile legături oculte de pe vremea Şacalului,

penetrând, cu ajutorul acestora, noua underworld răsărită în Occident, după prăbuşirea comunismului în Orient.

Şi astfel putuse descoperi, la Berlin, un grup mafiot eterogen, dar bine închegat, compus din ruşi, români, sârbi şi polonezi. Până în 1993, grupul se numise Rafik, după şeful său suprem, Rafael Bagdasarian, zis Rafik, un rus de origine armeană, arestat în iunie 1993, la Moscova şi, câteva zile mai târziu, asasinat în sinistra închisoare Lefortovo. După moartea lui Rafik, prin vot secret, noul şef suprem – îl cappo del tutti cappi – a fost ales în persoana unui român, de origine greacă, cu un nume de rezonanţă istorică: Alexandru Ipsilanti. Supranumit Aro, pentru că nu se despărţea aproape niciodată de un autoturism românesc, marca ARO, blindat, utilat cu un motor Mercedes-benz. Iar grupul de la Berlin şi-a schimbat nu doar Naşul, ci şi numele. De-acum, se va numi grupul ARO. Noua linie imprimată de Ipsilanti grupului ARO se axa pe specializarea în afaceri cu maşini de lux, petrol şi materiale nucleare. Debuşeul era fantastic. Occidentul era plin cu maşini de lux. Rusia gemea de cât material nuclear se aglomerase în uriaşele ei depozite militare. Petrol dorea toată lumea. Se deschidea o piaţă enormă, de la Dublin la Vladivostok. Noul spaţiu geopolitic era tentant. Câştigurile, imense! Dan Mircea Hariton iniţiase şi el însuşi – şi opera cu succes – în două din aceste genuri de afaceri: contrabanda cu maşini străine, operaţională încă din 1992, şi traficarea petrolului, structurată abia de anul trecut. Şi deja declanşase ample demersuri să pună pe picioare şi o întinsă afacere cu materiale nucleare. Cu alte cuvinte, pentru grupul ARO de la Berlin, piaţa din România era blocată. Iar Ipsilanti – un tip dur, inflexibil – era recunoscut printre iniţiaţi că nu admitea, în nicio situaţie, negocierea.

Ori cumpărarea adversarului. Ori înlăturarea lui. Negocierea, nu! Monseniorul îi povestise lui Hariton, cu lux de amănunte, tot soiul de chestii interesante, care se legau al dracului de bine între ele. Leo nu doar se documentase, dar pusese şi în ecuaţie datele obţinute, furnizându-i bătrânului consilier prezidenţial, nu numai informaţii, ci şi judecăţi pe seama lor. Dar ceea ce precumpănea, totuşi, la el, erau informaţiile. Era uimitor cât de multe lucruri cunoştea acest om! „Şefu', îi zisese, la un moment dat, Leopold Mavrodin, ştiţi cum se poate fabrica, artizanal, o bombă nucleară? Nu ştiţi. Pentru că, de-abia de acum încolo intenţionaţi să intraţi în branşa nucleară. Eu ştiu încă de pe vremea când lucram cu Şacalul Carlos. E de o simplitate stranie.

Trebuie parcurse strict nişte etape. Prima etapă este, desigur, procurarea materialului nuclear. Cel mai uşor poate fi obţinut Plutoniul 239, cu o puritate de 87%. Sunt necesare doar opt kilograme, pentru realizarea unei bombe atomice de puterea celei de la Hiroşima. Plutoniul se comercializează sub formă de bare de 900 grame. Deşi este foarte toxic, radiaţiile alfa emise de Plutoniu au o putere de penetrare relativ unică. Este suficient un strat de protecţie de plumb, gros de doi centimetri, pentru a putea fi manipulat fără probleme. Etapa a doua constă în topirea Plutoniului şi transformarea lui într-o sferă perfectă, care, în limbajul de specialitate, se numeşte „pits”. A treia etapă, şi ultima, este implozia sferei, pentru a obţine explozia atomică. Pentru implozia „pits”-ului, este necesar un şoc rezultat din detonarea a 350 kilograme de trotil, şocul trebuind să fie egal repartizat pe toată suprafaţa sferei de Plutoniu. Desigur, încheiase calm şi tacticos Monseniorul, pentru toată treaba asta este necesar un laborator specific. Dar cine îşi permite să cumpere Plutoniu, dispune şi de resursele financiare aferente amenajării unui laborator clandestin, într-un subsol sau un garaj oarecare…”

Este posibil, este foarte posibil, îşi zisese îngândurat Hariton, ca Ipsilanti să facă presiuni asupra lui, să-l încolţească, să-l înspăimânte, să-l alunge din calea grupului ARO.

Chiar aşa să fie?! se întrebă tot el, răzvrătit. Rebel. Apoi, îşi aminti că investise câteva miliarde de lei pentru declanşarea unei alte afaceri, dincolo de limitele legii, cu petrol românesc, că ziaristul ăla infernal, Anton Soroceanu, îl dibuise şi publicase deja două reportaje scandaloase. Demascatoare. Hariton tocmai trăsese nişte sfori, ca să i se dea peste mâini lui Soroceanu, s-o lase mai moale cu investigaţiile lui jurnalistice în lumea afacerilor cu petrol, că articolele lui agresive aduc atingere siguranţei naţionale, petrolul fiind un produs strategic, de importanţă capitală pentru suveranitatea statului, când nenorocitul a sărit în aer cu maşină cu tot: explozia unei bombe cu efect întârziat. Cine pusese bomba în maşina ziaristului? Acolo era mână de profesionist. Să fi fost cineva tot din grupul ARO? Doamne-Dumnezeule, cum să intru eu în contact cu Alexandru Ipsilanti ăsta? se întreba derutat Dan Mircea Hariton. Monseniorul nu ştia nicio adresă, niciun telefon, nimic, nici alte nume din grupul de la Berlin. Puterea ocultă care îl ameninţa plutea undeva, la graniţa dintre real şi ireal. Şi singura legătură cu această cumplită forţă nevăzută –

probabil grupul ARO! – fusese telefonul de azi dimineaţă. Din zori. Sunase telefonul cu numărul secret. Puţină, foarte puţină lume cunoştea acest număr. Era încă un indiciu al puterii celui care sunase. Avea o voce gravă, metalică, vibrantă. Hariton şi-a dat numaidecât seama că necunoscutul matinal îşi modulase glasul natural cu ajutorul unui laringo-fon electronic, lipit de beregată, imediat sub mărul lui Adam. Era un procedeu infailibil: nimeni, cu niciun aparat, oricât de sofisticat ar fi fost, n-ar fi putut identifica vocea.

După ce ridicase – iritat, somnoros – receptorul telefonului, ducându-l la ureche, Hariton îşi auzi consternat propria-i voce:

— Domnule Negulescu, printre mafioţi am învăţat un lucru îngrozitor de simplu şi de exact: nimic nu este întocmai ce pare a fi! Oamenii nu-şi arată niciodată adevăratul chip. Nu ştii, până nu muşti adânc…

Şi tot aşa, până la sfârşitul acela abrupt, rău, duşmănos, când Hariton îl ameninţase cu moartea pe Mihai Negulescu, dacă nu-i aduce, în două ceasuri, video-casetele compromiţătoare. După care, se auzi vocea necunoscutului râzând rar, apăsat, sarcastic şi, numaidecât, glasul acela alterat electronic:

— Ei, domnule consilier, ce spuneţi dacă, după recenta asasinare a ziaristului Anton Soroceanu, dăm publicităţii frumuseţea asta de casetă de reportofon, înregistrată anul trecut, cu numai o zi înaintea uciderii lui Mihai Negulescu? Şi ce spuneţi dacă, simultan, difuzăm pe toate posturile particulare de televiziune şi videocaseta cu Mariana şi Tomiţă? Nu spuneţi nimic? Nici noi nu vom face nimic. Deocamdată! Vom reveni, însă, domnule Hariton! Când? Asta vom hotărî noi, în funcţie de comportamentul dumneavoastră. Şi vă dorim să nu faceţi vreun gest necugetat. Ar fi un semn că aţi devenit un om slab. Or, noi nu credem aşa ceva despre excelenţa voastră. O zi bună, domnule consilier!

CAPITOLUL 4

Motto:

Dacă economia nu funcţionează, politica va sfârşi prin a distribui sărăcie, foame, crimă şi revolte sociale.

Ulm Spineanu

Înmormântarea

Durduliu şi blond, cu ochii negri, în costum negru şi cu umbrelă neagră, cu ceas şi lănţişor la buzunarul vestei şi chipul rece,

impenetrabil, căpitanul de poliţie Andrei Zavera părea mai degrabă un prelat, venit să oficieze un serviciu funerar. Ploua mărunt. Ultima lună a toamnei parcă nu să mă termina: lungă, friguroasă, jilavă. Era în 30 noiembrie. Ultima zi din toamna anului 1995. De la asasinarea ziaristului Anton Soroceanu trecuseră trei zile. Astăzi avea loc înmormântarea. Cimitirul, întins la marginea Metropolei, părea un oraş apocaliptic, desfigurat de o lepră care devora totul: lemnul, piatra, pământul şi fierul. Criminalistul coborâse din maşină, lăsase maşina dincolo de zidul cariat, trecu printr-o portiţă din fier forjat, mâncat de rugina unui veac de uitare, balamalele porţii scârţâiră prelung, ascuţit, ajunse pe un teren neted, plin cu bălării şi gropi săpate de curând. Umezeala buruienilor îi pătrundea prin pantofi. Pământul cleios i se lipea de tălpi Pretutindeni, de jur-împrejur, riguros rânduite, movilite de pământ: unele cu ţărâna proaspătă, încă netopită de ploaie, altele bătătorite, acoperite cu iarbă, sau cu flori moarte de mult; movilite încadrate cu lanţuri groase din bronz coclit, sau cu brâuri din cărămidă cu tencuiala jupuită; movilite împrejmuite cu ziduri din beton armat, ziduri ca de cetate, altele cu gărduleţe din lemn de brad, putred, rupt colo şi colo, configurând în pământul ud uriaşe guri ştirbe, din care se ridicau către cer, ca nişte strigăte mute, crucile cimitirului-Cruci simple, subţiri, din scândură, mâzgălite cu cifre şi litere bizare, frânturi de nume, cuvinte neterminate, cifre şterse de ploi, simboluri biblice. Cruci fastuoase din marmură albă sau marmură neagră, înalte, zvelte, cu aripi hrăpăreţe, vrând parcă să cotropească şi mormântul vecinului. Cruci orgolioase din piatră cioplită, închipuind troiţe cu acoperişul din tablă zincată şi fotografiile ceramice înfipte adânc în carnea pietrelor. Cruci modeste, uniforme, din ciment cenuşiu, turnaţi în aceleaşi tipare cuminţi, umile, se înşirau ca nişte soldaţi anonimi, cu braţele azvârlite spre zenit, ca într-o ultimă rugă. Ciudată privelişte! gândi elegiac Andrei Zavera.

Ciudată şi strâmbă! Şi jalnică! Nici măcar în cimitir, oamenii nu sunt egali. Deşi moartea ne face tuturor acelaşi semn de chemare, ne spune aceeaşi poveste tristă şi ne împinge pe acelaşi drum îngust, către nicăieri, totuşi oamenii se mint unii pe alţii chiar şi aici, în cimitir, lăudându-se, fălindu-se, hlizindu-se unii la alţii cu zâmbete calpe, trufaşe, aroganţa lor vrând parcă să spună celorlalţi: „Vedeţi, mă, moartea mea e mai grozavă, e mai frumoasă, eu şi mort sunt mai ceva decât voi! Ia uitaţi-vă ce cavou mişto am!” Oh, eterna vanitate

omenească, zâmbi Zavera deprimat, păşind cu grijă printre băltoacele noroioase…

În mijlocul cimitirului, printre cruci de lemn proaspăt şi movilite de pământ împovărate cu imense coroane de flori ofilite, se aflau câţiva oameni în jurul unei gropi. Ziarişti: colegi şi prieteni ai celui dispărut – Anton Soroceanu. Sicriul nu fusese coborât, preotul – gras, pântecos, cu umeri ca de măcelar – citea ceva dintr-o carte groasă, nu citea ci bombănea cuvinte ştiute numai lui, iar lângă el, într-o haină stranie de cioclu, neagră, cu fireturi zdrenţuite, groparul îi ţinea umbrela, tremurând de frig şi tropăind în noroiul clisos. Nu avusese prea mulţi prieteni Anton Soroceanul îşi spuse dezolat căpitanul Andrei Zavera, privind posac, de la câţiva paşi, grupul ziariştilor. Se salutară din priviri. Rece. Oficial…

Două crime, acelaşi asasin

Criminalistul se hotărâse să conexeze crima de la restaurantul „Solaris”, de anul trecut, cu moartea recentă, violentă, a ziaristului, abia azi-dimineaţă. Un element fusese hotărâtor: aceleaşi amprente digitale fuseseră descoperite în cele două crime. Ucigaşul de la „Solaris” îşi lăsase amprentele pe paharul cu „grasă de Cotnari”, din care sorbise, înainte de a-l împuşca pe Minai Negulescu. Neglijenţă? Infatuare? Provocare? Criminalistul încă nu-şi formulase un punct de vedere. Oricum, ştia din experienţă că nu există crimă perfectă.

Pe 27 noiembrie, anul acesta, ziaristul Anton Soroceanu, fusese ucis cu o maşină infernală plasată sub scaunul şoferului. Portiera autoturismului, din faţă-stânga, fusese pur şi simplu smulsă de forţa năprasnică a exploziei şi azvârlită la o distanţă de peste 20 de metri, fiind singura componentă din automobilul jurnalistului nedistrusă de incendiul devastator care a urmat. Ei bine, după trei zile de meticuloase cercetări, fuseseră descoperite, pe rama interioară a portierei, în dreptul clanţei, două urme de amprente digitale. Verificate în fişierul central al poliţiei, se dovedise, indubitabil, că aparţineau aceluiaşi om care băuse „grasa de Cotnari” la „Solaris”: ucigaşul! Căpitanul Andrei Zavera se dusese numaidecât la generalul Petre Penciu, îl informase sec, profesional, se uitase fix în privirea bătrânului, tăcuse câteva clipe grele, grave, solicitând, apoi, conexarea celor două cazuri. Generalul l-a luat prieteneşte pe după umeri, l-a împins într-un fotoliu, a oftat, oftatul lui putea fi mai degrabă un geamăt reprimat, a pescuit de pe undeva, din puzderia de sertare şi

rafturi ale biroului, o sticlă cu palincă, a destupat-o repede, cu un pocnet fără ecou, ducând-o apoi la gură cu un gest smucit, parcă înrăit. După două gâturi ţepene, i-a întins-o lui Zavera, s-a aşezat în celălalt fotoliu, a aşteptat. Criminalistul a ras şi el tot două gâturi, după care – tăcut, distant – pusese sticla jos, pe covor, între ei. Parcă erau doi ţapinari, doi tăietori de lemne într-o clipă de răgaz, când pădurea nu mai freamătă prelung sub loviturile lor de topor. Tăcerea se întindea între ei ca o povară. Apăsătoare. Niciunul nu îndrăznea s-o rupă. Fiecare îl aştepta, îl pândea pe celălalt să facă primul pas. Într-un târziu, generalul Pepe îl întrebă, cu ochii în pământ:

— Mai eşti supărat pe mine, Andrei?

Criminalistul tresări, surâse întunecat, răspunse rar, oficial:

— Domnule general, permiteţi-mi să vă raportez: nu sunt supărat pe dumneavoastră! Regulamentele militare nu stipulează nicio prevedere în acest sens.

Dacă vrei să fugi, eu sunt aripile

Pepe se înroşi brusc, se aplecă iute către Zavera, strigă răguşit:

— Mă, dacă eşti măgar, te-njur, auzi? Te-njur de-ţi merg fulgii! Ce mă iei tu pe mine cu „domnule general”. Eu te iubesc ca pe copilul meu, dacă aş fi putut să am copii, cel puţin unul mi-aş fi dorit să semene cu tine, iar tu te dai la mine ca la ministru. Auzi: „domnule general, permiteţi-mi să vă raportez”! Să-i pui placa asta ministrului, nu mie. Că el azi e, mâine nu mai e. Vine, îşi face jocurile şi pleacă. Dar eu rămân aici, cu tine, în cea mai toxică meserie de pe pământ: profesia de poliţist! Ministrul se duce, dracului, pe apa sâmbetei. De altfel, la câte potlogării a făcut până acum, ar fi trebuit arestat de mult. Cine, însă, are această putere? Cine-şi poate permite acest lux? Lui poţi să-i cânţi tot regulamentul militar, pe capitole şi paragrafe, că-l place! Dacă-l spui de zece ori, într-o frază, „domnule ministru”, i-ai făcut una din cele mai mari bucurii din viaţa lui. De ce vrei să fugi de mine, Andrei? întrebă retoric, cu un aer obosit, generalul Pepe. De ce? Ştii ce spune Emerson, în celebrul său poem „Brahma”, despre fugă? Dacă vrei să fugi, eu sunt aripile! Poţi fi supărat pe mine, dar nu poţi fugi de mine. Pentru că eu trebuie să te apăr, Andrei! Să am grijă să nu fii distrus. Să previn acest lucru. Eşti cel mai bun criminalist al meu! Dar, trăim vremuri cumplite. Vremuri tulburi. Nenorocite. Orice valoare poate fi distrusă, astăzi, printr-un simplu gest. Ce crezi c-aş putea face eu, dacă ministrul mi-ar ordona să te dau afară? Nimic! N-aş putea face

nimic! Chiar dacă m-aş declara solidar cu tine, boul ăla din fruntea ministerului ar da un telefon la Cotroceni, doar un telefon, şi aş fi trecut şi eu pe linie moartă. Asta vrei? Tu nu vezi mai departe? Crezi că regimul Lotreanu va dura o veşnicie? La anul, vom avea alegeri şi poate dă Dumnezeu şi scăpăm de el. Un regim fără-de-lege! N-avem legea poliţistului, n-avem legea funcţionarului public, n-avem legea răspunderii ministeriale. Acum, cine deţine puterea, spânzură şi taie cum vrea el.

Şi pe cine vrea el. Pentru că nu există lege! De şase ani orbecăim, iar cei care ne-au încălecat fură ca în codru. Ştii câte parale s-au furat numai din creditele externe? Peste un miliard de dolari, îmi imaginez deja că unul din prim-miniştri acestei ţări, ăla care-o fi prin 1997 sau 98, va fi nevoit să recunoască, disperat, în faţa naţiunii, că nu mai e nimic de furat în România! Dar, până atunci, trebuie să rezistăm, bătrâne! Trebuie să rămânem pe scaunele noastre. Pentru că va fi nevoie de noi. Mai ales atunci va fi nevoie de noi! Ţine minte ce-ţi spun! Că doar n-om fi blestemaţi să-i ducem pe nemernicii ăştia în cârcă toată viaţa!…

Se ambalase rău, rău de tot, generalul Petre Penciu. Se aplecă abrupt, apucă sticla cu palincă şi mai trase un gât scurt, după care i-o întinse, cu un gest blând, lui Zavera. Criminalistul o luă, dar nu mai bău, gânduri contradictorii îl fulgerau, gânduri arse de o ciudată emoţie, puse sticla jos, încet, grijuliu, de parcă ar fi umblat cu o pungă cu ouă, se ridică la fel de încet, îşi simţi brusc ochii umeziţi. Nu şi-i închipuise niciodată pe generalul Pepe vorbind astfel. Ştia că bătrânul ţine la el, dar nu ştia că-l şi iubeşte, ca un părinte. Sau ca un frate mai mare. Era gâtuit de emoţie. Vru să spună ceva, deschise gura, Pepe îi făcu un gest imperativ să tacă.

Biroul generalului era capitonat, era izolat fonic, aici liniştea îţi putea ţiui în urechi. O astfel de linişte coborâse peste cei doi bărbaţi, dar nu despărţindu-i, ci, dimpotrivă, apropiindu-i. La capătul ei, Pepe îşi reluă, mai calm, monologul său incisiv. Muşcător!

— Crezi că nu ştiam peste ce ai fi putut da, dacă ai fi mers pe firul Mariana Bereciuc – Traian Bereciuc – Dan Mircea Hariton? O lume infectă. Detracată. O lume stricată. Mariana e o curvă congenitală, incurabilă, e pe neam, neamul e putred, pe asta n-o satură niciun regiment. Ea nu priveşte viaţa, nu simte viaţa decât prin sex. Pentru ea, viaţa nu-i decât un pat enorm, în care ar sta tot timpul cu cracii în sus.

Propriii ei hormoni o devorează ca un cancer. De fapt, Mariana e un om bolnav. Şi pentru că nu e tratată, pentru că e lăsată de capul ei, îşi face de cap.

Atât şi nimic mai mult. Dar ţie ţi se ivise un pretext nesperat: Mariana Bereciuc fusese ultima amantă a lui Mihai Negulescu. Acum, tu să nu-mi spui mie că l-ai bănuit vreo clipă pe Traian Bereciuc, soţul încornorat, că şi-ar fi omorât rivalul la graţiile nevestei. Ar fi fost o inepţie monumentală din partea ta. Sunt însă sigur, absolut sigur, că nu te-a vizitat niciodată această suspiciune. Dar ce ţi-ai zis, când ai aflat de adulter: hai că mi-a picat în plasă peştele cel mare şi, sub pretextul că anchetez crima de la „Solaris”, îmi vâr nasul şi în ciorba lui Bereciuc. Recunosc, tentaţia este mare! Dar primejdia e şi mai mare. Traian Bereciuc nu este numai secretarul general al Guvernului, adică al doilea prim-ministru al României, ci şi capul unei uriaşe reţele de afaceri murdare. Strânge bani pentru Ligă, dar şi pentru buzunarul propriu. Cât cuprinde! Fură, delapidează, înşală, atrage credite colosale, primeşte comisioane de milioane de dolari pentru afacerile înlesnite noilor îmbogăţiţi de după Revoluţie.

La Guvern, licenţele pentru tot felul de importuri sau exporturi se vând la tarabă. Ca la Obor. Numai de la Bancorex a săltat, până acum, prin diferite oculte aranjamente, aproape 500 milioane de dolari. Iar de la Banca Agricolă, peste 300 milioane. Tot dolari. Aceste hoţii se vor numi, peste câţiva ani, credite neperformante. Şi atunci să vezi mândreţele noastre de bănci cum se vor prăbuşi, rând pe rând, retezate sub coasa necruţătoare a falimentului. Bereciuc are toată puterea executivă în mână! El te poate strivi oricând ca pe o gânganie, de nu rămâne în urma ta nimic. Nici măcar numele. Cât îl vezi tu aşa de blajin şi docil şi zâmbăreţ, toată lumea de pe sus îi ştie de frică. Se teme de el, mai rău ca de bubă grea! De aceea i se dă exact cât cere. Iar el nu mişcă un deget, nu semnează un document, o aprobare, o hârtie, până nu i se dă birul! Nu operează decât cu valută forte. Şi ce dacă presa scrie că „Bereciucul este unitatea de măsură a corupţiei”? I se rupe-n paişpe! Este intangibil. Imun! Ca şi Dan Mircea Hariton.

Dar Hariton e din altă clasă. Superioară! Tot hoţ e şi el. Tot un mafiot cu ştaif. E ditamai consilierul prezidenţial. Dar conduce şi un imperiu de ticăloşii: trafic de maşini de lux, contrabandă cu tutun, petrol şi materiale nucleare, controlează zeci de cazinouri pentru spălarea banilor, vămuieşte prostituţia, traficul de stupefiante,

vânzările de armament şi băuturi alcoolice, în aceste domenii ale crimei organizate, el este suveranul. Regele neîncoronat! Cineva, însă, puternic, mai puternic decât el, se află în spatele lui. Nu e o forţă oficială, statală. Ci, altcineva. Şi nu ştiu cine. Nu ştiu cine îl sprijină, cine îl controlează, cine îl dirijează. Mă pricep la oameni! La relaţiile dintre oameni.

El, Hariton, nu este decât interfaţa. Puterea, adevărata putere, se află în spatele său. O putere de sorginte necunoscută? îţi aminteşti, Andrei, cazul „Profesorul", de anul trecut? în spatele lui Antonie Zărnescu se afla Serviciul Român de Informaţii. Acolo ştiam despre ce e vorba. Aici, nu! Aici, puterea e alta. Şi interesele, altele. Altfel, cum ne putem explica anumite ciudăţenii? De pildă, am informaţii confirmate că Hariton, prin intermediari de taină, trimite bani nu doar Ligii Renaşterii Naţionale, nu doar Partidului România Pitorească – faimosul binom roşu – adică, actuala majoritate parlamentară, ci şi partidelor din Opoziţie. Sume enorme! Şi tot Hariton, din banii lui murdari, a construit până acum trei cămine pentru copii orfani – unul în Bucureşti, altul la Cluj, al treilea la Iaşi – un spital la Buzău şi două biserici ortodoxe în două din cartierele periferice ale Capitalei. Ce vrea? Ce urmăreşte? Să-l ierte Dumnezeu? Să fie voinţa lui Hariton? A altcuiva? Nu ştiu! Ştiu doar că dacă tu ai fi mers pe drumul acesta alunecos, dacă te-aş fi lăsat să te duci pe el, ai fi deranjat, la un moment dat, pe cineva cu bazaltul tău insistent şi te-ar fi strivit ca pe o barcă, iar eu nu vreau, nici în coşmarurile mele cele mai negre, să se întâmple aşa ceva! Aşa-i că-i limpede? E al dracului de limpede!…

O poveste încâlcită

Căpitanul Andrei Zavera ştia şi el toate chestiile astea abominabile, ştia chiar mai multe decât generalul, atâta doar că el – spre deosebire de Pepe – ar fi mers tot înainte pe acest traseu, ar fi mers până la capăt, ocazia era rarisimă, ar fi deschis noi dosare de urmărire penală, crima organizată nefiind mai puţin periculoasă decât uciderea de om. El, Zavera, nu s-ar fi oprit, nu şi-ar fi făcut atâtea probleme, nu s-ar fi lăsat invadat de atâtea temeri, ca Pepe, şi, mai mult ca sigur, şi-ar fi rupt gâtul. De aceea îi era, acum, recunoscător generalului Pepe. Într-o ţară fără de legi, nu poţi să lupţi cu fărădelegea! Avea dreptate generalul! De altfel, criminalistul ştia şi el că atât soţii Bereciuc, cât şi Hariton nu aveau nici în clin, nici în mânecă cu uciderea lui Mihai Negulescu. O legătură directă între ei şi moartea

victimei era exclusă. Cu desăvârşire! Probau investigaţiile complexe, desfăşurate aproape un an de zile, dincolo de ordinele generalului Pepe. Nu exista un raport de cauzalitate. De determinare directă. Dar indirectă? Zavera încă nu ştia, dar intuia că în această zonă ucigaşul avea un interes secret. Un interes tiranic. Obsedant! Ţintea undeva cu precizie. Urmărea un anumit scop. Diabolic! Să fi fost ţelul Traian Bereciuc? Sau Dan Mircea Hariton? Mai ales după asasinarea ziaristului Anton Soroceanu, telul devenise şi mai nebulos. Să fi fost Negulescu şi Soroceanu doar nişte ţinte oarbe? False? Dacă prin uciderea lui Negulescu se urmărea compromiterea lui Bereciuc, prin asasinarea ziaristului, cel compromis era, de astă dată, Hariton. Soroceanu publicase în revista „Violenţa”, în două numere consecutive, două reportaje incendiare, demascatoare, referitoare la afacerile cu petrol ale lui Hariton. Şi jurnalistul promitea cititorilor săi un adevărat serial pe tema asta fierbinte. Hariton era pus la zid! Soroceanu demonstra cu documente, cu raţionamente, cu cifre şi fapte, cum Dan Mircea Hariton înşela statul român cu multe miliarde de lei. Declarase public că va demonta, bucată cu bucată, uriaşa escrocherie naţională, invitând justiţia să-şi spună cuvântul.

Şi tocmai în acest plin scandal de presă, Anton Soroceanu este omorât, în pur stil mafiot. Cu o maşină infernală, pusă sub scaunul şoferului. Bum! şi gata. Să fie două crime diferite, fără nicio legătură între ele? Cu ţinte diferite? Cu mobiluri diferite? Atunci, de ce ucigaşul era acelaşi? într-adevăr, modus operandi era diferit, dar amprentele digitale, descoperite şi colo şi colo, atestau un singur autor. Un singur asasin! Să fie acelaşi ucigaş, dar plătit de doi stăpâni, pentru două treburi diferite? Povestea devine tot mai încâlcită! îşi spuse Andrei Zavera, gândind că ar trebui să-l contacteze cât mai repede pe Hariton şi, informându-i cu toată deferenta necesară că pe el nu-l interesează altceva decât autorul celor două crime, să încerce să treacă, împreună, dincolo de aparenţe…

La plecare, generalul Pepe îi promisese ferm, luându-i iarăşi prieteneşte pe după umeri, că îi va da tot ajutorul pentru elucidarea celor două asasinate, că-i va pune la dispoziţie întreaga bază logistică a Direcţiei Generale a Poliţiei Capitalei, că îl va sprijini cu toată influenţa lui, apărându-l de orice presiuni şi ingerinţe, dar cu o singură condiţie: să se concentreze exclusiv pe soluţionarea celor două crime; adică, să nu-şi mai vâre nasul şi în alte… probleme colaterale! E de acord?

Andrei Zavera îşi îmbrăţişase îndelung şeful, după care se îndepărtă câţiva paşi, luă poziţia de drepţi, spuse simplu: „Am înţeles, domnule general!” Şi dispăru, în urma lui, generalul Petre Penciu mai trase un gât zdravăn din sticla aia în care parcă se cuibărise tot focul iadului, îi puse dopul, îi trase un pumn, o vârî apoi într-un sertar prăfuit, printre dosare care agonizau de ani de zile, şi nu se putu abţine să nu înjure de Dumnezeii mă-sii nu ştiu-cui! Aşa în vânt. Ca o nevoie de aer curat…

Preotul îşi încheiase demult eliptica lui slujbă de înmormântare, dispăruse dincolo de zidul cimitirului; pe urmele lui, câteva clipe mai târziu, se topiseră şi ziariştii, nu mai rămăsese decât groparul care ţinuse umbrela, acum se dezbrăcase de haina cu fireturi zdrenţuite şi, împreună cu un alt gropar, mai tânăr, aproape un flăcăiandru, amândoi cu mânecile suflecate, se luptau din răsputeri cu pământul clisos, lipicios şi rece, icnind, opintindu-se să-l smulgă de pe margine cu lopeţile boante şi să-l arunce, peste sicriu, în hăul gropii.

Zavera mai observă o lopată, cu coada pe jumătate ruptă, înfiptă în pământul moale, se apropie, spuse „Dumnezeu să-l ierte!”, îşi strânse umbrela, îşi lepădă trenciul şi haina, le atârnă de braţul unei cruci şi puse mâna pe lopată. „Lasă, şefu’, mai bine dă-ne de-un rachiu”, spuse morocănos unul din gropari, cel mai în vârstă. Andrei se apropie de el, scoase două hârtii de câte zece mii, le dădu celui care vorbise, acela le luă, şi le frecă de bărbia sură, ţepoasă, îi întinse una şi celuilalt, şi le vârâră amândoi în buzunarele largi ale pantalonilor soioşi şi uzi, privind uimiţi la necunoscutul acela de lângă ei care mânuia un ciot de lopată cu o dureroasă încrâncenare. Îl lăsară în pace, să-şi facă damblaua, mulţi ţicniţi văzuseră ei, la viaţa lor, vânturându-se prin ţara morţilor.

Frumos e pământul, Doamne!

Criminalistul îl cunoscuse prea bine pe Anton Soroceanu. N-ar putea spune că au fost chiar prieteni apropiaţi, dar amici oricum fuseseră. Cel mai des îl căutase ziaristul, pentru o informaţie, pentru un pont din culisele poliţiei sau pur şi simplu pentru un pahar de bere. Nici criminalistul nu-l ocolise. De câte ori avea un drum pe lângă redacţia revistei unde lucrase Anton, se oprea, urca la etajul întâi, Soroceanu avea întotdeauna în frigiderul de la secretariat câteva butelii cu bere, se aşezau amândoi şi se afundau numaidecât în lumea fascinantă a bârfelor de presă. Era aşa de bine! mai ales că Zavera îşi publicase câteva din povestirile lui poliţiste şi în revista „Violenţa”.

De ce a trebuit să moară Anton Soroceanu? Ce polițe monstruoase a avut de achitat? De ce a plătit cu viața? Cine i-o fi dorit moartea? Dan Mircea Hariton? Ca răzbunare pentru cele două reportate demascatoare? În cazul acesta, Hariton ar trebui să sufere de două grave maladii: prostia și nebunia!

Or, bătrânul mafiot nu era nici prost, nici nebun să ordone cuiva – pe bani grei – uciderea ziaristului, tocmai acum. Acest lucru este cât se poate de evident. Dar dacă altcineva vrea să-l înfunde, vrea să-l compromită chiar pe Dan Mircea Hariton? Criminalistul Andrei Zavera se mai întrebase și în alte rânduri, la început timid, întrebarea abia fluturând, ca o părere, ca un gând sfios, pasager, prin mintea lui, de câteva zile însă adăsta acolo ca o piatră de moară de care se împiedica mereu: Oare, nu cumva cineva are interesul să îndrepte toate bănuielile către Hariton? Cine? Cine ar fi putut avea curajul acesta sinucigaș? Pentru că era – Zavera o știa prea bine – era curată sinucidere să te iei în dinți cu Dan Mircea Hariton. Nu-ți rupea doar dinții, ci și gâtul! Ce încrengătură de interese oculte se vor fi disimulat aici? Crima de la „Solaris” și moartea jurnalistului aveau un singur punct de incidență: amprentele asasinului. Să fie Hariton implicat, indirect, în cele două crime?

Căpitanul Andrei Zavera reveni iarăși la un gând mai vechi: azi-mâine, va trebui să-l contacteze neapărat pe Hariton! Să-l invite la o discuție sinceră. Sinceră, de la un cap la altul. Zavera o să-i spună: Domnule consilier prezidențial, eu un doresc decât să vă apăr! Să preîntâmpin niște bănuieli urâte. Să previn ca numele dumneavoastră să fie prins în capcana unor suspiciuni referitoare la cele două crime: Minai Negulescu și Anton Soroceanu. Atât! Dar dacă dumneavoastră nu mă ajutați, nici eu nu am cum să vă protejez. Vreți să colaborăm? Așa îi va spune, iar Hariton poate își va da drumul la gură. Pentru că altfel nu se poate! Au fost uciși doi oameni. Și cineva trebuie să plătească pentru gestul criminal. După lege! Altfel, se duc dracului de râpă toate – și siguranță, și statalitate, și legalitate, și stabilitate, și drepturile fundamentale ale omului, de care facem atâta tapaj prin simpozioanele internaționale – și începem să ne vânăm unii pe alții, ca în junglă, ca triburile de canibali…

„Hei, șefu’, gata, s-a terminat!” Zavera tresări surprins, rămase cu lopata în aer, mormântul era isprăvit, fusese acoperit, groparii așezaseră deasupra și cele câteva coroane de flori, doar el, Andrei,

scormonea încruntat, mai departe, noroiul de pe margine, cu gândurile plecate aiurea.

Surâse abătut, înfipse lopata în pământ, se îmbrăcă tăcut, îşi luă umbrela, duse două degete la tâmplă, a salut, groparii mormăiră şi ei ceva, criminalistul plecă agale, ca unul care îşi terminase treaba. Dincolo de zidul cimitirului, îl aştepta bătrâna carapace – o Dacie 1210 – cam surmenată, dar încă plină de tandreţe, ca o femeie în ultimul ei refugiu pasional… Ploaia se oprise. Soarele răzbi cu greu printre nori, dispăru, apăru din nou, pieri şi iarăşi se ivi, după jocul negurii şi al talazurilor de nori ce se rostogoleau năprasnic dinspre nord, ca nişte monştri cu aripi negre. Se opreau, poticnindu-se de vânturi potrivnice, se îngrămădeau în cârduri sumbre, aruncând umbre colosale peste oraşul ud, apoi se spărgeau în fâşii subţiri ce se topeau în geana orizontului. Andrei Zavera îşi trecu obosit mâna prin părul jilav, ciufulindu-l spre creştet, clipi mărunt către cerul învolburat de soare şi nori, ochii îi scânteiară privind cu aviditate în jur: frumos e pământul, Doamne!

Prăbuşire anunţată

Se urcă la volan, venerabila lui carapace porni, ca de obicei, la un sfert de cheie, Andrei rulă îngândurat, pe firul drumului, către marele oraş. Îşi aminti de vorbele generalului Pepe, despre cum va fi la anul, sau la anul celălalt, când vom scăpa de „nenorociţii ăştia”. Şi îşi lăsă gândurile să zburde în voie, fără frâu, ca un stol de speranţe. Necenzurate. Anchetele penale care se vor declanşa vor mobiliza cohorte de poliţişti. Garda financiară îşi va lansa legiunile de inspectori către ţinte precise. Curtea de Conturi îşi va redeschide sertarele prăfuite de mult, doldora de constatări răstignite pe crucea codului penal. Presa va face front comun pentru prinderea, judecarea şi pedepsirea exemplară a tuturor infractorilor din sfera crimei organizate.

Vor cădea, rând pe rând, faimoase structuri mafiote, nederanjate de nimeni, timp de şapte ani, nici măcar cu un strănut oficial. Vor fi arestaţi câţiva preşedinţi de bănci, care s-au cocoşat de cât au cărat, din buzunarul public, în hasnaua personală. Vor fi puse cătuşe unor înalte feţe din lumea afacerilor. Unii parlamentari-dalmaţieni îşi vor pierde umbrela protectoare, iar alţii abia vor mai reuşi să se ţină, cu dinţii scrâşniţi, de o imunitate casantă, care putea plesni oricând. O întreagă haită de aşa-zişi specialişti în

inginerii financiare va da cu „subsemnatul”, zile şi nopţi nesfârşite, în birourile sumbre ale poliţiei. Mulţi lideri ai lumii interlope vor încerca să se ascundă sub fustele largi ale politicii, cu pliseuri înalte, croite până sus, la etajele superioare ale noii puteri.

Vor cădea capete de gangsteri camuflaţi, disipaţi în posturi de sinecură, pe plaiurile atât de mănoase ale privatizării. Vor începe să dispară, ca un vis urât, miliardarii de carton, cu surâsul lor unsuros, arogant şi penibil. Vor fi descoperite enorme fraude fiscale, falsuri, deturnări de fonduri, firme fantomă, firme căpuşă, firme paravan. Vor fi aduse în lumina legii extorcări fabuloase, milioane de dolari murdari, vânzări din patrimoniul public, comisioane grase încasate de mafioţi cu ranguri de preşedinţi sau vicepreşedinţi politici. Mai mulţi potentaţi ai corupţiei vor reuşi să dispară peste graniţă, vor fi daţi în urmărire prin Interpol, fugăriţi la scară planetară, apoi prinşi şi trimişi plocon poliţiei române. Un cutremur infernal va zgâlţâi din rădăcini lumea interlopă de lux din România.

Se va prăbuşi, de fapt, un regim. Regimul Cucuvelei. Al Mătuşii de la Cotroceni. Regimul Leon Lotreanu! O structură tiranică, perfect închegată, asamblata din personaje sofisticate, inteligente, extrem de inteligente, dar cu sufletul stricat, otrăvit de fiorul îmbogăţirii cu orice preţ. Va dispare o sinistră galerie de mafioţi cu gulere scrobite: Alexandru Dinulescu, alias Babaroase, un jucător împătimit de zaruri, dar şi „president Cooperative Credit Bank SA”, care va lăsa în urma lui un pustiu de sărăcie; Vasile Guran, supranumit Gură de Aur, care escrocase statul român cu mai multe sute de miliarde de lei; George Cărăşel Penescu, zis Mălai Mare, care cumpărase pe mai nimic o întreagă reţea de hoteluri, restaurante şi cluburi de noapte; Răsvan Temeşan, zis Vodă, pentru alura lui impunătoare, elegantă, strivitoare, dar care spoliase cea mai mare bancă din România – Bancorex – cu aproape un miliard de dolari, sub paravanul aşa-ziselor credite neperformante; Ilie Alexandru, alias Jere, un zurliu din provincie, care cheltuise imense fonduri financiare din averea publică, pe nişte mofturi aberante, construcţii ciclopice văzute de el cândva, într-un film; Ion Tudoran, zis Ghiul, Sever Maramurat, alias Harapu, şi Marius Ţarălungă, supranumit Mafalda, toţi trei – organizaţi într-o structură de tip mafiot – devalizând mai multe bănci de sute de milioane de dolari, în complicitate cu o selectă reţea de trepăduşi cu mânecuţe de funcţionari publici; Gabriel Bivolaru, zis Carambol, pentru că era un

împătimit al jocului de biliard, cu acelaşi patos şterpelind, însă, din averea naţională peste zece milioane de dolari.

Actori într-un teatru absurd, organizaţi în grupuri criminale, oameni cu ştaif, cu papion, cu diplome universitare, cu pretenţii de intelectuali rafinaţi, dar cu atât mai periculoşi şi maligni: şefi politici, preşedinţi de companii comerciale, directori de bănci, miniştri, parlamentari, generali, manageri peste pântecoase SRL-uri. Unii vor trece dincolo de gratii, în penitenciare; alţii se vor afla încă în răsucite anchete penale, asistaţi de avocaţi celebri; iar alţii vor ocupa pe mai departe, graţie unor obscure relaţii politice, mult râvnitele fotolii oficiale. Undeva, pe acest traseu, îşi zicea – prudent, posomorât – căpitanul Andrei Zavera, undeva pe aici, prin zona asta crepusculară se aflau atât cei ce hotărâseră asasinarea magnatului Minai Negulescu, cât şi cei ce ordonaseră montarea unei bombe în maşina jurnalistului Anton Soroceanu…

Femeia fatală

Criminalistul îşi consultă ceasul din buzunarul vestei, până la orele 16,00 mai avea exact 45 de minute, surâse visător, surâse altor gânduri: Doamne-Dumnezeule, mai există, pe lumea asta mizerabilă, şi un strop de fericire! La orele 16,00, Andrei Zavera avea întâlnire cu o duduie tocmai la restaurantul de tristă amintire „Solaris”. O chema Liana Predescu, era profesoară de sport la liceul „Ion Creangă”, campioană olimpică la karate, cu centura neagră, de şapte DAN şi titlul de expert-specialist şi, totodată, regizor pentru microspectacolele de dans şi gimnastică artistică prezentate pe sceneta, cât un fund de farfurie, a restaurantului „Solaris”, Andrei o cunoscuse chiar în timpul anchetei, dialogul se legase repede, fără reticenţe, fără false rezerve, dialog firesc, prompt, lejer, ca între doi oameni civilizaţi. Lipsiţi de complexe. Şi liberi. Liana fusese căsătorită cu un actor, căsătorie scurtă, ratată, retezată după numai câteva săptămâni, actorul dovedindu-se a fi un homosexual înrăit: la ce dracu’ se mai însurase? Episodul cu actorul se consumase cu vreo doi ani în urmă, acum Liana era liberă, deşi se apropia de 30 de ani: o singură experienţă de măritiş îi fusese de ajuns.

Când a aflat că şi Andrei Zavera era liber, că era holtei, că nu fusese însurat niciodată, Liana îl luase tare: Să nu-mi spui că şi tu eşti un gay?! Criminalistul nu s-a supărat, i-a spus că este un om normal, dar că aşa a fost să fie, munca i-a acaparat aproape tot timpul, meseria

de poliţist dacă vrei s-o faci cum trebuie – pune monopol pe tine, te vrea numai al ei, vremea a trecut, el trecuse de 35 de ani, bătea către 37, avusese câteva legături cu femei frumoase, femei deştepte, dar care se pierduseră pe drum. Şi Andrei încheiase tranşant: Dacă nu mă crezi, pune-mă la încercare!

Liana Predescu a râs ca o şcolăriţă din clasele mari de liceu, care încă nu e femeie, dar cunoaşte deja multe din tainele fierbinţi ale vieţii, însă n-ar vrea ca şi alţii să ştie ce şi cât cunoaşte ea, ci să se mai bucure încă un pic de inocenţa copilăriei. Râdea provocator Liana. Cu ochi daţi dracului! Se împrieteniseră, se combinaseră repede, ca doi flămânziţi de iubire. Câteva nopţi, fusese prăpădul de pe lume!

Zavera era mort după fundul ei. Liana se topea după ochii lui. Şi dacă asta se cheamă dragoste, atunci dragoste să fie! îşi zise Zavera, mângâind tot mai insistent, tot mai pătimaş, cu piciorul pedala de acceleraţie. Abia aştepta clipa revederii. Liana era o blondă naturală, minioană, felină, nici nu-i simţeai pasul elastic. Purta părul lung, lăsat pe spate, în bucle largi, sinuoase, galbene ca spicul de grâu copt, sau strâns deasupra capului, într-un coc savant. Avea ochii mari, albaştri, limpezi, niciodată rimelaţi, ochi întotdeauna adânci, care te ameţeau, te subjugau, ochi irezistibili chiar şi când erau cuminţi. Liana era genul de femeie pe care extazul o cuprindea uşor, iar păcatul o învăluia şi mai uşor. Avea gesturi moi, galeşe şi o anume accentuare senzuală în mersul ei de zeiţă antică. Purta, mai mereu, pulovere – verzi, albastre, roşii, argintii – pulovere închise la gât, sub care sânii se conturau cu o dulce obrăznicie.

Râsul Lianei îl fascina, îl desfăta, îl intimida, stârnindu-l totodată, descătuşând în Andrei bestia. Masculul! O privea uneori indecent, hulpav, iar ea râdea, râdea, îi părea firească ambianţa restaurantului: miros de tutun, de alcool, de cafea, de transpiraţie, toate învăluite într-un halou de parfumuri scumpe, exotice. Şi, deasupra tuturor, muzica. Muzica infernală – ca un drog sonor – a boxelor. Oamenii de pe mica scenetă – bărbaţi şi femei de o răpitoare frumuseţe – o căutau cu privirile prin uriaşul salon, Liana le făcea un semn discret, ei treceau la alt număr al programului artistic. Când Liana Predescu plutea ca o sirenă printre şirurile de mese înconjurate cu muşterii selecţi, toate privirile o urmăreau, mai cu, mai fără perdea: femeile – cu un ochi coroziv, invidios, gelos; bărbaţii – cu gânduri posesive, cu dorinţi necenzurate, făcute preş sub tălpile ei.

Poate că altfel, îşi zicea Zavera nerăbdător s-o revadă cât mai curând, poate că altfel Liana nu ar fi fost mulţumită, s-ar fi întristat brusc dacă n-ar fi stârnit în juru-i amestecul acela ciudat de admiraţie, dorinţă, parapon, provocare, ciudă şi cochetărie. Avea 28 de ani, era independentă, avea deja o frumoasă carieră, era liberă, tânără, fermecătoare, puternică, deloc naivă, ardentă, vibrantă, impulsivă şi senzuală: femeia fatală! Hait – îşi zise aproape speriat Andrei – să ştii că chiar m-am îndrăgostit! Şi vira pe Calea Victoriei, la capătul căreia, undeva pe lângă Cercul Militar, se afla celebrul restaurant „Solaris”.

CAPITOLUL 5

Motto:

Întotdeauna, comuniştii au susţinut că interesul naţional este superior intereselor indivizilor. Iar interesul naţional, astfel proiectat, nu a făcut decât să zdrobească identitatea individului. Să-l depersonalizeze. Să-l umilească. Să-l menţină într-un raport de subordonare, aproape animalică. Ani de zile, românii au fost intoxicaţi cu idei colectivist-naţionaliste. Cu mituri istorice false. Au fost cinci decenii otrăvite. De război ideologic. Cei care nu s-au supus au fost, literalmente, exterminaţi.

Sorin Roşca Stănescu

Profetul

Radu Dunca era un coseur captivant. Ori de câte ori se întâlnea cu el, era o reală plăcere, îi plăcea cum gândeşte: liber, nonconformist. îi plăcea cum se mişcă prin încăpere, printre fotolii, prin pădurea aia de bibelouri exotice din locuinţa sa: calm, delicat, ca un ursuleţ Panda. Rotofei, şi blând, şi vioi: arăta exact ca un Panda sătul. Eroare! Gravă eroare! Sub aspectul său inocent se ascundea, de fapt, un tigru flămând, îi plăcea cum vorbeşte: curgător, pastelat, îi plăceau salturile lui mortale, de la o idee la alta, idei trăsnite, gânduri insolite, fără nicio legătură între ele, aparent fără nicio legătură, pentru că undeva, mai departe, pe firul complicat al excursului, ideile lui, gândurile lui începeau să se adune pe acelaşi făgaş, să capete un sens, să curgă către acelaşi ţel, demonstrând magistral un punct de vedere. O concepţie. O convingere. Şi făcea Dudu toate chestiile astea cu aerul că te ascultă atent, foarte atent, că pasămite tu vorbeşti iar el te ascultă cuminte, că tu te învârteşti de colo-colo prin casă iar el stă pironit într-un fotoliu, că toate ideile alea sunt chipurile ale tale, au fost mereu ale tale, iar el, Radu Dunca, nu-i decât ecoul acelor idei…

Din toate aceste motive – precum şi din alte o mie una de pricini – venerabilul Silviu Bărăgan, supranumit Profetul, îl căuta întotdeauna cu plăcere pe Radu Dunca, nu era doar plăcere, ci era mai ales un viciu intelectual, o biciuire palpitantă a minţii cu întrebări şi răspunsuri care lăsau în urma lor un fior straniu, complex, ştiind că va trăi, în compania lui, câteva ceasuri deopotrivă fermecătoare şi dramatice, cu imaginaţia aprinsă, cu gândurile flagelate, dar care, printr-o sofisticată metamorfoză spirituală, îl încărcau cu energie, pentru a supravieţui într-o lume pe care o detesta profund.

Cu umerii laţi, spătoşi, gâtul scurt, trupul bine legat, mersul apăsat, gesturile calme şi chipul rotund, luminos, Silviu Bărăgan emana o forţă neobişnuită. O putere fizică, grea, telurică, pe care o au doar marii atleţi. Marii campioni sportivi. Cruntă ironie a aparenţelor! Dacă ceva îi repugna cel mai mult, acel ceva era sportul. Profetul considera sportul o imensă inutilitate.

O cheltuire de energii pentru un scop perfect inutil. Glorie, aplauze, urletul tribunelor excitate? Asta înseamnă să încurajăm, să cultivăm senzaţiile primare ale oamenilor. Vulgul urla la fel şi cu două mii de ani în urmă, când gladiatorii se spintecau între ei. Erau convingerile lui intime, în care Profetul se cantonase o viaţă de om. Era trecut de optzeci de ani. Dar nu-i dădeai mai mult de cincizeci. Aerul acela tineresc, mai degrabă proaspăt decât tineresc, venea deopotrivă de la părul blond, uşor arămiu, care se încăpăţânase să nu încărunţească, iradia din chipul rotund, luminos, cu obrazul întins, rozaliu şi încă lipsit de riduri, dar mai ales emana din ochii oleacă exoftalmici, albaştri, sprinţari şi de o extraordinară limpezime. Chiar şi când se încrunta, chiar şi când privirile i se întunecau, mina aceea luminoasă, misterioasă, nu se risipea cu desăvârşire, adăstând ca un halou în jurul unei frunţi ample, avântate.

Silviu Bărăgan avea, totuşi, trăsăturile generale de o superbă banalitate. Nu-l remarcai cât de ciudat şi paradoxal este, decât dacă intrai în vorbă cu el. Dar şi atunci, numai dacă el însuşi dorea să ţi se dezvăluie. Altfel, trecea drept un tip comun, şters, cenuşiu, care nu spunea nimic nimănui. Chiar şi eleganţa lui era de o sfântă discreţie. Deşi se îmbrăca, în exclusivitate, de la renumitele magazine Morgan, de pe Calea Victoriei, totuşi felul în care îşi purta hainele, în care şi le îmbina, poate lipsa cravatei, poate lipsa colţului de batistă din buzunarul de sus, din stânga sacoului, poate modul lejer în care se

mişca, sau poate toate astea la un loc construiau o imagine ternă, monotonă, placidă. Complet lipsită de expresivitate.

Singurul lucru cu care Silviu Bărăgan epata, erau maşinile. O patimă fierbinte şi statornică îl mistuia demenţial: Pasiunea autoturismelor! Şi le schimba în fiecare an. Alte „fiare”, alte modele, alte culori. Nea Mitică, şoferul de care nu se despărţise de peste treizeci de ani, la fel de bătrân ca şi Profetul, era un alt împătimit după cele mai rasate modele auto.

Din această dublă nebunie se iscaseră cele mai extravagante şi scumpe gusturi. Nea Mitică se mulţumea doar cu extravaganţa. Nota de plată a gustului scump o achita, de fiecare dată, Profetul. Era unica slăbiciune devoratoare a lui Silviu Bărăgan. Trecuseră prin mâna lui – ca amantele prin patul lui Priap – mărci celebre: Mercedes, Volvo, Audi, Peugeot, BMW, Fiat, Opel, Mitsubishi, Renault, Chrysler, Matiz, Daewoo. Ultima achiziţie, făcută cu câteva săptămâni în urmă, fiind o Citroën-Xantipa HD roşu-cardinal. Cu Xantipa venise în vizită la Radu Dunca. Nea Mitică rămăsese, ca de obicei, în maşină, în faţa blocului, vis-à-vis de Parcul Tineretului, Profetul urcase la etajul doi, sunase la apartamentul 55, când Dudu îi deschise uşa, în loc de salut Bărăgan îl înhăţase iute de mână, trăgându-l după el, zicându-i din mers că va avea deosebita onoare să fie prezentat unei prea frumoase şi distinse doamne: Xantipa! Priveşte-o pe Xantipa! îi strigase, exaltat, Profetul. Fermecătoarea nevastă a lui Socrate, faimoasă în antichitate pentru umorul ei scandalos şi briant! Doamnă, se aplecase apoi bătrânul, curtenitor, asupra luxoasei limuzine, Doamnă, am onoarea să vi-l prezint pe cel mai bun prieten al meu din ultima mie de ani…

După care, suiseră iarăşi scările către etajul doi, plonjând împreună, ca nişte căpiaţi, în lumea ideilor, în lumea informaţiilor, a întrebărilor, a îndoielilor. De atunci, zburaseră aproape cinci ceasuri. Şi Profetul încă ar mai fi stat. Dacă n-ar fi trebuit să se ducă la Televiziune, la obişnuita lui rubrică săptămânală: „Amintiri despre săptămâna viitoare”, şi dacă până ia orele 20,00 – când începea emisiunea – n-ar mai fi rămas decât o oră şi jumătate, Silviu Bărăgan ar mai fi stat cu Dudu încă o bucată zdravănă de vreme: să-şi încerce ascuţişul minţii pe cremenea dură a minţii celuilalt. Aparent calme, relaxante, discuţiile lor erau, în realitate, cumplite războaie, crunte confruntări, acerbe conflagraţii ale ideilor şi, ca pe orice câmp de luptă, multe idei mureau, piereau, lăsând locul altor legiuni de gânduri

răspicat rostite, care nu aveau decât o singură misiune: să ardă pe altarul unei prietenii care dura de aproape un sfert de veac. Baronul îi făcuse cunoştinţă cu Dunca.

— Hai, Profetule, îi zisese Baronul, să-ţi fac cunoştinţă cu un scriitor de romane poliţiste. Ai citit vreuna din cărţile lui Radu Dunca?

— Am citit! îi răspunsese scurt, prea scurt, Silviu Bărăgan, încât simţise nevoia să mai adauge: După ce-l citeşti, îţi vine, aşa, să strigi, împreună cu Spinoza: „Să nu râzi, să nu plângi, să nu condamni! Ci caută să înţelegi!” Şi întrebă cu îndoiala agăţată de ochi: oare, poate fi un scriitor mai interesant decât cărţile sale?

Ion Popescu îl privise ironic, uşor pieziş, Silviu Bărăgan pricepând că Baronul îi ascunde ceva, întrebă sec:

— Ce e?

— E unul din cronicarii noştri! îi răspunse Baronul cu un aer misterios şi plecaseră la întâlnire.

Triumviratul Seniorilor

De atunci, au trecut peste douăzeci de ani, iar între venerabilul Silviu Bărăgan, alias Profetul, şi scriitorul Radu Dunca, alintat de amici cu apelativul Dudu, se închegase o durabilă prietenie.

Împreună cu Baronul şi Benedictinul, Profetul făcea parte din Triumviratul Seniorilor: structura executivă ocultă a Consiliului Suprem al Iluminaţilor, care avea în răspundere destinele României. Triumviratul menţinea echilibrul statal, echilibrul politic, echilibrul puterii. Triumviratul veghea la împărţirea pugterii, pentru ca niciodată, nimeni să nu mai poată acumula atâta forţă, încât să devină tiran. Dictator. Experienţa sumbră a comunismului dăduse frisoane năucitoare Iluminaţilor timp de aproape trei sferturi de veac, deşi chiar ei – Iluminaţii – contribuiseră hotărâtor la instaurarea lui. Dar judecata lor, circumscrisă exclusiv teoriei, ar fi trebuit să aibă un alt final. Alte rezultate.

Raţiunea Iluminaţilor de a dezvolta comunismul avusese alte scopuri. Şi alte nevoi. Plecate tot din necesitatea imperioasă a conservării echilibrului puterilor. Ca în atâtea şi atâtea rânduri, însă, în istorie, deşi planurile elaborate, care pun la cale momentele cruciale ale umanităţii, sunt riguros exacte, totuşi uneori evenimentele scapă de sub control.

O iau razna. Se dezvoltă ca nişte tumori aberante. Ca un cancer. Curg, o vreme, pe făgaşul lor iniţial, conform aşteptărilor, conform

previziunilor, apoi deodată se umflă şi trec peste maluri, îşi croiesc drum nou, vad nou. Evadează din frâu! Scapă de sub control! Şi atunci – repetând principiul dominoului – se duce dracului tot echilibrul. Şi lumea se inflamează brusc, la foc!

Aşa s-a întâmplat cu Inchiziţia: din forţă vitală, menită să regenereze Biserica Creştină, s-a transformat în cancerul Bisericii Creştine.

Aşa s-a întâmplat cu Comuna din Paris, care a născut un monstru: Napolen Bonaparte! Napoleon trebuia să încheie o epocă, fără prea multe zvârcoliri sociale, fără sacrificii inutile, fără uriaşe vărsări de sânge. Napoleon era un geniu suficient de zurliu, ca să-şi asume acest rol. Iluminaţii au riscat şi i-au încredinţat puterea. După care, teribilul corsican a ridicat paloşul ca să reteze chiar mâna ce-l suise pe tronul Franţei: întâi, a instaurat dictatura militară; apoi, dictatura imperială; apoi, l-a umilit pe însuşi Papa de la Roma; sfârşind prin a da foc întregii Europe. De fapt, a sfârşit exilat pe o insulă pustie, otrăvit cu arsenic.

La fel s-au petrecut lucrurile cu implementarea comunismului în Rusia. Lenin a fost adus la Sankt Petersburg de marea finanţă internaţională, controlată de Iluminaţi, pentru a încheia pacea cu germanii şi a se pune, astfel, capăt primului război mondial. Ceea ce Lenin a şi făcut, imediat după preluarea puterii în Rusia, mulţumind stăpânilor săi. Şi le-a tot mulţumit vreo patru ani, până prin 1921, când poponarul de Vova – cum îi spuneau amicii de desfrâu – a fost deodată lovit de o cumplită amnezie. Călcându-şi în picioare toate angajamentele, a instaurat cea mai sângeroasă perioadă din istoria modernă a lumii: teroarea roşie! Cele trei avertismente ale Iluminaţilor le-a tratat cu o ură maladivă. Finalul e cunoscut: după câţiva ani, a dispărut şi el, tot otrăvit, după ce supravieţuise miraculos mai multor atentate cu arme de foc.

Stalin care făcea parte încă din 1915 din Ordinul „Farul Ospitalier”, din Sankt Petersburg, cu gradul de Cavaler al Soarelui, Stalin decorat de inteligenţa italiană, în 1917, cu medalia „Marea Stea Sirius”, Stalin care primise ordinul Iluminaţilor de a-l executa pe Lenin, acelaşi Stalin, după ce s-a văzut stăpânul absolut al unei enorme puteri, a transformat comunismul într-o gigantică hemoragie planetară, atentând însăşi la tulpina speciei umane. Avea să piară şi el, după ce umpluse pământul de groază, sub tăişul aceleiaşi ancestrale şi

necruţătoare arme: otrava.

Aşa s-a întâmplat şi cu fascismul. Iluminaţii crezând orbeşte, până atunci, în bunul simţ nativ al poporului care votează democratic. Liber de orice constrângere. Există un slogan – unii i-au zis chiar postulat – vechi de mii de ani, care mai supravieţuieşte şi astăzi: „Poporul are întotdeauna dreptate!” Cu un veac şi jumătate în urmă, însuşi ilustrul Abraham Lincoln se întreba retoric: „De ce nu am avea încredere în dreptatea poporului? Există o speranţă egală sau mai bună în lume?” Fatală eroare! Pentru că Hitler a ajuns la putere exact graţie votului democratic. Votului popular. Hitler nu fusese impus, ci ales de popor. Ce a urmat – o planetă băltind în sânge – se ştie prea bine…

Oamenii nu pot fi controlaţi pe termen lung.

— Şi, atunci, cum e mai bine? întrebase, amorsat de sumbre îndoieli, Silviu Bărăgan, într-una din lungile lui discuţii cu Radu Dunca. Să laşi lucrurile în voia lor? Să intervii, prompt şi eficient, în furtuna evenimentelor? Să le opreşti? Să le dirijezi? Sau să declanşezi altele? Să alegi binele de rău? Cine-şi poate aroga, însă, pretenţia că ştie cu precizie care e binele şi care e răul? Ce poţi să mai faci în această omenească neputinţă?

— Să veghezi! îi răspunsese calm Radu Dunca. Atât: să veghezi! Pentru că nu vom şti niciodată încotro se îndreaptă oamenii, la un moment dat. Cum se schimbă, atât de radical şi fulgerător, o mentalitate. O credinţă. O speranţă. Nu vom şti niciodată cât de vulnerabili şi imprevizibili suntem! Nici chiar tu, Profetule, nu poţi spune cu certitudine, despre tine însuţi, ce vei gândi mâine, cum vei gândi, ce vei face, peste ce întâmplări vei trece.

Poate că tocmai în asta şi stă misterul divin al speciei noastre.

Este, Profetule? Niciodată nu vom cunoaşte dinainte, cu exactitate, tot ce ne aşteaptă dincolo de pragul prezentului. Cum să alegem binele de rău, dacă nu ne putem asuma viitorul? De aceea, trebuie să veghem! Şi să intervenim numai atunci şi numai dacă altă alternativă nu există. Altfel, specia umană se duce dracului de-a dura, înapoi, spre grotei genezei sale. Aşa s-a întâmplat, mai recent, cu un stat fantomă, un conglomerat de peste zece naţiuni, un stat artificial, creat de Iluminaţi după primul război mondial: Iugoslavia. S-a vrut, s-a dorit stingerea, pentru totdeauna, a unui focar belicos în Balcani, în realitate, acest focar a fost conservat. Precum tăciunii aprinşi sub un

strat protector de cenuşă.

Iugoslavia s-a făcut ţăndări în ultimii doi-trei ani, dar cu ce preţ: peste o jumătate de milion de morţi şi aproape patru milioane de refugiaţi. Iar la orizont, scânteiază, ca un ascuţiş de sabie, provincia Kosovo. Va mai curge încă multă vreme sânge în Balcani. După cum, la un alt orizont, un pic mai îndepărtat, nu prea îndepărtat, pândeşte sumbra ruletă rusească, în numele eternei libertăţi! Deocamdată, în acest conglomerat de peste o sută de etnii – ca într-o uriaşa cameră obscură – demonica ruletă se joacă doar între două, sau trei, sau patru etnii.

De fiecare dată, ruşii împotriva celorlalţi. Şi curg valuri de sânge. Şi dispar civilizaţii întregi, naţiuni, culturi. Ce se va întâmpla, însă, când în sinistra cameră obscură se vor măcelări între ele, simultan, peste o sută de etnii? Toate, împotriva ruşilor! Ruşii, împotriva tuturor! Care va fi rezultatul? Colosul rus – ca şi toate, absolut toate celelalte imperii din istorie zidite prin constrângerea armelor – se va risipi în cioburi atât de mărunte, încât chipul întregului nu va mai putea fi recunoscut niciodată. Dar cu ce preţ, Doamne-Dumnezeule? Întâiul drept fundamental al omului este libertatea. Preţul ei, însă, este exorbitant. Monstruos! Libertatea fiind produsul natural cel mai scump de pe pământ.

Pentru nimic altceva, oamenii nu au plătit un preţ atât de mare. Şi crezi că altfel stau lucrurile cu musulmanii? întrebase retoric Dudu.

Iluminaţii n-au vrut decât emanciparea lor, în virtutea aceleiaşi nevoi vitale de libertate, de echilibru în lumea contemporană. S-a început cu Turcia. Imperiul Otoman era un bolnav providenţial, un bolnav salvator pentru o întreagă cultură: cultura islamului. A fost operat. Operaţia a reuşit. A. reuşit şi în Egipt. Dar în Irak? Dar în Libia? Toată această sângeroasă istorie islamică – acolo unde operaţia nu a reuşit – n-a produs altceva decât un mizerabil concept: fundamentalismul! Coborât de talibanii din Afghanistan până la cele mai de jos trepte ale condiţiei umane. De fapt, a apărut în lume o nouă specie de barbari, de primitivi: primitivii religioşi. Fie că sunt musulmani, creştini sau hinduşi. Sau protestanţi. Sau alţii.

Aceştia sunt fundamentaliştii! Exclusivista! Pământul, în concepţia lor, nu poate fi împărţit. Ori al lor, ori al nimănui. La fel gândea şi Inchiziţia, îţi aminteşti ce spunea Napoleon? „Cine nu e cu mine, e împotriva mea”. Gândire criminală, preluată mai târziu de

Lenin, de Stalin, de Hitler, de fundamentaliști. Printre altele, se poate extrage, de aici, cel puţin o concluzie fermă, pe care ar trebui s-o aşezăm la baza tuturor acţiunilor noastre: Oamenii nu pot fi niciodată controlaţi pe termen lung! Trebuie să fim mereu cu ochii minţii înfipţi în faptele lor. Să veghem! repetase, aproape imperativ, Radu Dunca.

Şi Profetul îşi aminti figura congestionată a prietenului său, cu fruntea zvâcnind aprinsă, cu privirile arse de îndoieli profunde, de întrebări grave, dar şi de certitudini agresive…

Pe cât de puternică, pe cât de dumnezeiască este fiinţa umană, pe atât de slabă şi păcătoasă este. E un paradox congenital. Sau poate că este chiar farmecul ei natural. Frumuseţea ei sacră. Oamenii pot să ajungă pelerini printre stele. Să înalţe temple până la cer. Oamenii sunt capabili de iubire. De jertfă. Devotament. Ei pot zidi opere care să înfrunte veşnicia. Omul se poate recrea pe sine însuşi.

Ca un Demiurg. Dar se poate şi autodistruge.

Oamenii pot să-şi dea singuri foc templelor, caselor, pot să-şi dărâme singuri idolii, principiile, tradiţiile convingerile. Pot să-şi pună, la un moment dat, întreaga cultură pe rugul mistuitor. Aşa s-a întâmplat cu Biblioteca din Alexandria. Oamenii îşi pot spulbera credinţele milenare ca pe un pumn de praf în bătaia vântului. Şi tot ei, într-o clipă de nebunie colectivă, îşi pot construi, din himere, ideologii noi, coduri noi, concepte sofisticate, argumentate, etalate cu rigoarea legilor ştiinţifice, dar sprijinite pe neant. Pe nimic! Pe gol! Un întreg univers ţesut din iluzii! în numele cărora oamenii se nasc şi mor, se luptă între ei pe viaţă şi pe moarte, se urăsc, se înrobesc şi se ucid unii pe alţii, crezând că apără un ideal.

În numele acelor iluzii, îşi fac eroi, îşi zidesc statui, scriu munţi de cărţi, încearcă apoi să înghesuie – ca într-un pat al lui Procust – întreaga realitate obiectivă în tiparele implacabil strâmte ale iluziilor lor. Şi, astfel, se naşte o nouă organizare socială. O nouă cultură. O nouă istorie. Pe rugul acelor iluzii – fantasme mistuitoare – pier milioane de oameni, pe rugul comunismului au dispărut aproape 200 de milioane, adeseori dispar popoare întregi, cei rămaşi fiind seduşi mai departe, ca într-un cumplit blestem, de o idee etern criminală: făurirea omului de tip nou! S-a creat o zidire statală gigantică pe o fundaţie de iluzii sinucigaşe. Şi, deodată, când e deja târziu, foarte târziu, iluziile dispar: totul în jurul acelor oameni începe să trosnească, să crape, să se năruie, prăbuşindu-se cu un zgomot apocaliptic. Asurzitor.

Zgomotul din decembrie 1989, din România, se mai aude şi astăzi. Infernal! Ce pot face Iluminaţii, când popoare întregi se lasă seduse de un cor de himere? Adeseori, cântecul lor de sirenă este mai persuasiv decât glasul raţiunii. Ce mai pot face Iluminaţii? Sunt şi ei tot oameni. Şi învaţă din propriile lor greşeli. Ca şi din erorile şi ororile celorlalţi. Istoria nu trebuie să se mai repete. De aceea, trebuie să veghem!

Are dreptate Dudu! îşi zicea Silviu Bărăgan, cu gândul la cuvintele lui Radu Dunca. Sau suntem predestinaţi să pierdem mereu? Sub ce zodie nefastă a apărut lumea omenească? De ce dospeşte atâta vrajbă între oameni? Ce-i mână pe ei să se urască atât de atroce unii pe alţii, să se încaiere, să se măcelărească reciproc, să-şi fure unul altuia de la gură bucata de pâine? De câte ori, într-o viaţă de om, ne gândim la propria noastră ursită? Cine se mai sinchiseşte de destin?

Abandonat de oameni, destinul a părăsit de mult scena, pe care istoria îşi ţese ticăloasele ei intrigi, şi s-a retras în culise. Nu ne mai pasă de destin! Locul lui l-au luat accidentele, hazardul sub ghilotina căruia singuri ne vârâm gâturile, horoscoapele care ne povestesc despre noi înşine exact ceea ce vrem să auzim – că suntem frumoşi şi deştepţi şi grozavi – locul destinului l-a luat pomana mizeră pe care ne-o oferă statul sub formă de leafă, l-au luat marile cetăţi din beton armat în care ne-am încarcerat singurătăţile, speranţele şi ratatele noastre evadări dintr-o lume de consum, în locul propriului nostru destin am pus enormele spectacole electorale unde ne amanetăm viitorul pe o pungă de promisiuni, nu ne mai interesează destinul, ci fotbalul, sau nesfârşitele seriale Tv, sau bancurile de mahala, sau bârfele despre VIP-uri, sau un anumit soi de băşcălie idioată cu care ne batem joc de toată lumea, de noi înşine, privindu-ne în ochi ca în nişte oglinzi strâmbe şi prăpădindu-ne de râs: nebuni într-un balamuc naţional! Ne amintim despre destin numai când vedem uriaşele cimitire pe care le-am semănat în urma noastră. Dar atunci e târziu, e prea târziu şi e noapte, Seniori!…

Un veac de singurătate

Profetul era, de felul său, un tip taciturn, morocănos, nesociabil. Detesta lumea în care se născuse. N-o ura, n-o duşmănea, ci doar o considera execrabilă. O privea cu un ochi rău, dungos. Imperfecţiunea şi nestatornicia umană îl oripilau, îi făceau greaţă. Omul, însă, luat ca individ, îl iubea, îl ocrotea, îi lua apărarea până-n pânzele albe. Profetul

– ca şi teribilistul Sartre – considera omul, individul ca atare, cel mai fertil câmp filosofic, laboratorul sacru în care însuşi Dumnezeu a fost creat.

Adică, omul l-a redescoperit pe Dumnezeu. Apoi, l-a uitat. Acest mare animal divin şi fără Dumnezeu, pierdut încă de la naştere şi încăpăţânat să piardă mereu, crud dar şi moral până la autodistrugere, salvat – nu prin moarte, nu în moarte – ci în ultimele clipe care preced moartea, pentru că atunci vine iertarea, sfânta iertare, acest ciudat anima! divin, gigantic până şi în blasfemiile sale, în supliciile şi trădările sale, în umilinţele sale cele mai abjecte, pe acest om îl adora Silviu Bărăgan. Dar umanitatea, în ansamblul ei grandios, o detesta profund.

Profetul nu încetase niciodată să-şi dezvolte teza că, la urma urmelor, individul nu este răspunzător de toate mizeriile îngrozitoare pe care umanitatea le-a vârât în el, deşi şi-a asumat întotdeauna această responsabilitate. Gândirea individuală e tot ce a produs mai sublim materia vie pe pământ. Gândirea colectivă e un dezastru planetar. Specia umană e pe cale de dispariţie. Omenirea a inventat atâtea otrăvuri letale, şi atâtea boli incurabile, şi atâtea bombe nucleare, încât ar putea distruge – într-o clipă de iritare demenţială, de spaimă colectivă – de peste 40 de ori întreaga viaţă a planetei Pământ.

Cum să mai poţi iubi o astfel de lume? se întrebase scârbit, îngrozit, Silviu Bărăgan. Cine nu învaţă din istorie, riscă să-l retrăiască păcatele la nesfârşit. A învăţat umanitatea ceva din propria sa istorie? Nimic! A învăţat ceva din păcatele veacului XX, cel mai sângeros veac al ei? Nimic! După toate normele bunului simţ, veacul XX nici n-ar fi trebuit să existe. Avusese dreptate Dudu când scrisese, într-una din cărţile sale, că secolul XX nu a existat niciodată. Că nu a fost decât o ficţiune, o invenţie de salon politic. O convenţie calendaristică. O iluzie hipnotică pe care nu o putem privi, în care nu putem pătrunde, peste care nu putem trece, decât înfricoşându-ne ca de moarte.

Cine scapă din veacul XX – scrisese Radu Dunca – mai poate trăi, liniştit şi liber, încă o mie de ani. Ce haos, Dumnezeule! Ce haos cumplit a fost veacul nostru! Ameninţări, muzică, informaţii, ateism şi fanatism religios, speranţe şi deşertăciuni, războaie mondiale viguroase şi păci bolnave, terorism şi pornografie, iubire puţină, tot mai puţină iubire, iar ură cât cuprinde, vrăjmăşie şi vrajbă şi invidie şi desfrâu, tot acest potop s-a prăbuşit, zi de zi, peste mintea omului modern, peste sufletul

său sfâşiat de antagonice contradicţii.

De singurătate. Un veac de singurătate! aşa cum strigă în pustiu titlul unui roman celebru. Şi-n tot acest pustiu secular, oamenii au inventat – Doamne, Dumnezeule, pentru cine? şi pentru ce? – radioul, cinematograful şi zborul cosmic, televiziunea, calculatorul personal, telefonul mobil, tiparul rapid, roboţii industriali şi internetul, fotografiile trucate, videocamera şi muzica Rap: tot atâtea mijloace, instrumente şi unelte, de înalt rafinament, de cumplit randament, pentru manipularea noastră cea de toate zilele.

Civilizaţia veacului XX ne-a bombardat, până la saturaţie, până la extincţie, cu principii, doctrine şi formule criptice, suferinţe, altruism, ideologii, postulate, epidemii şi teoreme savante, înşelăciuni, aspiraţii, dezastre şi refulări, nebunie, hoţie, extaz, eşecuri şi promisiuni ipocrite, distracţii colective, amor colectiv, hrană colectivă, creaţie colectivă, somn colectiv, succese colective, gândire colectivă, foame colectivă, aşteptare colectivă, serviciu colectiv, o infernală colectivitate din care omul, individul, a dispărut cu desăvârşire. Veacul XX: un carusel ameţitor! Veacul XX: un uriaş depozit de griji! Grijile familiei, grijile personale, grijile copiilor, grijile vecinilor, grijile părinţilor, grijile zilei de mâine, grijile de la locul de muncă, grijile din tramvaiul hârbuit, grijile din maşina personală, hârbuită şi ea, grijile cu şcoala, cu strada, cu derbedeii cartierului, grijile nopţilor albe, grijile meselor flămânde, grijania ei de viaţă, de armată, unde un imbecil de sergent se crede Dumnezeu, de primărie, de unde nu poţi să scoţi un act oficial fără să dai spaga neoficială, grijania lui de spital, unde medicii nu mai mişcă un deget dacă nu le vâri plicul cu parai în buzunar, grijania ei de biserică, unde şi lumânările s-au scumpit, grijania lui de cimitir unde, ca să-ţi îngropi părinţii, nu-ţi ajung nici trei salarii, grijania ei de poliţie care nu vine niciodată când ai nevoie de ea, grijania mamii lor de miniştri că se uită la tine ca la un căcat, grijania mamii lor de senatori, deputaţi şi cotrocenişti care doi bani nu mai dau pe speranţele tale, puţine, tot mai puţine!

Întreg acest potop pervers, potop tiranic, pică peste nervii tăi supraîncordaţi, cade peste sufletul tău de trăitor în veacul XX. Acesta eşti tu, omule! Şi acesta este secolul tău! Dacă după toate simulările ştiinţifice, după toate studiile şi cercetările iluştrilor noştri savanţi, luând în calcul toate datele de care dispunem despre materia cosmică din junii Pământului, dacă după toate dizertaţiile lor academice, omul

nici nu ar fi trebuit să existe, nici veacul XX n-ar fi trebuit să fie.

E, totuşi, un miracol că omul a apărut pe pământ! Acelaşi miracol a plămădit şi veacul XX. Veacul paroxismului şi al resemnării. Veacul evoluţiilor, revoluţiilor, dar şi al degradărilor umane. Veacul cu cei mai mulţi oameni omorâţi de alţi oameni. Dar şi veacul exploziilor demografice. Veacul nobleţei şi al crimei. Veacul barbariei şi al inocenţei. Veacul tehnicii şi veacul poeziei. Veacul adevărului şi veacul celor mai mârşave minciuni. Veacul luminii şi al celei mai cumplite bezne…

Majestatea Sa Scrisul

Era dat în mă-sa dolofanul ăla de Dudu! Cu aerul lui blajin, de avocat provincial, voia parcă să-ţi spună că nu se sinchiseşte de restul lumii. Nu-l interesează! Zodia lui se consumă între sala paşilor pierduţi a tribunalului şi halba zilnică de bere.

— Înşelătoare imagine! îşi zise Profetul.

— Ca şi lumea în care trăim! ar fi adăugat, ritos, Radu Dunca…

Dar Dunca rămăsese, departe, în urmă, acasă, printre hârtiile lui veşnic răvăşite pe birou – manuscrise, fişe, însemnări, ciorne – în mijlocul acelui popor ciudat de bibelouri exotice, colecţionate de pe toate meridianele pământului, între pereţii lui tapisaţi cu cărţi de jos şi până sus, în interiorul acela fastuos şi sublim, în care Dudu nu pătrundea niciodată decât pus la patru ace: costum, cravată, cămaşă albă, scrobită, pantofi lustruiţi bec. Avea un fix al lui, pe care puţină lume îl cunoştea: Radu Dunca nu se aşeza la masa de scris, decât echipat ca pentru recepţie. Ca pentru o întâlnire oficială. Sobră! Nicăieri nu era Dudu atât de sobru, ca la masa lui de scris.

— Nu te duci la „sportul regilor, îmbrăcat în blugi! obişnuia el să spună oricui se uita cam ponciş la ţinuta lui vestimentară, elegantă, având o anumită distincţie, dar prea înţepenită într-o statornică gravitate. Cu atât mai mult, la întâlnirea cu Maiestatea Sa Scrisul, nu te poţi prezenta în trening. Sau în pantaloni scurţi. Respectul datorat Majestăţii Sale este, de fapt, respectul profund pe care trebuie să-l ai faţă de lunga dinastie a scriitorilor. Adică, respectul faţă de sine. Fără comentarii! puncta sec Radu Dunca şi schimba numaidecât firul discuţiei.

În ziua aceea din mijlocul săptămânii, Profetul îşi petrecuse cu Dudu aproape cinci ceasuri. De la orele 13, 45 până la orele 18, 30. Şi dacă n-ar fi avut peste o oră şi jumătate emisiunea aia a lui de la

Televiziune, ar mai fi stat. Se întâlneau cu regularitate în fiecare lună. Pe 25 ale lunii. Indiferent în ce zi ar fi picat, începând cu orele 13, 30. Aşa era consemnul. Aşa stabiliseră cu foarte mulţi ani în urmă. Şi doar dacă intervenea ceva fortuit, peste puterile lor, îşi telefonau, amânau întâlnirea. Se întâmpla însă rar. Foarte rar.

Oamenii din spatele istoriei

Silviu Bărăgan era un pesimist fără leac. El vedea întotdeauna numai jumătatea goală a paharului. Când plănuia ceva, punea, de fiecare dată, răul înainte. Nu avea încredere în oameni, în puterea lor de sacrificiu, de regenerare. Privea către ziua de mâine cu un ochi mereu întunecat.

— Cum o fi făcut Profetul zece ani în diplomaţie, cu mutra asta a lui de bătrân lup de mare părăsit de matrozi? se întrebase adeseori Radu Dunca, privindu-i pe furiş chipul cotropit de o lumină rece, aspră.

Nu te simţeai deloc comod în preajma lui. Din această cauză, avea prieteni puţini, în afară de Dunca, dacă mai erau doi sau trei. Atât! Avea, însă, o calitate extraordinară, care îi atenua toate defectele: dispunea de harul clarviziunii. Al premoniţiei. Ştia să prevestească, nu de puţine ori cu o precizie diabolică, fenomene sociale, fenomene politice, evenimente mondiale, întâmplări pe care nu le-ai fi bănuit niciodată că s-ar fi putut produce. Avertismentele lui lansate în emisiunea sa de la televiziune – „Amintiri despre săptămâna viitoare” – constituiau un veritabil oracol pentru clasa politică. Unii îl supraestimau. Alţii îl luau în derâdere. Şi unii, şi alţii greşeau.

Silviu Bărăgan nu avea viziuni paranoice despre ziua de mâine, nu era un proroc, ci un analist magistral, tăios, fioros aproape, un observator fin al zilei de azi, pe baza căreia formula judecăţi pentru posibilele întâmplări de mâine. Unele se adevereau.

Altele, nu. Cele mai multe, însă, erau de o exactitate înspăimântătoare! De aici şi supranumele de Profetul, încă din tinereţe, i se spunea aşa: Profetul! Descindea dintr-o familie de dascăli de ţară. Ambii părinţi fuseseră învăţători undeva, într-o comună de pe lângă Alexandria. Teleormăneni băţoşi. Orgolioşi. Şi deştepţi. La numai douăzeci de ani, Silviu absolvise Dreptul şi Literele. Până la douăzeci şi cinci, a lucrat ca reporter la popularul ziar „Universul”. După care, a fost cooptat în diplomaţie. Către sfârşitul celui de-al doilea război mondial, a intuit perfect destinul României, pentru o foarte lungă perioadă, astfel încât, în 1943 s-a înscris la comunişti, în 1944,

primăvara, a trecut clandestin graniţa, s-a dus la ruşi, a făcut la Moscova un curs scurt de comisari politici, a revenit în România odată cu primele tancuri sovietice. Câteva săptămâni mai târziu, fusese deja numit director general al ziarului „Scânteia”. Organul central de presă al Partidului Comunist Român.

Cunoştea – vorba lui Minai Beniuc, din epocă – şapte limbi şi ruseşte. Dar dacă poetul Beniuc se lăuda liric, Silviu Bărăgan chiar vorbea fluent şapte limbi străine. Desigur, şi ruseşte. Nu-l chema Bărăgan, ci Târnăcop. Silviu Târnăcop. Nu-i fusese niciodată ruşine de numele său. Numai că Gheorghiu-Dej, secretarul general al comuniştilor, când l-a numit în fruntea „Scânteii”, a strâmbat din nas, şi-a ridicat ochii din hârtii şi l-a întrebat scurt:

— De unde eşti, mă?

— Din Bărăgan! a răspuns repede, emoţionat, tânărul aspirant la gloria roşie.

— Atunci, a continuat Dej, începând de astăzi, te numeşti Silviu Bărăgan! Clar? Hai, la treabă! Şi fusese expediat cu un gest suveran.

A lucrat la „Scânteia” zece ani încheiaţi, răstimp în care ajunsese profesor universitar, îşi luase trei doctorate şi publicase un sac de cărţi. În 1955, fusese numit Ambasador al României la Organizaţia Naţiunilor Unite. Acolo fusese remarcat de Iluminaţi şi recrutat în selectul lor club. A revenit în ţară după alţi zece ani, cu puţin timp înainte de moartea lui Dej. La capătul unui cancer pulmonar galopant, contractat cu un an în urmă, după o vizită fulger la Moscova, Dej intră într-o scurtă agonie, moare şi lasă vacant tronul de şef suprem. În acele zile agitate, îl cunoscuse Silviu Bărăgan pe Ion Popescu.

Şi-au arătat unul altuia semnele secrete, s-au recunoscut reciproc. Benedictinul venise şi el, mai târziu, dar tot în aceeaşi zi. S-a îmbrăţişat frăţeşte. El fusese cel aşteptat. Al treilea! A treia latură a Triumviratului. Organizaţia executivă secretă a Iluminaţilor, plantată în fiecare ţară. Oamenii din spatele istoriei. Eminenţele cenuşii ale istoriei. Pentru că istoria adevărată nu este aceea citită din cărţi. Aceea este doar un fruct politic. Opera unei anumite organizaţii politice, scrisă în strictă conformitate cu propriile ei interese. Iar când organizaţia dispare, sau se schimbă, se rescrie şi istoria.

Istoria imperiului roman a fost scrisă şi rescrisă de zeci de ori. După nevoile curente ale noilor stăpâni. La fel, şi istoria imperiului sovietic. Printre istorici chiar circulă o anecdotă: URSS este singura

ţară din lume cu un trecut imprevizibil. Istoria adevărată a lumii este istoria ei secretă. Pe care nu o cunosc decât Iluminaţii. Şi care nu va ajunge niciodată în manualele şcolare. Exact a doua zi după moartea lui Gheorghiu-Dej, Baronul venise la întâlnirea Triumviratului, însoţit de un italian transpirat, nervos, negricios, grăbit, cu ochelari de vedere mici, perfect rotunzi, uşor întunecaţi, cu metalul ramelor lucind stins şi rece ca două guri de pistol: Licio Gelli. Şeful celebrei loji italiene „Propaganda duc”. Sau, mai cunoscută sub sigla „P-2”.

Silviu Bărăgan îl cunoştea prea bine pe Gelli. îl cunoscuse încă de pe vremea când fusese Ambasador la O.N.U. Printre iniţiaţi, era supranumit „Păpuşarul”. Un tip cu relaţii risipite prin toate marile cancelarii politice ale lumii. Era născut în Zodia Berbecului, la Pistoia, în 1919. Avea gradul de colonel în Serviciul Secret Italian şi păstorea cea mai mare lojă din Italia: 953 de membri, printre care se numărau preşedintele statului, primul-ministru, o pletoră de miniştri, mari industriaşi, generali, cardinali şi bancheri. Silviu Bărăgan surâse trist unor gânduri, amintindu-şi brusc de un vechi dicton latin: Sic transit gloria muncii! Aşa trece gloria lumii! Steaua de glorie a lui Licio Gelli începuse şi ea să scapete mai târziu, prin 1981, când, în urma unui enorm scandal financiar, este nevoit să fugă din Italia, în 1982, avea să fie arestat ia Geneva şi ferecat în sinistra închisoare elveţiană Champ Dollon. Din această puşcărie, veche de patru secole, nu putuse evada nimeni niciodată. Singurul care a reuşit această uluitoare performanţă a fost Licio Geili care, în 1983, a evadat şi a revenit în Italia. Sub alt nume, sub altă înfăţişare, dar posesor al aceleiaşi teribile puteri: a continuat să conducă, încă zece ani, loja „P-2”.

În 1993, se retrage în S.U.A., la o fermă, dispărând în anonimat. Steaua „Păpuşarului” se stinsese definitiv de pe firmamentul gloriei. Atunci, însă, în 1965, Licio Gelli venise cu numele succesorului la puterea supremă în România: Nicolae Ceauşescu. Nu Emil Bodnăraş, nu Chivu Stoica, nu Gheorghe Apostol – aşa cum lăsase cu limbă de moarte Dej – ci Nicolae Ceauşescu! Iar, alături, o casetă de voiaj plină cu dolari. Zece milioane. O avere fabuloasă! Care să astupe gura eventualilor cârcotaşi. Care să-i corupă pe cei nehotărâţi. Care să-i despăgubească pe cei ce rataseră cursa puterii.

Prin Licio Gelli, Consiliul Suprem al Iluminaţilor dăduse un semnal clar de opţiune: Ceauşescu! În astfel de situaţii, nimeni nu mai întreabă pe nimeni, nimeni nu se mai îndoieşte, nu mai formulează alte

propuneri: este tradiţia milenară a Iluminaţilor! Ci, se trece imediat la acţiune. Operativ! O săptămână mai târziu, Nicolae Ceauşescu era deja uns ca şef suprem al partidului şi, implicit, şef al statului român. Omul forte! în România se pregătea, de câţiva ani, o breşă, o distanţare faţă de Moscova, cu gândul la o posibilă desprindere. Dej – deloc precaut – plătise cu viaţa această aventură politică inspirată de Iluminaţi. Ceauşescu îi luase locul, promiţând solemn să-i ducă opera la bun sfârşit: ieşirea din orbita Kremlinului! Speranţele Iluminaţilor păreau a se împlini, perioada imediat următoare după înscăunarea lui Ceauşescu cunoscând o admirabilă destindere internă, presiunea politică se atenuase, organele de represiune se mai îmblânziseră, Moscova nu mai dicta pulsul politic la Bucureşti.

După momentul 1968, însă, odată cu invazia Cehoslovaciei de către ruşi şi sateliţii lor, Ceauşescu începe să dea primele semne evidente de megalomanie. Efectul puterii devine distructiv pentru spiritul său labil, se comportă tot mai mult ca un drogat, ca un nebun, iar din 1971 dărâmă sistematic tot ce zidise bun până atunci, lansându-se oficial în campania demenţială a cultului propriei personalităţi. Apare tiranul. Dictatorul! Şi încă nu unul, ci doi. Pentru că lângă umărul Piticului, se ţise, aproape peste noapte – după funesta vizită în China – al doilea tiran: nevastă-sa! Fosta textilistă Lenuţa Petrescu, supranumită în tinereţe „Păsărică”.

Motivul: nu purta niciodată chiloţi. „Păsărică” i se zice şi acum, pe şoptite, prin culisele obscure ale partidului. România era prea mică pentru doi tirani! Ceauşescu îşi trădase propriul legământ făcut în faţa Iluminaţilor. Să nu fi ştiut el, oare, care este preţul trădării? Să fi fost atât de cumplită beţia puterii? Cert este că nici după cele trei avertismente tradiţionale, nu s-a trezit. Nu a vrut? Nu a putut? Acum, nu mai are nicio importanţă răspunsul. Rezultatul a fost acelaşi: execuţia de la Târgovişte! Dacă şi-ar fi respectat propriu-i jurământ, ar fi trăit sigur şi astăzi. Ca şi ceilalţi şefi de stat din fostul lagăr comunist. Baronul, şeful Trimuviratului, după ce primise consemnul din partea Consiliului Suprem al Iluminaţilor – via cabinetul prezidenţial de la Kremlin – fusese necruţător: indiferent că vor fi sau nu judecaţi, că va fi sau nu un simulacru de proces, soţii Ceauşescu trebuie executaţi imediat!

Carpe diem!

Încă din 17 decembrie 1989, Baronul primise un mesaj secret de

la Mihail Gorbaciov. Un mesaj clar. Fără echivoc. Ca un ordin! Titularul puterii supreme de la Kremlin – totodată şi membru al temutului club „Rotary” – preluând, la rândul său, dorinţa Iluminaţilor, i-o transmisese Baronului în termeni aproape cazoni: „Cuplul Ceauşescu să fie executat pentru înaltă trădare, în locul lui, fixaţi-i pe Leon Lotreanu. El ştie ce are de făcut!” După care, urma salutul tradiţional: „Carpe diem”.

Domnul Leon Lotreanu – care recepţionase şi el un semnal de la Ambasada sovietică – îl aşteptase înfrigurat pe Baron, îl primise cu zâmbetul său larg, lipicios, dar cu ochi gravi, înfioraţi de speranţa unui răspuns. Baronul îl privise îndelung, scrutător, se cunoşteau de foarte mulţi ani, nu-l înghiţise niciodată pe înţepatul ăsta zâmbăreţ, care se da în vânt după discursuri savante, discursuri şocante, dar goale ca nişte cutii de conserve consumate. Un şir nesfârşit de cutii lucioase, cutii colorate, cutii aranjate cu elocinţă, dar goale-goale, când cădea câte una suna a pustiu. Nu-i plăcea deloc de Lotreanu: prea era pătimaş, colţos şi fudul, prea răzbunător când laşitatea îl scăpa din frâu, se enerva prea repede, iar când se enerva spunea prostii, spunea măgării.

Ion Popescu se uita la el cu o privire glacială, cenzurându-şi perfect repulsia, lui Leon Lotreanu îi îngheţase zâmbetul ăla întins până la urechi, Baronul îl întrebase sec:

— Aşteptaţi un răspuns de la mine, domnule Lotreanu?

Leon Lotreanu murmură un simplu „Da”, gâtuit de o uriaşă emoţie.

— Răspunsul este da! punctase la fel de rece Baronul, după care se răsturnă domol într-un fotoliu, gemând uşor de plăcerea relaxării, aşa cum numai marii bătrâni ştiu s-o facă. Mai aveau de discutat câteva detalii. Dar, mai întâi, să termine Lotreanu ăsta cu lacrimile lui, care i se înnodau în barbă! Baronul dezagrea profund să vadă un bărbat plângând. Mai ales un viitor şef de stat. Dar dacă astfel hotărâse Consiliul Suprem, aşa să fie!

În aceeaşi zi, Baronul i-l trimisese pe Dan Mircea Hariton, să-l însoţească pretutindeni: să-i fie ajutor, apărător şi sfetnic. Şi, mai ales, să-l tragă de mânecă înainte de a face o prostie, nu după!...

Amintirea zidului de la Târgovişte

— Ia te uită câte gânduri îmi flutură prin cap?! se scutură, împovărat de amintiri, Silviu Bărăgan, în timp ce se lăsa condus spre

casă. Avea acelaşi şofer de peste treizeci de ani. Doar maşinile şi le schimba. Asta de acum era un Citroën-Xantipa HDI, roşu-cardinal, elegant, o bijuterie de aproape 150 de cai putere. Nici nu simţeai că merge. Parcă plutea. Profetul avea această unică slăbiciune: pasiunea maşinilor. Nea Mitică, şoferul, aproape la fel de bătrân ca şi Profetul, era singurul om, din afara familiei, care îi spunea Silviu: „Ce mai faci, Silviule? Silviule, tu urmăreşti serialul Dosarele X? Silviule, unde mergem?”

De astă dată, mergeau acasă, Silviu Bărăgan trebuia să facă un duş scurt, să se odihnească măcar un sfert de oră, să ia o masă frugală, să se schimbe la alt rând de haine, apoi să ajungă la Televiziune, la timp, la emisiunea lui. Dar dacă nu l-am fi pus pe Lotreanu în locul lui Ceauşescu? Aceeaşi întrebare zbârnâise şi prin capul Baronului. Benedictinul se întrebase şi el, fulgerat de aceleaşi îndoieli. Triumviratul Seniorilor avea dreptul, după canoanele codului intern al iluminaţilor, să ia decizii şi în nume propriu. Ei, membrii Triumviratului, cunoşteau cel mai bine – din tot Sistemul – situaţia reală de la faţa locului.

Chiar dacă suna ca un ordin, hotărârea Consiliului Suprem era, de fapt, doar o sugestie. De altfel, aşa şi lucrau Iluminaţii: cu sugestii; păreri; recomandări. Dacă nu ţineai cont de sugestia lor, şi hotărai după capul tău, şi lucrurile ieşeau bine, totul era bine. Felicitări, satisfacţii morale şi-atât. Dar dacă ieşeau rău? Te ardeai! Rău de tot!! Îţi asumai un risc enorm. De ce să-şi asume Baronul et comp. acest risc? Şi l-au uns şef de stat pe domnul Leon Lotreanu. S-au înşelat? Au greşit? Desigur! Cu vârf şi îndesat.

Leon Lotreanu se dovedise sub toate aşteptările. Ranchiunos, fricos, nehotărât, afişând ostentativ o falsă modestie, îmbătându-se singur cu discursuri zaharisite, perorând într-o perfectă limbă de lemn, lăsându-se răpus de nostalgii moscovite, considerându-se un despot luminat, nu făcuse practic, timp de şase ani, mai nimic în România. Doar un prim pas spre democratizare, spre privatizare, spre statul de drept, apoi înţepenise brusc, ca un motor gripat imediat după elanul primelor turaţii.

Lucrurile bălteau, lâncezeau, putrezeau în aşteptări sterile, făcând loc unei corupţii organizate la scară naţională. La drept vorbind, corupţia devenise un soi de politică de stat. Mascată! În Justiţie, în Poliţie, în Armată se păstraseră intacte vechile structuri

comuniste. Dosarele teroriştilor fuseseră îngropate în pământul unei colosale nepăsări. Restituirea proprietăţilor confiscate de comunişti devenise un subiect tabu. Reformă nu, economie de piaţă nu, Constituţie ca lumea nu, proaspeţii patroni erau priviţi chiorâş, puterile statului erau separate numai pe hârtie, în realitate dictând o singură forţă: Liga Renaşterii Naţionale!

Privatizarea era încă un vis îndepărtat, despre un proces al comunismului nici nu putea fi vorba, soarta României încăpuse tot pe mâna comuniştilor. Din eşalonul doi. Lotreanu se înconjurase cu o camarilă de troglodiţi, care nu ştiau altceva decât să linguşească şi să fure. Ca în codru. Alţii – mai şcoliţi, mai citiţi – se dedulciseră şi ei la hoţie, tentaţia era uriaşă, dar furau cu acte măsluite, comisioane, sinecuri şi credite neperformante. Tunuri de miliarde de lei, în marginea legii. Nu hoţia în sine îl deranja însă pe Silviu Bărăgan, nu corupţia propriu-zisă îl călca pe bătături – dacă nu fură ăştia, tot fură alţii! – nu atât jaful care se întinsese ca o lepră peste tot îl alarma, cât mai ales faptul că nu se dorea reprimarea lui, diminuarea lui, ţinerea lui sub control, nu se dorea democraţie, nu se dorea piaţă liberă, nu se dorea concurenţă loială, nu se dorea descentralizare, dezetatizare, nu se dorea stat de drept, nu se dorea reformă, nici restructurare, nici privatizare, nici asanare morală.

Aici era gravitatea, aici buba purulentă, aici maşina infernală care putea exploda oricând, aruncând România în braţele cine ştie cărei alte dictaturi, la marginea lumii civilizate, tulburând, stricând echilibrul puterilor, într-o Europa încă sfâşiată de vanităţi. Democraţia nu funcţiona decât în lungile tirade ale parlamentarilor. România intrase deja într-o vrie primejdioasă, la capătul căreia pândea colapsul.

— Să fi trădat Leon Lotreanu? se întrebă nedumerit Profetul. Să fi călcat şi el pe urmele altor smintiţi celebri? Să fi căzut şi el victimă aceleiaşi blestemate beţii a puterii? Sau n-a putut face mai mult? N-a vrut sau n-a putut? La anul, în 1996, i se va recomanda să lase locul liber. Să se cărăbănească de la Cotroceni. Ducă-se pe pustii! Dar dacă n-o să vrea? Dar dacă nu va da nici măcar un part pe recomandarea aia?

Avea în mână Armata, Poliţia, Jandarmeria, SRI-ul: aceiaşi ofiţeri superiori de pe vremea lui Ceauşescu, făcuţi generali, la grămadă, de excelenţa sa domnul preşedinte Leon Lotreanu. Sau cum titrase un ziar mai curajos: „Generali făcuţi la apelul de seară!” Toţi aceştia i-ar fi sărit

în ajutor lui Lotreanu, I-ar fi sprijinit, alegerile ar fi fost trucate, administraţia controlată, Mătuşa ar fi rămas, mai departe, înfiptă pe tronul ei de la Cotroceni. În acest caz, ar fi însemnat că Leon Lotreanu trişase. Trădase! Iar preţul trădării Iluminaţilor nu era negociabil. Amintirea zidului de la Târgovişte, desigur, încă îi mai dă frisoane. Şi spaime irepresibile. Şi coşmaruri care îi terorizează nopţile albe…

CAPITOLUL 6

Motto:

Armata s-a angajat în luptă cu Parchetul Militar, pe tema existenţei teroriştilor. Ea zice că i-a văzut, fără să spună de ce atunci i-a făcut scăpaţi. Iar Parchetul se jură că n-a fost nici ţipenie de terorist. Ion Iliescu n-a observat decât că trăgeau din toate poziţiile.

Roland Cătălin Pena

Bătrânul şi întrebările

— Domnule secretar general, sunt locotenentul Bercea Pompiliu, permiteţi-mi să vă raportez: Jos, la poartă, se afla un domn bătrân, care spune că e tatăl dumneavoastră. Nu a vrut să se legitimeze. Ce ordonaţi?

Ofiţerul SPP, înalt, blond, tinerel, cu mustaţa subţire, aproape invizibilă, înlemnise în poziţia de drepţi.

Excelenţa sa domnul Traian Bereciuc, secretarul general al Guvernului, parcă picase din lună. Uscăţiv, piticos, negru, în mijlocul hârtiilor de pe imensul birou părea şi mai negru, îşi ridică fruntea din hârţoage şi-şi înfipse privirea sticloasă, fixă, ca de şarpe, în privirea celuilalt, întrebă sec, rece.

— Despre ce bătrân vorbeşti?

— Un domn care susţine că e tatăl dumneavoastră, repetase sepepistul parcă hipnotizat.

În clipa aceea, se petrecu un lucru extraordinar, o metamorfoză înfricoşătoare. Ofiţerul SPP se holba uluit, ca la un miracol.

Domnul Traian Bereciuc sări brusc de la biroul său cât un transatlantic, scaunul ergonomie, pe rotile, sări şi el de sub fundul stăpânului, zurui metalic pe parchetul dat cu palux şi se lovi dur de peretele lambrisat, unde încremenise. La fel încremenise, în picioare, şi Traian Bereciuc. O secundă, două, poate trei, după care, în locul lui, se iţi, răsări instantaneu un soi de băieţandru volubil, prietenos, exploziv ca un răcan care află că i-au venit părinţii, în vizită, la poarta cazărmii.

— Pompilică, îi strigă el ofiţerului, dar ce-ai rămas înţepenit aşa,

dragă? Hai, vino mai aproape! Unde zici că-i tata? Jos? Unde, jos? A, la poarta principală. E singur? Nu e singur? A, e singur. Stă de mult acolo? Nu stă de mult? A, doar ce-a venit. Mă; Pompilică, se avântă el expansiv către sepepistul năuc, măi fratele meu, zici că-i tata, da? Hai să-i spunem săru-mâna. Şi-l trase subit pe tânărul ofiţer după el, turuind mai departe, în rafale lungi, rafale de cuvinte care nu se potriveau deloc în gura unui secretar general de Guvern, pe culoarele largi, dar mai ales pustii, ale Palatului Victoria…

Traian Bereciuc era ultimul din cei opt copii ai bătrânului Dumitru Bereciuc. La naşterea lui, omul îşi pierduse nevasta. După ce-i umpluse casa cu copii: cel mai mare avea doisprezece ani, cel mai mic doar câteva ceasuri. Dumitru Bereciuc era tâmplar, meserie frumoasă, bănoasă, era încă tânăr, dar nu se mai însurase. Cine să se vâre slugă la opt copii? Mai trăise cu câte-o muiere, când şi când, legături trecătoare, când aflau de ciurda de copii, bietele femei o rupeau la sănătoasa. Cu o severitate aproape cazonă, dar şi cu o neţărmurită dragoste, Dumitru Bereciuc îşi crescuse copiii singur. Singur îi spălase, le gătise, îi îngrijise, îi educase, îi dăduse la şcoli, toţi erau titraţi universitari, pe la casele lor, risipiţi prin toată ţara. Pe cel mai mic, Traian, bătrânul îl dorise lângă el, la Bacău, acasă. După terminarea ASE-ului, ca şef de promoţie, tânărul absolvent Traian Bereciuc, întrebat fiind la faimoasa şedinţă de repartizare guvernamentală, unde doreşte să lucreze, a răspuns simplu şi prompt: acasă la tata, la Bacău! Şi la Bacău fusese repartizat. Niciunul din copiii lui Dumitru Bereciuc nu trecuse peste cuvântul patern.

Toate bune şi frumoase, până într-o zi, când Traian, contabil la Fabrica de Mobilă „Steaua Roşie”, din Bacău, căzuse cu tronc unei odrasle de ministru: Mariana, fata tovarăşului Teodor Petrescu, Ministrul Comerţului, ministru cu socru ilegalist, mahăr mare, el însuşi înrudindu-se, mai pe departe, cu Tovarăşa. Alias, cabinetul numărul doi. Ce să caute băiatul lui în lumea aia atât de sus-pusă?

Dumitru Bereciuc a discutat cu Traian o dată, de două ori, de mai multe ori, a încercat să-i explice că Mariana nu face parte din lumea lui, din viaţa lui, că acolo, printre oamenii aceia puternici, şi bogaţi, şi cu nasul pe sus, el va fi mereu, va rămâne întotdeauna „ruda aia săracă din provincie”. A încercat să-i spună că văzuse şi el fata, că e chipoasă de pică, frumoasă ca o cadra, ca o icoană, de să te închini la ea toată viaţa, frumoasă de să-i bei apă din căuşul palmei, frumuseţea ei

te năucea, te fermeca, ţi se aprindea sângele numai ce te uitai în ochii ei.

— Asta e? Ochii!! strigase bătrânul părinte în urechile lui Traian, nu strigase cu duşmănie, nu cu răutate, ci cu un fel de teamă nelămurită, poate că nu era doar teamă în strigătul lui, era şi un strop de milă pentru copilul său, şi oleacă de orgloiu era, dar şi o înfricoşată amărăciune de tot ceea ce văzuse Dumitru Bereciuc în ochii frumoşi, ticăloşi de frumoşi, ai Marianei: un desfrâu pătimaş al simţurilor; o depravare fără de leac. Traian, însă, parcă intrase în săptămâna oarbă. Parcă îi luase Dumnezeu minţile. Era alt om. Într-o zi, alb ca varul, cu lacrimi în ochi, i-a spus lui taică-său:

— Tăticule, dacă nu mă laşi să mă însor cu Mariana, eu peste cuvântul matale nu trec. Dar să ştii că mă omor. Şi să fii blestemat să mă îngropi, pentru că n-ai vrut să mă vezi fericit!

Atunci a cedat Dumitru Bereciuc. A cedat cu sufletul făcut zob. Şi-a luat flăcăul în braţe şi i-a dat binecuvântarea părintească. Ce mai nuntă a fost! A fost o nuntă ca-n poveşti la Bacău, însuşi primul secretar al judeţului, tovarăşul Gheorghe Roşu, închinase întreg hotelul „Decebal”, din centru! oraşului, pentru neamurile simandicoase ale Marianei sosite cu surle şi turle de la Bucureşti, pentru neamurile lui Bereciuc adunate de prin toată ţara. Uriaşul restaurant al hotelului fusese arhiplin. Mare-veselie-mare! Fast deosebit. Şi totuşi, Dumitru Bereciuc nu putuse scăpa de un sentiment ciudat, un sentiment rece, un sentiment ascuţit care tăia carne vie din inima lui, că preţul acelui lux exorbitant nu era altceva decât propriul său copil: vândut unor nenorociţi din Capitală, care îl înjoseau cu risipa lor orbitoare, cu puterea lor umilitoare. Un singur gând îi sprijinea fruntea să nu cadă: el, Dumitru Bereciuc, nu se va ploconi niciodată în faţa lor!

Şi aşa a şi fost mereu bătrânul Bereciuc: mândru, onest şi demn! Fără să fie infatuat, avea o dârzenie care impunea respect. Nu se împrietenise niciodată cu părinţii Marianei, cu neamurile ei. Nu le ceruse niciodată nimic. Le telefona doar periodic, de vreo sărbătoare, la vreo aniversare, îi saluta, îi felicita, îi întreba de sănătate şi atât.

Imediat după luna de miere, Traian fusese mutat la Bucureşti, transferat în interesul serviciului şi înfipt director în Ministerul Finanţelor.

Apoi, doi ani la rând, ţac-ţac, ca pe bandă rulantă, Mariana i-a turnat omului ei doi copii – Cristian şi Valeriu – singurele bucurii care

mai îndulciseră amărăciunile bătrânului Bereciuc. Mai târziu, însă, nu prea târziu, urâtele lui bănuieli începuseră a se adeveri, la început nu fuseseră decât simple zvonuri, bârfe ticăloase, apoi deveniseră certitudini: prea frumoasa lui noră de la Bucureşti se trăgea în bărci cu cine se nimerea, se ţineau bărbaţii droaie după fundul ei, n-o mai sătura nimeni, îşi dăduse arama pe faţă. Copiii fuseseră abandonaţi în braţele unei doici, care tăia şi spânzura în casa lor. Iar pe Traian îl avansaseră director general şi-l trecuseră la Ministerul Comerţului, Departamentul Comerţului Exterior, astfel încât bietul om era mai mult plecat, mai mult pe drumuri, peste mări şi ţări, decât acasă, în patul conjugal.

Odată, la telefon, după obişnuitele banalităţi de familie, Dumitru Bereciuc îşi întrebase fiul, care tocmai începuse să zbârnâie ca o sfârlează despre munca lui, preocupările lui profesionale, despre ţările pe unde fusese trimis în interes de serviciu, despre lumea fascinantă pe care o cunoscuse, vorbea repede, colorat, era persuasiv, era captivant Traian Bereciuc când povestea, exact atunci Dumitru Bereciuc îl oprise burse cu o întrebare calmă, grea, şoptită:

— Traian, tu eşti fericit? întrebarea aia şoptită, de atunci, Traian Bereciuc o mai ţine minte şi astăzi. Ca şi răspunsul scurt, cutremurător de scurt pe care i-l dăduse lui taică-său:

— Nu! Bătrânul nu insistase, nu-i ceruse nicio explicaţie, tăcuse doar câteva clipe lungi, nesfârşite, spusese simplu:

— Ai grijă de tine! apoi se salutaseră – la revedere Traiane, săru-mâna tăticule – îşi închiseseră telefoanele ca doi străini.

Anul următor, Teodor Petrescu, cuscrul, se prăpădise în urma unui infarct, într-o dimineaţă, în biroul lui de ministru: moartea picase ca un trăsnet! Pierderea puterii se resimţise uluitor de repede. După câteva săptămâni de la moartea ministrului, Traian Bereciuc fusese schimbat din funcţie, nu mai era director general, ci devenise un pârlit de referent inspector în aceiaşi minister.

Mariana Bereciuc fusese şi ea coborâtă din postul de director şi trecută pe linie moartă la Biroul de arhivă al instituţiei. Iar văduva ministrului, tovarăşa Agatha Petrescu, din ditamai director general al CSP, fusese trimisă ca simplu activist la Sindicate: cimitirul elefanţilor! Singurele lucruri neschimbate erau escapadele amoroase, scandaloase, ale Marianei. Mai cu perdea, mai fără.

— Doamne, cum poate suporta Traian acest calvar? se întrebase

adeseori bătrânul Dumitru Bereciuc.

Ciudată şi tristă lume!

Apoi, venise răscrucea de la sfârşitul anul 1989. Balamuc, împuşcături, zăpăceală! Moarte de om! Toţi ceilalţi copii ai Bereciucului erau oameni liniştiţi, cuminţi, aşezaţi la casele lor, nu se vârâseră în politică. Singurul pentru care Dumitru Bereciuc se temea era Traian. El fusese ginere de ministru ceauşist, fusese director general în Ministerul Comerţului, membru în biroul comitetului de partid pe Capitală, făcuse parte din nomenclatura Ceauşeştilor, Ceauşeştii fuseseră împuşcaţi la Târgovişte, ce se va alege de Traian şi de familia lui? Acum, când viaţa se schimbă din temelii, când roata istoriei i-a spulberat de la putere pe comunişti, când toată lumea se ţine de manifestaţii pe străzi, marşuri, încăierări, când poetul ăla cu mânecile suflecate de la Televiziune zice că, în sfârşit, Dumnezeu şi-a întors faţa către români, când toţi vor ceva şi nimeni, practic, nu ştie ce vrea, ce va face Traian? Dumitru Bereciuc îi telefonase, disperat, în mai multe rânduri, rugându-l să trimită copiii la el, la Bacău. Până trece furtuna! Traian îl liniştise cu glas blând, dar ferm, revigorat, îi zisese să nu-şi facă griji în privinţa lui, să nu-şi facă gânduri negre, ci să stea cuminte şi să aştepte şi să-şi vadă de sănătate, pentru că în curând îi va da veşti plăcute. Deosebit de plăcute. Şi, într-adevăr, încă din ultimele zile ale anului 1989, Liga Renaşterii Naţionale, care preluase puterea de la comunişti, îşi anunţa primul său guvern liber. Iar în funcţia de Ministru al Comerţului: Traian Bereciuc.

Acum, ca să fie drept cu sine însuşi, Dumitru Bereciuc nici nu ştia ce să facă: Să se bucure? Să nu se bucure? Era aşa o aiureală, o contradicţie nenorocită! Incongruenţă! cum ar fi zis deşteptul ăla de Traian. Dumitru Bereciuc se bucurase din tot sufletul că ţara scăpase de jegul ăla roşu al comuniştilor. Nu-i suferise niciodată: erau prea proşti şi prea orgolioşi! O ilustrare perfectă a unei zicale din bătrâni: prostul nu e prost destul, dacă nu e şi fudul! Iar sistemul lor fusese construit eminamente pe o clasă, dacă nu proastă, cel puţin mediocră: clasa muncitoare. Ce ştie altceva un muncitor decât meseria lui, asupra căreia trudeşte mai mult cu palmele, decât cu fruntea? Poate el să citească, este el în stare să citească munţii ăia de cărţi, din care să afle misterul conducerii unui stat prosper?

— Cum să fie viabil – se întrebase adeseori Dumitru Bereciuc – un sistem bazat pe mediocrităţi? Cum să-ţi alegi organele supreme de

decizie din oameni ere abia ştiu să se iscălească? Cum este posibil să reziste, în timp, o asemenea aberantă şandrama ideologică?

Şi Dumitru Bereciuc şi-a dat seama, de timpuriu, că o asemenea zidire politică nu va dura decât prin teroare. Prin tiranie. Prea multă carte nu ştia el, dar îşi vedea de meseria lui, şi judeca ceea ce vedea. Era un tâmplar priceput, talentat, îşi făcuse din profesie brăţară de aur, crescuse opt copii, îi dăduse la carte, toţi absolviseră studii superioare, cunoştea viaţa, cunoştea lumea, dar se întrebase mereu şi mereu, fără să poată afla un răspuns, se întrebase veşnic uluit, prin ce miracol diabolic un cizmar cu patru clase primare ajunsese şef de stat? Sau un strungar, ministru? Pentru că Ceauşescu asta şi fusese: un ucenic la o cizmărie, care fugise de carte ca dracul de smirnă. Iar cuscru-său Teodor Petrescu, Dumnezeu să-l ierte, ce altceva fusese decât un amărât de strungar? Nici după ce ajunsese ministru, nu ştia să citească cursiv. Silabisea! Cum de-o fi rezistat atâta amar de vreme un stat condus de tâmpiţi? Dar uite că a dat Dumnezeu şi am scăpat de ei. De comunişti! Să se bucure? Să nu se bucure? Dumitru Bereciuc nu înţelegea prea bine ce i se întâmplă. Se bucurase de căderea comuniştilor. Dar se bucurase şi pentru că fiul său, Traian Bereciuc, fusese numit Ministru al Comerţului în noul Guvern post-comunist.

Asta era o absurditate. Era nebunie curată! Cum să te bucuri de două lucruri care se exclud reciproc? Adică, să urli de bucurie că Ceauşescu s-a dus dracului, cu toţi comuniştii după el; dar să te bucuri la fel şi că alţi comunişti i-au luat locul. Păi ce a fost, dragă Doamne, musiu Leon Lotreanu ăla, până mai ieri? Dumitru Bereciuc încă îşi mai aminteşte de nu prea îndepărtatele timpuri când, printre tablourile cu membrii Biroului Politic al C.C. al P.C.R., pe care le înrăma în atelierele Fabricii de mobilă „Steaua Roşie”, din Bacău, se aflase şi portretul zâmbăreţului de la Cotroceni, care acum cică este, hă-hă, preşedintele Ligii Renaşterii Naţionale, noul şef al statului. Dar proaspătul prim-ministru ce-a fost altceva decât feciorul răsfăţat al unui general comunist, care venise în România călare pe tancurile sovietice? Dar noul ministru de Externe? Toată lumea ştie că a fost general de securitate. Dar generalul Nicolae Militaru, pus de Lotreanu în fruntea Oştirii? General fusese şi pe vremea lui Ceauşescu. Dar noul ministru de Interne? Dumitru Bereciuc nu-i reţinuse numele, îl văzuse însă la televizor, îmbrăcat militar, plesnea uniforma pe el, şi citise apoi prin gazete că tot Ceauşescu îi pusese tresele de general. Dar pupincuristul

ăla, cu piciorul în ghips, ajuns ministru al Industriei, nu fusese tot general? Dar noul ministru al Comerţului, Traian Bereciuc, adică propriul său fiu, ce fusese mai înainte? Tot un fel de general fusese şi el: director general. Aici, bătrânului părinte i se punea în gât un nod cât pumnul. Strângea din dinţi să nu spună vreo prostie, îi venea să plângă. Deşi nu mai plânsese în viaţa lui decât o singură dată: când îi murise nevasta. Acum iarăşi îi zăpăcea sufletul o durere cruntă. Avea sufletul tulbure. Să plângă? Să se bucure? Am scăpat de comunişti? N-am scăpat de comunişti? în ce fel de lume trăim? Ce-a fost în decembrie 1989? Revoluţie? Lovitură de stat? Sau o simplă rotire de cadre? Ce, Precista mă-sii, se întâmplă cu noi, de o bucată de vreme?

Şi bătrânul Dumitru Bereciuc începu să se uite mai atent prin gazete, la televizor, pe stradă, să iscodească chipurile oamenilor, vorbele lor, gesturile lor. Aşa trecuse primul an. Apoi, încă unul. Apoi, veniseră alegerile din 1992.

Leon Lotreanu fusese reales preşedinte al ţării: pentru a treia oară. Primul mandat fusese din 1989 până în 1990. Al doilea, din 1990 până în 1992. Al treilea începea din 1992. Până când? Până unde? încotro? înapoi la comunişti? Ăştia, de acum, nu mai erau cizmari sau strungari, ca ăilalţi. Ci ingineri, doctori, profesori universitari. Aici nu mai era vorba de prostie, ca altă dată, ci de o inteligenţă perversă, o deşteptăciune stricată, deformată într-o jumătate de veac de slugărnicie. Slugărnicie prefăcută! Pentru că nici în comunism nu crezuseră. Nici în Dumnezeu! Dar nici în democraţie!

Singura lor credinţă care mai rămăsese în picioare era interesul personal. Puterea personală. Averea personală. Fericiţi însă nu erau. Nu mai ştiau să fie fericiţi. Fericirea presupune, înainte de orice, sinceritate. Or, acei oameni nu erau sinceri nici măcar cu ei înşişi. Uitaseră să mai fie ei înşişi, făcându-şi din făţărnicie un fel de ramă pentru unica lor credinţă: interesul personal!

— Ciudată şi tristă lume! gândise, în repetate rânduri, Dumitru Bereciuc, cu ochii înfipţi în ecranul televizorului, pe unde se perindau – luxoşi, gălăgioşi şi ipocriţi – noii potentaţi ai zilei. Oare, să se fi stricat sămânţa neamului nostru? Să ne fi secat vâna? Să nu mai avem în ţară oameni cinstiţi şi deştepţi, ca să-l punem în capul statului? Şi de ce neapărat pe Leon Lotreanu l-am pus noi acolo, în locul Piticului împuşcat la Târgovişte? De ce pe el şi nu pe altul? Să nu se fi găsit, oare, pe-acolo, pe sus, niciunul care, o viaţă întreagă, să nu-i fi pupat în cur

pe comuniști? Cum, Precista mă-sii, se fac jocurile astea politice? Cum se fac și se desfac alegerile? Să fim noi un popor de idioți? Asta ar însemna să mă iau la palme singur! Dacă eu, la mintea mea simplă, nu l-am votat pe Lotreanu, alții, mulți, foarte mulți și mai deștepți ca mine de ce l-au votat? se întrebase aiurit, nedumerit Dumitru Bereciuc.

Vrei să cadă Guvernul pentru o bere

Nici când Traian fusese numit secretar general al Guvernului, adică un fel de prim-ministru adjunct, bătrânul nu se bucurase. Săltase doar dintr-o sprânceană încruntată, o ținuse așa sus, sus de tot, până obosise, până începuse să-l doară fruntea, după care a oftat din rărunchi și a scăpat înjurătura lui preferată:

— Precista mă-sii de viață, că nu știi în ce să mai crezi!

Asta e! Va să zică nu se schimbase nimic după 1989. Nici după 1992. Ba, dimpotrivă, funcțiile erau mai grase acum. Traian ajunsese al doilea prim-ministru al țării. Mariana, secretar de stat la Ministerul Culturii. Agatha, cuscra, vicepreședinte la FPS, fepeseul ăsta fiind un soi de alt Guvern al României. Într-o zi, venise la el acasă o matahală de bărbat, își amintește Dumitru Bereciuc, așteptându-și băiatul să coboare de la etaj, din biroul lui. Se dusese după el ofițerașul ăla blond, speriat când auzise că în fața lui se află însuși tatăl domnului Secretar General, căscase ochii cât cepele, nu-l crezuse, se bâlbâise, îi ceruse actele, Dumitru Bereciuc îl repezise obosit:

— Du-te, mă, și spune-i c-am venit! ăla dispăruse ca o nălucă, el rămăsese în picioare, pe holul imens, rezemat de un perete, tocat de gânduri, de întrebări, de întâmplări, amintindu-și că, într-o zi, venise la el, acasă, o matahală de bărbat, îl cunoștea din vedere, fusese înainte de ’89 ceva activist pe la județeană de partid, a venit, și-a scos pălăria respectuos, l-a salutat, s-a recomandat:

— Sunt Leonida Felecan, președintele organizației județene a Ligii Renașterii Naționale!

Dumitru Bereciuc l-a invitat în casă, l-a omenit, l-a servit cu rachiu, cu brânză, cu niște caltaboși afumați, cu trandafiri de casă, nimerindu-se ca vizita aia să pice taman a treia zi de Crăciun. Au discutat despre vreme, despre sănătate, apoi Leonida Felecan i-a propus, așa din senin, postul de manager general al fostei Fabrici de mobilă „Steaua Roșie”, astăzi S.C. Mobibac S.A.

— Ce e aia „manager”? a întrebat curios Dumitru Bereciuc.

— Adică, director general! a răspuns, cu chipul luminat de

aşteptare, Leonida Felecan.

— Domnule Felecan, i-a răspuns domol, politicos dar rece Dumitru Bereciuc, subţiindu-şi ochii negri, abţinându-se să nu înjure de „Precista mă-sii”, domnule Felecan, eu n-am fost şef nici pe vremea comuniştilor ălorlalţi şi n-oi fi nici pe vremea comuniştilor de-acum.

Nu vreau! Eu n-am fost comunist nici înainte de 89 şi nu m-oi prosti tocmai acum, la bătrâneţe, Ş-apoi, eu sunt pensionar, mai lucrez la unul o masă, la altul un scaun, mai iese de-un rachiu. Şi altceva nu-mi trebuie! Dacă îmi veneai cu vorbele astea, în altă parte, nu în casa mea, să ştii că te înjuram, iar dacă nu-ţi cereai scuze pentru măgăriile spuse, poate te şi plesneam. Ştii ce palmă grea are un tâmplar? Să te ferească Dumnezeu! Dar aşa, eşti în casa mea, eşti musafirul meu, eu ţin la respectul casei. Hai să mai ciocnim un rachiu şi, uite, ia şi din trandafirăşii ăştia subţiri şi iuţi şi rumeni, că sunt făcuţi cu palmele astea…

— Bine-ai venit, tăticule! auzi bătrânul ca prin vis, glasul baritonal al lui Traian, se dezmetici din gânduri, se îndreptă, făcu un pas, îşi îmbrăţişa feciorul, îl strânse aprig, cu dragoste, la pieptul său larg, încă zdravăn, se bătură pe spate, se priviră adânc, în albul ochilor.

— Hai la o bere! propuse pe loc Dumitru Bereciuc. Să nu-mi spui că nu mergi, că fac un scandal mai dihai decât a făcut Miron Cozma în ’91. Vrei să cadă Guvernul pentru o bere? Mergem pe jos, Capşa e la doi paşi, hai!

Şi dispărură numaidecât pe uşile enorme ale Palatului Victoria, sub privirile uimite, înmărmurite ale sepepiştilor: un bătrân înalt, cărunt, semeţ – Dumitru Bereciuc; alături, fiul său, un bărbat scund, săltat uşor peste 40 de ani, subţire ca un lujer, uscăţiv, brunet, cu părul tuns perie, cu un uşor aer sportiv, lejer, comun – Traian Bereciuc – al doilea prim-ministru al României.

Aşa făcea taică-său de fiecare dată: îl lua la o bere. Pe jos. La Gambrinus, la Capşa sau la Carul cu bere. Numai ei doi. Fără gărzi de corp. Fără purtători de serviete. Fără girofar. Deşi ştia că Dumitru Bereciuc îl va beşteli, că îl va judeca necruţător, că îi va pune cele mai cumplite întrebări, că îi va spune cele mai crude adevăruri, totuşi Traian Bereciuc se bucura ca un copil, se simţea iarăşi copil în prezenţa lui, iarăşi liber. Şi ce este altceva copilăria, decât suprema libertate a omului? Se simţea liber, când privea în ochii tatălui său.

Mai mult, se simţea un nimeni, un om de rând, un anonim,

marele anonim care iese la o bere bună, cu un prieten bun. Pentru că, oricât i s-ar părea de ciudat să recunoască, prietenul său cel mai bun rămăsese taică-său. Cu nimeni altcineva nu putea Traian Bereciuc să discute atât de volnic şi degajat şi cinstit.

În prezenţa bătrânului Bereciuc, Traian percepea lumea la adevăratele ei dimensiuni, culori, forme şi nuanţe: o lume sfioasă, romanţioasă sau smerită; o lume rea, respingătoare, ridicolă sau cochetă; o lume aspră, generoasă, infamă, necăjită, neliniştită, vrăjită, putredă, solemnă sau nepăsătoare; o lume pitorească. Lumea aşa cum era ea. Lângă taică-său, soarele era soare, vântul era vânt, pomii pomi, păsările păsări, casele case şi oamenii oameni. Neprefăcuţi! Şi berea era parcă mai bună! Doamne, cât de puţin ne trebuie ca să fim fericiţii De ce trăim noi aşa de strâmb? De ce ne înfăşurăm în relaţii strâmbe, în legi strâmbe, în principii strâmbe, de ce ne facem din viaţa noastră o uriaşă oglindă strâmbă? Cui foloseşte toată această mascaradă? Statului? Ligii Renaşterii Naţionale? Oamenilor? Trebuie să fii un cretin congenital, ca să poţi crede aşa ceva. Nu foloseşte nimănui! Atunci, de ce? De ce otrăvim simplitatea vieţii, simplitatea ei frumoasă, extraordinar de frumoasă, de ce o otrăvim cu ideologiile noastre urâte? Cu ura noastră urâtă? Cu raptul nostru urât? De ce vrem să avem mai mult decât putem mânca? De ce vrem să avem mai mult decât putem îmbrăca? De ce vrem atât de mult să avem şi nu vrem mai deloc să fim? De ce ne ridicăm vile cu 30 şi 40 de odăi? De ce ne cumpărăm atâtea lucruri inutile? De ce am pus în locul firescului, dorinţele noastre deşarte? De ce atâta mărire? De ce atâta putere, dacă nu suntem în stare să aducem un surâs în ochii oamenilor? Ce resort demonic şi teribil de adânc ne împinge să ne războim unii cu alţii? Uneori, pe câmpul de luptă. Alteori, în cabinetele capitonate. Uneori, în arenă. Alteori, în culise. Dar întotdeauna lăsând în urma noastră un nesfârşit şir de cadavre, sau de chinuiţi, sau de disperaţi. De ce uităm adeseori, prea adeseori, să bem o bere bună lângă un prieten bun? Să ne privim. Şi să tăcem.

Şi să ne bucurăm că suntem împreună. E atât de simplu! Şi atât de măreţ! Ca un răsărit de soare. Când am privit, oare, eu, ultima dată, un răsărit de soare, în toată splendoarea lui? se întreba Traian Bereciuc, cu aerul că a pierdut ceva irecuperabil. Când m-am aplecat să miros o floare?

Doamne, ce plăcut trebuie să fie să mergi cu metroul. Să te pierzi

în mulţime. Să fii numai tu. Fără bodyguarzi. Fără secretare. Fără cârdul ăla de consilieri, care stau cu ochii pe tine ca pe butelie. Fără urangutanul ăla de Titi Popov, şeful de cabinet, despre care nu ştii niciodată sigur dacă te apără sau te supraveghează. Sau să te plimbi hai-hui, să te plimbi fără rost pe marile bulevarde ale oraşului, noaptea, şi să te zgâieşti fermecat la enormele firme policrome, la vitrinele magazinelor ticsite cu lucruri venite din toată lumea, lucruri eterogene şi misterioase care pot povesti întâmplări la fel de palpitante ca şi întâmplările oamenilor. Sau să joci table, pe balcon, cu vecinul. Sau să te vânturi, seara, cu nevasta prin Grădina Cişmigiu. Sau să te duci la un film. Sau să asculţi, de la fereastra deschisă, ciorovăiala seducătoare a vrăbiilor. Sau să intri într-un birt, la colţ de stradă, şi să comanzi trei mici şi-o halbă cu bere. Singur! Dincolo de tine, în jurul tău, restul pământenilor. Sau să asculţi muzică populară la fanfara din Parcul Herăstrău. Sau să priveşti cerul înstelat, către miezul nopţii, şi să te afunzi în visare. Sau, pur şi simplu, să citeşti un ziar, unul pe care îl vrei tu, iar nu sinteza aia insipidă de ştiri pe care ţi-o serveşte, matinal, şeful de cabinet: un fel de melanj greţos, elaborat de Biroul de presă al Guvernului…

Care revoluţie, băi Gelule?

De ce trebuia să se prefacă mereu? se întreba exasperat şi trist Traian Bereciuc. De ce atâta fariseism oficial? Până când să mai suporte el, cu stoicism, moaca aia de bulangiu arogant a lui Daion Doroga? De ce trebuie să-i facă, de fiecare dată, îndelungi temenele lui Leon Lotreanu, când ăsta ar fi trebuit vârât de mult la pârnaie, pentru câţi oameni au murit din cauza lui?

Pe Ceauşescu îl urase şi el – Traian Bereciuc – mai ales pe cutra aia de nevastă-sa, îi urase şi el, îi urase din tot sufletul, dar să-i împuşti, aşa, ca pe nişte câini?! Piticu şi savanta lui erau, totuşi, nişte oameni. Să-i omori fără o dreaptă judecată? Nu poţi zidi o lume nouă, aşezată pe un act criminal! Sau mitul meşterului Manole încă ne mai urmăreşte ca un blestem? Ce, ăla de la Târgovişte a fost proces? Gelu Voican Voiculescu spune că aşa e la revoluţie, că revoluţia îşi face propriile ei legi.

— Care revoluţie, băi Getule? În adâncul propriei tale conştiinţe, eşti convins că a fost revoluţie? Dacă tu crezi că a fost revoluţie, atunci dă-mi voie să-ţi spun că eşti un bou! Dar nu eşti bou, Getule! Ci un deştept foarte pervers. Proştii nu pot minţi atât de frumos, cum minţi

tu. De ce trebuie, se întreba scârbit dar şi furios Traian Bereciuc, de ce trebuie să-i suport eu pe acest Gelu Voican Voiculescu, frecându-se de mine prin saloanele partidului, cu ochii lui parşivi, cu zâmbetul lui veşnic rebel, cu barba puţind tot timpul a colonie de frizer? Cine mă obligă, Doamne, să-i surâd, serafic şi colegial, zaharisitului ăluia de Ovidiu Găman? Mai degrabă ar trebui să-i pocnesc peste bot pentru toate turnătoriile lui. Ce şi-o fi închipuind, că eu nu ştiu că pârăşte la Cotroceni de stinge? Ce caut eu lângă unui ca Găman? Ce caut în turma asta de spioni kaghebişti, în frunte cu Mihai Caraman, Sergiu Celac şi Vasile Ionel? Dar lângă Virgil Măgureanu, de la SRI, a cărui întreagă cultură se sprijină pe o lozincă: proletari din toate ţările, uniţi-vă? Dar lângă George Guguieanu, de la Curtea Supremă de Justiţie, care, ori de câte ori mă vizitează la Guvern, îmi umple biroul de pârţuri puturoase? Dar printre miniştrii ăştia, din jurul meu, venali până la rădăcina sufletului, ce mama dracului caut?

De ce le iau păcatele asupra mea? De ce-i acopăr? De ce tocmai eu să fiu aceia care spală banii murdari ai partidului? Pe mine mă va spăla cineva vreodată? Sau voi fi fost deja trecut pe lista neagră a indezirabililor? Ştiu prea multe lucruri sinistre despre fiecare, ştiu prea multe secrete urâte, secrete primejdioase, am început să devin incomod pentru ochii multor colegi din Ligă, din Guvern, din Parlament!

Doamne, cui să mă plâng? Cine să mă apere? Familia? Prietenii? În afară de tata, n-am niciun prieten adevărat. Nevastă-mea? Nenorocita aia intră în orgasm numai ce vede o pereche de izmene! Singurul care m-ar putea apăra ar fi Dan Mircea Hariton, care e un tip puternic, înspăimântător de puternic, nu am ieşit niciodată din cuvântul lui, dar ce interes ar avea să mă ţină în braţe, când toţi se vor fi săturat de mine? De ce nu l-am ascultat pe tata? Ce caut eu în lumea asta, în care nimeni nu mai are nimic sfânt?…

Toate aceste gânduri răzleţe, întrebări răzleţe roiau anapoda prin mintea lui Traian Bereciuc, zburau ca nebunele de colo-colo, în timp ce el asculta reproşurile părinteşti, reproşuri de bun simţ, reproşuri stropite, când şi când, cu celebra bere de „Capşa”. Niciodată nu-l mai întrebase taică-său de atunci, de mult, dacă este fericit. Deşi, de fiecare dată când se întâlneau, amândoi gândeau aceeaşi întrebare. Şi acelaşi răspuns. Nu, Traian Bereciuc nu era un om fericit! Nu era deloc fericit!! Copiii erau crescuţi de institutori oficiali, de educatori, de

personalul de serviciu al micului palat pe care îl ocupa, de ani de zile, în cartierul Primăverii. Căsătoria lui se făcuse ţăndări. Nu mai rămăsese din ea decât un petec de hârtie ştampilată la Oficiul Stării Civile. Cu Mariana nu mai dormea în acelaşi pat. Nici măcar în aceeaşi cameră.

Să fie vreo cinci ani de când nu se mai atinsese de nevastă-sa? Să fie mai mulţi? Mai puţini? Cui ce-i pasă? La Ligă, nu era bun decât de făcut bani. Bani pentru partid! În rest, vorbe de tămâiere. Abureli! La Guvern, lumea se uita la el, ca la o sperietoare. Era măgăoaia Guvernului, de care se temeau toţi, fugeau toţi. Îl ocoleau, îl izolau cu o râvnă demnă de cauze mai bune. Şi pentru ca spaima din ochii miniştrilor să nu se vadă, era învăluită într-o linguşeală scârboasă: să spună Trăenică, dacă am sau n-am dreptate! Trăenică ştie cel mai bine, să ne spună el ce ştie! Dacă Trăenică zice aşa, înseamnă că aşa este. Trăenică-n sus, Trăenică-n jos! Era o conspiraţie a linguşelii care îl umplea de oroare.

Mustrare paternă

— Măi, Traiane, de ce vi s-a dus vouă buhul că sunteţi o gaşcă de corupţi? îi întrebase, la un moment dat, Dumitru Bereciuc. Ştii ce-am citit într-o gazetă? Că Bereciucul este etalonul corupţiei. Crezi că am râs? Şi pe mine mă cheamă tot Bereciuc. Eşti sânge din sângele meu. Dar nici să plâng n-am putut. Am înjurat şi am aruncat gazeta aia în closet.

De ce, măi Traiane, tu-i Precista mă-sii, nu vă opriţi voi odată? Ce-i în capul vostru? Ce urmăriţi? îl tocase mărunt-mărunt Dumitru Bereciuc, cu ochii înfipţi în halba de bere. Dacă nu vă temeţi de oameni, de lege, nici de Dumnezeu nu vă este teamă? Te-ai luat şi tu după Anticristul ăla de la Cotroceni? Eu te-am crescut cu sufletul curat, Traiane. Te-am crescut în iubirea de Dumnezeu. Pentru că numai de ceea ce iubeşti cu adevărat, te temi cu adevărat. Ce putem iubi mai mult decât pe Dumnezeu? Şi de cine ne putem teme mai mult decât de Dumnezeu? Aşa-i că eu vorbesc la pereţi, Traiane? Parcă la pereţi vorbesc, nu?! Măcar zi şi tu ceva, că berea dacă numai o asculţi, nu şi povesteşti, cade greu la burtă. Hai, noroc, băiatule! Şi dă-mi şi mie o speranţă. Un gând bun. Spune-mi ceva. Explică-mi! Lămureşte-mă! Sau minte-mă, dar nu-ţi mai lăsa nasul în jos şi ochii în pământ.

Zi ceva, Traiane! Am bătut atâta amar de cale, până la Bucureşti, să te ascult! Nu să vorbesc. Nu te-am mai ascultat de multă vreme. Sau

ai uitat cum să vorbeşti cu tata?! Cu ochii în ochii mei, Traiane! Hai, dă-i drumul! Te ascult. Am timp. Acum e abia prânzul ăl mare, eu mi-am şi luat bilet de întors, trenul pleacă tocmai diseară.

CAPITOLUL 7

Motto:

Cu ani în urmă, delegatul unei mari firme britanice de turism îmi spunea cam aşa: domnule, am străbătut lumea în lung şi-n lat şi pot să-ţi spun că peste tot, din Honolulu până în Creta şi din Alaska până în Ţara de Foc, toţi te fură; şi recepţionerul cu ochii oblici, şi ghidul cu turban, şi chelnerul cu ascendenţă de cowboy. Diferenţa între borfaşii internaţionali şi cei din România constă în faptul că, de pildă – îmi spunea englezul – unui chelner spaniol care te-a încărcat greu la nota de plată îi strângi amuzat mâna, în vreme ce pe un chelner român care te-a jecmănit, jignindu-te de nenumărate ori pe parcursul servirii mesei, îţi vine să-i strâng de gât.

Octav Buruiană

Proştii sunt sarea pământului

Generalul Pepe îl aştepta cu raportul, îl întrebase la telefon:

— Ai fost?

Căpitanul Andrei Zavera îi răspunsese:

— Am fost!

— Şi? insistase generalul.

Criminalistul se explică:

— Vreau, mai întâi, să-mi adun toate gândurile, toate datele pe care le-am aflat, să le trec în agendă, apoi să întocmesc un scurt raport către dumneavoastră – raportul oficial! – după care, mă prezint personal pentru detalii. Dacă sunteţi de acord, în cel mult două ore, urc la dumneavoastră.

Zavera avea biroul la etajul întâi, Pepe la al treilea, generalul mormăise nerăbdător:

— Hai, trap, Andrei! Ne vedem, la mine, după două ore. Caramba! Şi închisese telefonul.

Era un nonconformist incurabil generalul Petre Penciu. Auzi la el: „Hai, trap, caramba” Andrei surâse hazliu, parcă ar fi discutat cu un golan din Ferentari. Dar tocmai pentru acest nonconformism, afişat pretutindeni cu un aplomb agresiv, era atât de iubit generalul Pepe de către întreaga suflare din Poliţia Capitalei.

— Ce dracu’ să scriu eu în raportul ăla? se întreba, bulversat de

gânduri contradictorii, căpitanul Andrei Zavera. O poveste? Un roman? Aflase de la Dan Mircea Hariton multe lucruri pe care le cunoştea şi el, dar aflase şi mai multe strict inedite. Plus o lungă listă de relaţii în sfera crimei organizate, listă în care s-ar fi putut ascunde nu un singur ucigaş, ci un întreg pluton de execuţie. Ce să scrie în raportul către Pepe? Cât să scrie? Un raport oficial rămâne printre actele dosarului, dosar în care îşi poate vârî nasul oricine – avocaţi, procurori, ziarişti, judecători – poţi să ştii ce gânduri ascunde fiecare? Cum să treacă el într-un raport oficial tot ce i-a spus Hariton? Dar ce-i spusese Radu Dunca?

Întâlnirea cu Dudu avusese loc înainte de a se duce la Dan Mircea Hariton. Andrei avusese nevoie de părerea lui Radu Dunca: să se ducă la Hariton? Să nu se ducă? Dudu fusese, ca de obicei, colosal! Şi, deodată, toate gândurile i se precipitară asupra lui Radu Dunca, îl părăsiră pe Hariton, pe generalul Pepe, rotindu-se ca un vârtej în jurul întâlnirii cu Dudu. Erau ciudate aceste întâlniri. Erau aiurite, întortocheate. Discuţiile lor începeau într-o parte şi crăpau în altă parte. Plesneau în alt capăt de ţară. Pe traiectoria altui subiect. Aceeaşi discuţie, altă problemă. Discutau despre ceva – cu nerv, cu pasiune – şi se pomeneau, după un timp, că discută despre cu totul altceva. Altă chestiune. Alt punct de vedere. Acelaşi nerv. Se contraziceau. Sau se completau reciproc. Sau se luau în răspăr. Adeseori, unul venea de-a dreptul, cu un subiect de discuţie clar, limpede, venea frontal, celălalt venea pieziş, sau pe ocolite, sau insinua ceva, sugera că ar avea o anumită părere, apoi brusc făcea o piruetă ameţitoare şi venea pe sens invers: cu detalii, cu amănunte, cu argumente. Era un deliciu să-i asculţi, să le urmăreşti firul raţionamentelor, speculaţiile, deducţiile spectaculoase.

Andrei şi Dudu erau irezistibili! Erau seducători! Discuţiile lor păreau o fugă neîntreruptă. O fugă nebună. O fugă eternă către ceva. Fiecare voia nu numai să fugă de undeva, să evadeze, să scape de ceva, ci mai ales să ajungă undeva. Fiecare căuta un pretext de fugă. O fugă de sine. Dar şi către sine, O fugă de oameni proşti. Dar şi către oameni proşti. Pentru că ei, proştii, sunt sarea pământului! Ei sunt cei mulţi! Toate revoluţiile s-au făcut pe spinarea lor. Ei hrănesc războaiele cu carne de tun. În numele lor guvernează împăraţi, regi sau preşedinţi. Ei – proştii – întreţin nebunia dictatorilor. Dar tot ei îi şi pun la zidul Târgovişteei. Spre folosul lor exclusiv, sau spre nenorocirea lor

exclusivă, s-au născut toate geniile. Pentru ei, pentru proşti, au fost inventate roata, arcul, racheta, laserul sau televiziunea.

— Nu este deloc un paradox – îi spusese atunci Dudu, cu ochi febrili, cu verbul tăios, cu gesturi avântate – nu e deloc un paradox să fugi de prostie, dar să fugi şi către proşti. Iar când spunem că detestăm prostia, dar îi întâmpinăm cu dragoste pe proşti, nu există nicio contradicţie în ceea ce spunem. Ci o firească complementaritate. Aşa ne-a făcut Dumnezeu: să urâm prostia, dar să-i iubim pe proşti!

Andrei îl privea uimit, îl asculta uimit, Dudu avea un fel curios, şocant chiar, de a-şi expune o convingere, avea o manieră strict personală, inimitabilă, inconfundabilă de a discuta, de a pune în discuţie, de a aşeza sub semnul întrebării, al îndoielii, lucruri despre care Zavera crezuse, până atunci, că sunt bătute în cuie.

— Lumea trebuie privită – fie cu ură, fie cu iubire, în niciun caz cu nepăsare – numai în curgerea ei, numai în necontenita ei mişcare! spusese Dudu, mai târziu, sărind la altă idee, salt aparent, pentru că el ţintea, de fapt, către aceeaşi convicţiune. Nu poţi să judeci lumea şi întâmplările ei, doar într-un anumit moment dat. Nu poţi s-o urăşti sau s-o iubeşti, doar într-o anumită clipă. Ar fi ca şi cum ai judeca viaţa unui om, numai după o fotografie a lui. Te uiţi la fotografie şi începi să fabulezi. Adică, să minţi. Ce-ţi poate spune o fotografie despre viaţa unui om? Ştii care sunt cei mai buni timpi de fotografiere? întrebase retoric Radu Dunca.

Sigur că Zavera ştia. Criminalistul putea chiar identifica cu precizie timpul de expunere, doar ascultând ţăcănitul, mai lung – mai scurt, al aparatului de fotografiat.

— Sunt timpii cuprinşi între 60 şi 120! continuase doct Dudu. Făcând o simplă medie aritmetică, rezultă 90. Deci, a 90-a parte dintr-o secundă: atât reprezintă fotografia aia din viaţa năucitor de complexă a fiecărui om. Fie el deştept sau prost. Aşa e şi cu istoria. N-o judeci doar după anul cutare, evenimentul cutare, sau numai după bucăţica de timp care ţi-a căzut sub ochi. Comiţi un fals grosolan, îngrozitor! Un păcat mişel! Pe care oamenii – altruişti cum sunt – îl trec cu vederea, dar pentru care Dumnezeu nu te iartă. Vrei să te pui rău cu Dumnezeu? întrebase duios Radu Dunca, aţintind însă către Andrei Zavera o privire gravă. Nu, Dudu nu glumea deloc…

Aşa se întâmpla aproape de fiecare dată: Zavera îl căuta pe Dunca să-şi decanteze nişte întrebări, nişte îndoieli, să-i ceară un sfat,

o părere, un punct de vedere, iar Dudu aluneca aiurea pe pârtia unor divagaţii stufoase, alambicate, sofisticate, îi deschidea câteva porţi, închidea altele, Andrei se lăsa furat de fascinaţia discuţiei – cu alte întrebări, cu alte îndoieli – se lăsa antrenat într-o lume rotitoare, tulburătoare, dar captivantă.

Din fuga aceasta bezmetică, pe urmele lui Dudu, nu te puteai opri decât când voia el. Când hotăra Dudu! Atunci te opreai şi tu, gâfâind, poticnindu-te, dar cu teribila satisfacţie a exploratorului care a descoperit pământuri noi…

Şi trădători, şi patrioţi?

De unde începuse toată povestea? Când se produsese mirajul? Andrei îi telefonase lui Radu, îi solicitase o întâlnire, ca şi altă dată în cazul „Profesorul”, Dudu i-a răspuns numaidecât:

— Hai, vino la mine la birou! Te aştept!

Andrei se dusese, nu mai intrase niciodată în sediul central al Ligii Renaşterii Naţionale, Dudu lăsase, însă, vorbă jos, la poartă, Andrei fusese condus de portar până la biroul domnului consilier de presă. Zavera era încruntat, era întărâtat, începuse să-şi depene repede – repede necazurile lui, mai vechi şi mai noi, în legătură cu crima de la restaurantul „Solaris”, de anul trecut, crimă care avea un punct comun cu recenta asasinare a ziaristului Anton Soroceanu: amprentele ucigaşului, în răstimpul unui an de zile, acelaşi asasin omoară doi oameni: prima victimă este un mafiot notoriu, cea de a doua victimă este un ziarist care a scris despre mafioţi notorii. Firele investigaţiilor duc până sus, în cabinetele guvernamentale, în birourile prezidenţiale, el, Andrei Zavera, vrea să meargă mai departe, cu orice risc, să-l prindă pe ucigaş – aici e vorba de crimă organizată, de structuri de tip mafiot, nu doar de actul asasin – are câteva piste sigure care duc pe urmele acestei reţele criminale, dar generalul Pepe sare ca ars şi strigă stop, presa urlă că poliţia nu-şi face datoria, iar ucigaşul, desigur, rânjeşte satisfăcut, zornăindu-şi argintii însângeraţi în cine ştie ce fotoliu oficial.

— În ce ţară trăim, Dudule?

Şi, înfierbântat, criminalistul începuse să i se plângă lui Radu că s-a umplut ţara de corupţi, de asasini şi trădători.

Că lumea politică îşi vâră nasul peste tot, politizează tot, otrăveşte tot şi, în loc să ajute poliţia şi justiţia să-şi facă datoria, să scape ţara de lichele şi ucigaşi, dimpotrivă ea, lumea politică – Puterea

pe de o parte şi Opoziţia pe de altă parte – încearcă, nu doar încearcă, ci face demersuri şi presiuni ca să-i scoată basma curată. Lucrurile au început să se amestece urât, să capete conotaţii tâmpite, încât nu mai ştii prea bine cine e vinovat şi cine nu.

— La ce te referi, Andrei? Poţi să fii un pic mai clar? se interesase calm Radu Dunca.

— Păi, tu nu citeşti ziarele? îi sărise ţandăra lui Zavera. Nu vezi cum unele au pactizat cu Diavolul? Nu sesizezi că se atentează la una din credinţele noastre fundamentale: patriotismul? Sau credinţa asta s-a demonetizat, s-a prăfuit? Nu mai e de bonton să fii patriot? Să nu ne mai pese cine suntem? Atunci, ce vom deveni, Dudule? Nişte paria într-un sat mondial? Nişte apatrizi? De ce unora patriotismul le pute aşa de urât? Ce urmăreşte, ce ascunde, de fapt, acest nou curent de opinie, vehiculat prin presă, care cere, cu litere de-o şchioapă, reabilitarea trădătorilor?

De ce, Dudule, să-i reabilităm pe trădătorii de patrie? Ce mai rămâne dintr-o patrie, dacă punem la aceeaşi icoană şi trădători şi patrioţi? Un ucigaş atentează la viaţa cuiva, omoară un om, sau mai mulţi oameni, şi îl urmărim, îl căutăm şi-n gaură de şarpe, până îl prindem, îl dăm în urmărire generală, în urmărire planetară, şi tot îl prindem, îl arestăm, îl judecăm şi-l condamnăm cu pedepsele cele mai aspre pe care le avem. Dar un trădător, care atentează la viaţa unui stat? Este el mai puţin vinovat, decât un criminal de rând? Poate contoriza cineva vreodată, cu exactitate, câţi oameni au pierit – de supărare, de inimă rea, ori s-au sinucis, ori au fost ucişi – ca urmare a unui act de trădare? Cu ce este mai puţin vinovat trădătorul Iuda, decât cel care l-a crucificat propriu-zis pe sus Christos?

Ce a fost altceva decât un trădător de patrie fostul general de securitate Ion Mihai Pacepa? Dar fostul secretar al Ambasadei române din SUA, Mircea Răceanu, ce-a fost? N-a fost tot un trădător? Iar presa, dragă Doamne, vrea să-i reabiliteze.

Nu presa, ci clasa politică! Şi nu toată clasa politică, ci aia din Opoziţie. Să nu mă înţelegi greşit, Dudule! se ambalase arţăgos Andrei Zavera. Aş dori să înţelegi exact ceea ce vreau să spun. Tu mă cunoşti foarte bine. Eu nu i-am înghiţit niciodată pe comunişti. Şi am sperat că-n 89 vom scăpa de ei. Dar, n-am scăpat!

Regimul actual, în frunte cu kaghebistul ăla de Lotreanu, este un regim comunist. Eminamente comunist! Tot ce gândeşte şi tot ce face

este de sorginte neaoş-comunistă. Abia aştept să văd Opoziţia înscăunată în palatele Cotroceni şi Victoria. Dar asta nu înseamnă că Opoziţia este deţinătoarea adevărului absolut. Că ea nu poate greşi. Dovadă, porumbelul ăsta care i-a scăpat din gură: reabilitarea trădătorilor! N-a fost nici măcar porumbel, ci o lainică cioară vopsită. Am toată stima, toată preţuirea pentru foştii condamnaţi politici. Pentru toţi cei care au suferit din cauza convingerilor lor politice. Aceştia sunt eroii, adevăraţii eroi ai neamului nostru, din ultima jumătate de veac! Asupra lor istoria trebuie să se plece cu cel mai profund respect. Ei trebuie reabilitaţi. Nu doar reabilitaţi, ci toate condamnările lor politice să fie anulate printr-o lege. Dar trădătorii de pârtie? Ce convingeri politice, altele decât cele comuniste, a avut generalul Pacepa? Dar diplomatul Răceanu?

Puteai să ajungi general de securitate şi consilier personal al Piticului, doar aşa, pe ochi frumoşi? Tu de ce n-ai fugit din ţară, Dudule? Că, slavă Domnului, ocazii ai avut, te-ai plimbat prin toată lumea. De ce n-ai rămas în Belgia, sau în Germania, sau în SUA? Pentru că „n-ai vrut să întinezi idealurile comuniste”? Am citat din clasici! preciza sec Andrei Zavera, congestionat, abia trăgându-şi sufletul. Continuă tranşant. Hai să fim sobri, ne cunoaştem de-o viaţă, îţi ştiu foarte bine convingerile liberale. N-ai rămas prin străinătăţuri, pentru că eşti un patriot. Pentru că n-ai putea supravieţui statutului de trădător. Zău, Dudule, e curată porcărie toată tevatura asta prin presă cu reabilitarea trădătorilor. Dar eu venisem pentru altceva la tine! se reculese Andrei Zavera, privindu-şi prietenul îngândurat…

O judecată strâmbă

— N-ai dreptate, Andrei! spusese abia şoptit Radu Dunca. N-ai dreptate! repetase el apăsat, subliniind parcă un gând încă nerostit. Judecata ta e corectă. E foarte corectă. E corectă însă numai în raport cu fotografia pe care o priveşti, în realitate, e falsă. E calpă. E o judecată strâmbă! De fapt, nici nu e o judecată. Adică, nu e nimic. Poate doar o iluzie. Ca faimoasa Fata Morgana. Vezi totul cu o claritate incredibilă. Cu amănunte. Cu detalii, în realitate, nu e nimic. Nu-i decât o iluzie. Un joc pervers al Naturii împotriva simţurilor noastre. Greşim pentru că suntem robii propriilor simţuri. Adeseori, judecăm lumea prin simţuri. Or, bazându-ne numai pe simţuri – oricât de dezvoltate ar fi ele – nu putem surprinde decât o clipă din realitatea în care trăim. Metaforic vorbind: a 90-a parte dintr-o secundă! Ca într-o fotografie. Iar când

fotografia însăşi se-ntâmplă să fie o iluzie, ca Aurora Boreală, sau banalul Curcubeu, atunci marasmul în care plutim e total. Aşa se nasc judecăţile strâmbe!

Şi eu, dragă Andrei, şi nu de puţine ori, am căzut pradă unui asemenea mod de a vedea şi de a judeca lucrurile. Nu există adevăruri eterne. Nu există adevăruri imuabile. Mă refer la faptele omeneşti. Un om nu trebuie judecat, de pildă, doar după a 90-a parte dintr-o secundă din viaţa lui. Ci după cum şi cât şi încotro curge toată viaţa lui. La fel se întâmplă şi cu societatea umană. Omul – spun deja un lucru prozaic – omul nu poate trăi singur, nu se poate realiza ca om, nu poate deveni om, dacă e lăsat, încă de la naştere, într-o totală solitudine. Ci menirea lui se împlineşte numai într-un cadru social, într-o organizaţie: fie că organizaţia aia se numeşte familie, sau scoală, sau partid, sau biserică, sau loc de muncă, sau stat. Statul democrat din România interbelică – deci, o organizaţie – i-a condamnat pe comunişti ca pe nişte trădători, pentru că îşi trădaseră statul, subordonându-se unei puteri străine, Kremlinului, şi militând, încă din 1924, pentru dezmembrarea statului democrat român. După 1944, noul stat român, de esenţă comunistă – aşadar, o organizaţie creată de acelaşi Kremlin – i-a reabilitat absolut pe toţi foştii trădători ai vechiului stat român: atât pe cei aflaţi în închisorile româneşti, cât şi pe cei care fugiseră şi ceruseră azil politic Kremlinului. Gheorghiu-Dej, Chivu Stoica, Nicolae Ceauşescu se aflau în închisorile româneşti. Ana Pauker, Vasile Luca, Alexandru Moghioroş, Emil Bodnăraş, Alexandru Bârlădeanu şi mulţi-mulţi alţii se pitiseră sub zidurile Kremlinului.

Statul comunist român i-a reabilitat in corpore, i-a băgat în case boiereşti, le-a oferit slujbe înalte, i-a pus în fruntea bucatelor. Au creat chiar şi o categorie distinctă, copios retribuită: ilegaliştii, în schimb, a înfundat puşcăriile cu inteligenţa românească de sorginte democrată, intelectuali care aparţinuseră şi slujiseră fostul stat democrat român. I-a închis, i-a torturat, i-a masacrat. Nu vom afla poate niciodată, cu precizie, câte victime a făcut comunismul în România. Sute de mii de oameni au murit nevinovaţi. Au putrezit în puşcării. Sau au supravieţuit, dar cu tinereţea mutilată. Alţii, puţini, foarte puţini, au reuşit să fugă peste graniţă, la democraţi, în state democrate ca Franţa, SUA sau Germania. Cu alte cuvinte, au trădat statul comunist român. Dintre cei care au fugit, unii au fost profesori, alţii medici, alţii militari ca Pacepa sau diplomaţi ca Răceanu.

Ei au trădat! Aşa este, Andrei, sunt realmente nişte trădători. Dar au trădat o organizaţie – statul comunist român – nu un popor. Nu poporul român! Ce a avut comun poporul român cu o organizaţie criminală? Nimic! Absolut nimic!! îi despărţea, în schimb, prăpastia dintre călău şi victimă. Poate că mă exprim prea scolastic, sau fac tezism fără de voie, dar m-am înfuriat, Andrei! Pentru că întrebările tale, gândurile tale au fluturat şi prin capul meu. Am citit şi eu editorialele acelea din presă care cer reabilitarea foştilor condamnaţi pentru trădarea statului comunist român, îndoielile tale m-au bântuit şi pe mine. Şi mi-a fost îngrozitor de greu să trec peste ele. A trebuit, pentru o scurtă perioadă, să mă distanţez de mine însumi, să fug de mine însumi, ca să pot judeca la rece, ca să pot înţelege că acei oameni nu sunt trădători de popor.

Nu au trădat poporul român. De altfel, e un non sens să-ţi închipui că cineva poate trăda un popor.

Cum să trădezi un popor?! Ce, poporul este o dogmă, un regulament, un statut, sau o hotărâre a unei anumite organizaţii?! Poporul e, la urma urmei, un concept, un concept istoric de comunitate umană, superior tribului şi anterior naţiunii. De ce tot cădem în aberaţia de a vorbi în numele poporului? Poporul în sus, poporul în jos, iubim poporul, trădăm poporul.

Nici chestia cu patria nu ţine. Cum să fii trădătorul propriei tale patrii?! Pentru fiecare om, patria poate să reprezinte cu totul şi cu totul ceva particular, strict personal: casa bătrânească de la ţară, şcoala din copilărie, locul unde şi-a îngropat părinţii, sau acolo unde a descoperit întâiul fior de iubire, sau un refren dintr-un cântec popular care îl urmăreşte toată viaţa ca un înger păzitor. „Limba română este patria mea!” spunea foarte grav Nichita Stănescu. Şi o spunea ca pe o axiomă. Să înţelegem de aici că toţi sicofanţii din Parlamentul României, care stâlcesc limba română, sunt trădători de patrie? Vezi, Andrei, la ce stupidităţi savante ajungem? Dar să revenim la trădarea poporului, pe care s-a bătut atâta monedă, încât ne aflăm în plină inflaţie. Ce presupune trădarea unui popor? Simplu: să-i înşeli speranţele. Dar niciodată un popor, în totalitatea lui, nu-şi pune speranţele în cineva anume. Este o imposibilitate naturală. Speranţele unui popor nu sunt doar suma tuturor speranţelor indivizilor ce-l compun. E ceva infinit mai mult. Şi mai profund! E ceva care ţine exclusiv de sacralitate. Pentru că numai în Dumnezeu îşi poate pune speranţele sale un întreg

popor. Cel care a trădat un legământ, un jurământ, un ordin, un statut politic, a trădat o organizaţie. Nu un popor. Un popor, prin forţa naturală a lucrurilor, nu poate fi o organizaţie.

După cum nu se poate pune niciodată semnul egal între stat şi popor. Statul nefiind decât una din nenumăratele organizaţii ale acelui popor. Atunci, după acest obositor periplu, hai să ne întrebăm ca doi copii serioşi: pe cine au trădat generalul Pacepa şi diplomatul Răceanu? Răspunsul, de o cumplită banalitate, vine de la sine: au trădat statul comunist! Dar statul comunist român – cel puţin teoretic – a dispărut încă din decembrie 1989.

Avem acum un stat de drept. Aşa scrie şi în noua Constituţie, în primul ei articol; „România este un stat de drept şi democratic”. Ce trebuia să facă, ce trebuia să fi făcut, încă din primele lui zile, statul de drept? Iarăşi simplu: să aducă la starea de normalitate o societate bolnavă. Adică, printre altele, reabilitarea tuturor foştilor condamnaţi pe baza dosarelor penale întocmite de Securitate. Pentru că toate, absolut toate dosarele instrumentate de Securitatea română au fost dosare politice. Şi condamnările la fel. Tot politice!

Care e problema cu tine, Andrei? Ce nu înţelegi? Că statul nu este decât o simplă organizaţie, ca oricare alta? Că statul comunist român a fost impus naţiunii române de tancurile sovietice? Că Securitatea nu a întocmit decât dosare politice? Că trădătorii de care vorbeşti nu au trădat altceva, decât o tiranică organizaţie? Că statul comunist – ca mentalitate, ca sistem ideologic, ca structură politică – încă nu a dispărut din România? Ce dracu’, Andrei, te-ai cantonat într-o idee fixă? într-un cerc vicios? Nu mai poţi să evadezi? Să fugi? Te ştiam un alergător de cursă lungă, încearcă să fugi! Să te eliberezi! Pentru că şi eu am încercat. Şi am reuşit, încearcă şi tu! Şi dacă e să aruncăm un blam, în legătură cu toţi trădătorii statului comunist român, acesta ar trebui pus pe capul actualului stat român – aşa-zis democratic – care încă nu a produs o lege, atât de necesară, pentru reabilitarea lor…

Dar nu pentru chestia asta se dusese Zavera la Dunca! Nu ca să facă teoria trădării. Teoria chibritului! Câte capete are un băţ de chibrit? Şi dă-i, şi luptă, şi întinde-te pe un câmp de idei, şi vino cu argumente, cu contraargumente, despică firul în patru! Numai Dudu era capabil de aşa ceva.

— Ia mai dă-i în mă-sa de trădători! se burzului Andrei Zavera, iritat mai mult de faptul că încă nu-şi începuse raportul către generalul

Pepe, decât de discuţia aia cu Dudu, despre trădare, în al cărui clește picase ca un fraier, ia mai lasă-mă, Dudule, cu trădătorii tăi! Şi-au asumat un risc? Să-l înfrunte! S-au vrut eroi? Ăsta e blestemul eroilor: când dezavuaţi, când veneraţi! Nu oricine îşi poate asuma sublima povară a unui erou!

Iar în ceea ce-l priveşte pe el, pe Andrei Zavera, nu are niciun fel de veleităţi de erou. El nu-i decât un meseriaş. Atât! Un vânător de criminali. De ucigaşi. Ucigaşul rămâne la fel de proscris în orice societate omenească. Ce-i trebuie lui Andrei politică? Politică să facă Dudu. Al dracului, Dudu! Are dreptate. Poţi să spui că nu are dreptate? Are! mai ales chestia aia cu a 90-a parte dintr-o secundă. Cum să judeci un om numai după o fotografie?

În această privinţă, Andrei era lămurit. Mai puţin lămurit era de unde şi de când îl cunoaşte Radu Dunca pe Dan Mircea Hariton. Şi încă destul de bine îl cunoştea, devreme ce, la întrebarea lui Andrei:

— Tu ce zici, Dudule, să-l abordez frontal pe Hariton? Dudu îi răspunsese ritos:

— Trebuia să fi făcut pasul acesta mai de mult. Du-te la Hariton şi vorbeşte cu el deschis. Franc! El te poate ajuta. Efectiv te poate ajuta. Pentru că este unul dintre cei mai puternici oameni ai zilei. Şi, mai ales, are acces în lumea interlopă a manşetelor albe. De ce nu mi-ai spus, până acum, că una din pistele tale, în elucidarea celor două crime, trece şi pe la Hariton? Du-te chiar mâine la el. O să-i dau şi eu un telefon, să-i spun că eşti prietenul meu. De ce? Păi, ai mai văzut tu vreun poliţist iubit de marii mafioţi?

Bingo! Şi dă-mi şi mie o sârmă, când prinzi ucigaşul, că n-am mai văzut un asasin – în carne şi oase, nu în filme sau cărţi – încă de pe vremea lui Râmaru!…

Amfitrionul face cărţile

Dan Mircea Hariton îl primise pe căpitanul Andrei Zavera ca pe cineva îndelung aşteptat. Nu, nu era vorba doar de telefonul dat de Dudu. Aşteptarea dura de mai multă vreme. Criminalistul avusese, din primul moment al vizitei, această senzaţie stranie: Hariton îl aşteptase de foarte mult timp. Atunci, de ce nu-l chemase? De ce nu făcuse el primul pas? De ce nu-i telefonase? Dan Mircea Hariton putea oricând să pună mâna pe telefon, pe firul scurt, şi să-l sune pe generalul Pavel Aron, şeful Inspectoratului General al Poliţiei, sau direct pe generalul Pepe, şeful Capitalei, sau chiar pe ministru şi să-i spună scurt:

— Ia trimite-l la mine pe Zavera!

Ar fi fost refuzat? Aş! Vrerea bătrânului consilier prezidenţial ar fi fost executată întocmai. Şi imediat. Ca un ordin. De ce Hariton nu-şi manifestase această dorinţă? Ce aşteptase? Telefonul lui Radu Dunca? Telefonul lui Zavera? Când Andrei îi telefonase, în termeni oficiali, solicitând respectuos această întâlnire, Hariton răsuflase ca uşurat de ceva, de aşteptare, după primul „alo” glacial. Vocea i se încălzise brusc, parcă vorbea unui prieten vechi, parcă s-ar fi cunoscut de când lumea, Hariton făcu „We-ne”, aşa, ca un semnal inconfundabil de bucurie, de satisfacţie, apoi îl luă repede-repede:

— Salut criminalistule! De unde vorbeşti? De la poliţie? Într-un sfert de oră, maşina mea te aşteaptă la poartă. E un Audi negru. Unde vrei să ne-ntâlnim? La mine acasă? La Cotroceni? în altă parte?

Zavera optase pentru „acasă”, s-a dus, s-au întâlnit, bătrânul fusese un amfitrion desăvârşit. Andrei nu-i spusese nimic despre Dunca, aşa de-al dracului, nu vrusese să facă uz de numele lui Radu Dunca, dar precis Dudu îi telefonase lui Hariton, că prea drăguţ se purtase excelenţa sa domnul consilier prezidenţial cu un ţâşti-bâşti de căpitan de poliţie…

După consumarea primelor minute de politeţuri, banalităţi şi amabilităţi protocolare, Zavera vru să intre numaidecât în subiect, în problemele lui arzătoare, profesionale, dar Hariton îl opri cu un gest sec. Suveran! spuse pe un ton voit preţios:

— Pentru că eu sunt amfitrionul, eu fac regulile locului! Dacă vrei, eu sunt crupierul: cel ce face locurile! Aşadar, eu îţi voi spune pe numele cel mic, adică Andrei, iar tu o să-mi spui Dan. Clar? Ne vom tutui – conform principiului algebric: prietenul prietenului meu este prietenul meu – şi orice ne-am spune unul altuia, bune sau rele, promitem solemn să nu ne supărăm. Iar dacă acum nu suntem, încă nu suntem, eşti de acord ca, la terminarea acestei discuţii, să devenim prieteni? Eu sunt pentru! ridică Hariton două degete în sus. Votul tău care este, Andrei? întrebă apoi el grav.

Andrei Zavera îl privea năuc. Nu-şi imaginase niciodată această scenă incredibilă: criminalistul Zavera tutuindu-se şi bătându-se pe burtă cu cel mai tare din parcare mafiot român, regele neîncoronat al celor mai opulente afaceri oculte, consilierul prezidenţial de care însuşi Preşedintele se temea, se ferea să-l atingă măcar şi cu o floare din parcul Cotrocenilor. Andrei intră rapid în jocul celuilalt, zâmbi,

ochii îi sticliră şmechereşte, răspunse decis:

— Şi eu sunt pentru. Dan Hariton coborâse mâna, ridicase doar palma, se aplecase într-un gest de aşteptare către Zavera, criminalistul pricepu gestul, ridică şi el palma, şi le pocniră – puternic, cu ecou – după care se priviră îndelung, scrutător, ca doi camarazi de arme regăsiţi după o viaţă de crunte căutări…

Acum, când se pregăteşte să redacteze raportul către generalul Petre Penciu, în urma întâlnirii cu Dan Mircea Hariton, încercând să sintetizeze toate informaţiile aflate, criminalistul Andrei Zavera mai că nu ştie ce să scrie. După ce stabiliseră „regulile jocului” – cum zisese Hariton – Zavera vrusese, pentru a doua oară, să intre în subiect, în fondul problemelor, să atace întrebările care-l tulburaseră atât de mult, dar, tot pentru a doua oară, Hariton îl oprise cu acelaşi gest imperativ:

— Stai. Înainte de a porni împreună pe un drum, la capătul căruia am hotărât să devenim prieteni, trebuie, mai întâi, să ne cunoaştem. Să ne cunoaştem în intimitatea gândurilor, faptelor şi speranţelor noastre. Să nu rămânem doar simple cunoştinţe. Ci, prieteni! Aşa cum am votat în unanimitate, nu? Într-o bună măsură, eu te cunosc, Andrei. Ţi-am citit povestirile poliţiste risipite prin presa centrală, interviurile, te-am văzut în câteva rânduri la televiziune. De la Pepe, am aflat multe lucruri interesante despre tine. Dar nu numai de la Pepe.

Eşti cel mai bun criminalist al poliţiei, Andrei! Eşti o celebritate în profesia ta. Eşti necăsătorit. Nu ai cine ştie ce avere, în afară de rabla aia de „Dacie” şi un apartament ia bloc. Eşti incoruptibil: floare rară, în vremurile de astăzi! De asemenea, eşti un tip gurmand, ai 37 de ani, grupa sanguină AB-4 Rh negativ, în prezent eşti combinat cu una din cele mai frumoase femei din Bucureşti – Liana Predescu.

Cam acesta eşti tu, Andrei: un tip inteligent, extrem de inteligent, atins poate chiar şi de aripa geniului, vorbeşti fluent două limbi străine – engleza şi franceza – ai citit un munte de cărţi, oricine s-ar putea mândri cu prietenia ta. De pildă, Radu Dunca…

Tu însă despre mine nu ştii mai nimic, Andrei. Doar ceea ce circulă prin culisele puterii, prin presă, printre oamenii de afaceri, prin lumea interlopă de lux. Adică, fleacuri. Fragmente dintr-un uriaş mozaic pe care nu l-a văzut nimeni, niciodată, în întregime. Acum, tu să nu-ţi închipui, dragul meu, că eu aş crede cumva că tu n-ai putea afla

mai multe lucruri despre mine. Poate chiar şi cunoşti. Poate chiar ai în fişetele tale o căpiţă de dosare despre mine, despre afacerile mele murdare, dar asta mea nu-ţi spune nimic. Pentru că ceea ce-ţi voi spune eu despre mine, acum, peste câteva clipe, nu mai ştie nimeni. Nici chiar prietenii mei cei mai buni. Ca să fiu sincer până la capăt cu tine, mai sunt totuşi câteva persoane – foarte apropiate mie – care cunosc aceste adevăruri. Dar acele persoane ţie îţi vor fi străine cu desăvârşire, Andrei. Şi pentru totdeauna! Fac parte dintr-un Sistem, dintr-o lume paralelă pe care n-ai s-o întâlneşti niciodată.

După cum nici eu nu voi cunoaşte, poate, niciodată, anumite zone insondabile din fiinţa ta, din lumea ta interioară. De ce mă deconspir tocmai ţie? De ce trebuie să-ţi mărturisesc lucruri aflate sub pecetea unui jurământ? Pentru că Sistemul pe care îl servesc are nevoie de adevăr, iar tu eşti unul dintre puţinii oameni dăruiţi cu harul şi puterea de a descoperi adevărul. De a fi în serviciul Adevărului! Cu o condiţie: să cunoşti tu însuţi adevărul pe care îl serveşti. Adevărul, mai presus de orice! Ammoniu, un filosof din Alexandria antică, obişnuia să spună că îi este prieten Platon – pe care, de altfel, îl şi venera – dar mai prieten îi este Adevărul. Ce vreau să subliniez? Că Adevărul este cel mai bun prieten al tău, Andrei. Dar adevăr, în sine, nu există. Adevărul pur, suprem, intangibil, adevărul suprauman este o inepţie!

O invenţie a unor idealişti, care au transformat filosofia din mijloc, în scop. Din unealtă, în fetiş. Din metodă, în dogmă. Adevărul se revelează ca atare, numai când slujeşte oamenilor. Spre binele oamenilor! Numai când rămâne unealta lor. Iar eu, ca şi tine, slujim binele omenesc. Iubim Adevărul şi ne-am făcut din el instrument, mai bine spus armă de luptă spre binele oamenilor, în ultimă instanţă, pentru conservarea speciei umane, în numele acestui Bine universal, te voi împovăra acum cu secretele mele, care chiar dacă nu te vor face mai fericit, dar mai înţelept sigur vei fi!…

Confesiunea crupierului

Dan Mircea Hariton se opri din monologul său energic, rafinat, se ridică din fotoliu, dispăru în spatele unei uşi, reapăru cu o sticlă şi două imense boluri de cristal. Criminalistul recunoscu imediat renumita butelie fumurie de Cognac Martelf, şapte stele, VSOP. Avea gusturi subţiri, bătrânul! Hariton turnă exact două degete în fiecare bol, ciocniră scurt:

— Sănătate, Andrei!

— Noroc, Dane!

Adulmecară o clipă, poate două, aroma rasată a băuturii, după care o savurară încet, prelung, ca doi vicioşi înrăiţi. Zavera tăcea îngândurat. Aştepta. Hariton reluă cordial.

— Deci, cine sunt eu? Aşa cum ţi-am mai spus, sunt cel ce face jocurile. Crupierul unei uriaşe rulete. De jur-împrejur: jucătorii! Iar pe scaunul cel mai înalt: crupierul! Adică, eu. Numai că în acest sinistru joc, norocul nu-l mai împarte Dumnezeu. Ci, crupierul. El împarte jetoanele colorate, sau cărţile, sau numerele: cu noroc, sau fără de noroc. Dacă încep să bat câmpii – am această slăbiciune! – dacă încep să alunec într-un limbaj ermetic, într-un limbaj cu parolă, şi tu nu înţelegi, te rog, Andrei, opreşte-mă! întreabă-mă! Nu lăsa să-ţi scape ceva nelămurit. Da? E-n regulă!

Fiecare societate îşi are crupierul ei. Uneori, mai deştept; alteori, mai prost. Uneori, mai inspirat, cu mai multă imaginaţie; alteori, doar executând orbeşte, ca un simplu soldat, ordinele picate de sus.

Uneori, mai distilat, mai elegant, mai elocvent; alteori, călcând în strâchini. Dar e prezent – eminenţă cenuşie necesară – în orice stat. Nu de ieri, nu de azi. Ci de multă, de foarte multă vreme. Uneori, şi-a dus misiunea la bun sfârşit. Alteori, a ratat. Sau a trădat. Dar n-a lipsit niciodată de la ruleta istoriei: el a făcut jocurile! Oriunde, în lumea civilizată, se joacă o ruletă enormă, care împarte puterea: când colo, când dincolo; când la unul, când la altul.

Dacă am lăsa puterea la voia întâmplării, la mintea poporului, sau doar în seama sufragiului democratic, dacă am lăsa puterea suspendată în locul orb al hazardului, s-ar putea produce – şi chiar s-au produs – la un moment dat, când cineva acumulează prea multă putere, uriaşe dezastre naţionale, continentale sau planetare: războaie, revoluţii, lovituri de stat, masacre, dictaturi, sărăcie generalizată, epidemii, catastrofe ecologice. Istoria este plină de asemenea duioase povesti. Una dintre ele s-a încheiat, pentru România, abia în decembrie 1989. După 51 de ani răstigniţi pe trei dictaturi: dictatura regală, dictatura militară, dictatura comunistă. O jumătate de veac pierdută în neant, smulsă din istoria contemporană a lumii şi aruncată peste bord.

În decembrie 1989, s-a petrecut un miracol. Dumnezeiesc sau omenesc, nu ştiu. Dar miracol a fost! Ştii şi tu cum se spune: Undeva, acolo sus, cineva ne iubeşte! Aşa este, Andrei! Dar şansa care ţi se oferă

este una singură dintr-un milion de posibilităţi perdante. Nu ne putem permite să mai riscăm. Să lăsăm puterea în voia întâmplării. Nimeni, în lumea aceasta, absolut nimeni inteligent n-ar proceda aşa. Pentru că puterea are tendinţa naturală de a se strânge într-un singur loc. De a se acumula într-o singură mână. De a polariza în jurul ei, prin orice mijloace şi cu orice preţ, toate celelalte forţe sociale, de a absorbi, de a fura putere de pretutindeni.

Primul semnal de alarmă, în acest sens, a fost când Liga Renaşterii Naţionale a declarat, la începutul anului 1990, că se transformă în partid politic. A fost un şoc înfricoşător.

Liga, născută ca o speranţă naţională, ca o nădejde populară, în timpul Revoluţiei, şi care trebuia doar să gestioneze puterea până la apropiatele alegeri democratice, iată că, dedulcindu-se la putere, otrăvindu-se cu ea, drogându-se cu ea, nu mai poate trăi fără de ea. Şi vrea s-o păstreze numai pentru sine. Aşa se nasc dictaturile! Liga Renaşterii Naţionale guvernează şi astăzi. După şase ani! Leon Lotreanu deja a fost ales de trei ori, consecutiv, ca şef suprem al Statului. Crezi că la anul, în 1996, nu va candida şi a patra oară? Batem palma că va candida? N-o batem, că pierzi! Deşi Constituţia limitează la două mandatele unui Preşedinte, se vor face la anul tot soiul de inginerii legislative, şi Cotoroanţa aia de la Cotroceni – al cărei, fără de onoare, consilier personal sunt – va candida pentru a patra oară.

Dacă lăsăm Liga de capul ei, dacă îl lăsăm pe Lotreanu de capul lui, am pus de o nouă dictatură. Deja unul din vicepreşedinţii Ligii, Sion Mocanu, a declarat într-un interviu că sunt pregătiţi şi hotărâţi să guverneze încă douăzeci de ani. Iar un alt vicepreşedinte, Sile Dogaru, a zis-o răspicat, într-o adunare populară, că însuşi Dumnezeu face parte din Ligă! Să-i laşi de capul lor? Să te bizui doar pe bunul simţ al poporului? Înseamnă să te plimbi pe o funie suspendată deasupra unei prăpăstii, cu ochii legaţi şi mâinile vârâte în buzunare. Ştii cât a furat Liga, până acum, din averea publică? în fiecare an, aproape un sfert din Bugetul ţării. Bani vârâţi în buzunare personale, dar şi în puşculiţa partidului. Bani strânşi în conturi secrete. Tezaurizaţi! Transformaţi în putere! Se pregătesc, cum a zis nebunul ăla, să guverneze încă două decenii. Şi, atunci, ne-am amintit de ruleta despre care ţi-am vorbit. Experimentată de veacuri, în toată lumea bună.

Ne-am amintit de crupierul care împarte norocul. Cel ce face jocurile între Putere şi Opoziţie! Iar misiunea asta – secretă, infernală –

mi-a fost încredinţată mie. Ce puteam face? Suntem un popor sărac. Am supravieţuit celor trei dictaturi, dar am ieşit din ele, cum se spune, încinşi cu tei. Săraci, lipiţi pământului, întreaga avere naţională s-a scurs doar în câteva buzunare: buzunarele fostei nomenclaturi comuniste.

Adică, oamenii Ligii de azi. Ca să te contracarăm puterea, ne trebuiau bani. De unde bani? Cum şi-au strâns averile foştii nomenclaturişti? Simplu: furând ca-n codrul. Şi-au creat un Sistem oficial şi fură cu legea în mână. Şi, astfel, am pus la cale şi noi tot un Sistem, un enorm Sistem neoficial, paralel cu Sistemul oficial. Paralel cu regimul Lotreanu. De-acum, pentru noi, codrul însemna chiar Sistemul oficial.

Practic, ce facem noi? Le dăm peste mână noilor potentaţi ai zilei. Şi mai concret: nu-l lăsăm să pună mâna pe toată puterea. Foarte concret; Sistemul organizat de noi este mai puternic decât Sistemul lui Leon Lotreanu. Noi furăm mai mult decât fură toată armata lui de oficiali, scrobiţi şi parfumaţi, în frunte cu Daion Doroga şi Traian Bereciuc. Pe Doroga încercăm să-l atragem de partea noastră, să-i deschidem ochii spre o altă lume, o lume modernă, civilizată şi democratică, în care echilibrul puterilor este legea ei fundamentală. Nu ştim dacă vom reuşi. Deocamdată, încercăm! Lui Leon Lotreanu îi vom sugera să nu mai candideze, la anul, pentru un nou mandat de Preşedinte. Iarăşi, nu ştim dacă vom izbuti. Traian Bereciuc nu-i decât un pion în mâna lui Doroga.

Dacă îl înlăturăm pe Traian de pe tabla de joc, Doroga îl poate înlocui numaidecât cu oricare altul. Are destui pioni de sacrificiu! Aşa că, mai bine, îl lăsăm dracului la locul lui, la vedere, îl supraveghem, îi mai şterpelim câte-o halcă din plăcinta de sub nas, îl putem controla. Dar, lucrăm cu oameni, Andrei. Lucrăm cu oameni, nu cu maşini! Nu cu roboţi! Iar oamenii sunt imprevizibili. Sunt singurele fiinţe imprevizibile de pe pământ. Trebuie să-ţi iei o marjă de eroare mare, foarte mare, când lucrezi cu ei. Oricând ni se poate bloca Sistemul. Oricând se poate gripa. Blestemul lui Sisif, regele Corintului, nu-i doar mitologie. Ci un adevăr urât, îngrozitor de urât, dar îmbrăcat în straie de legendă. Noi vărsăm în hasnaua oficială sume enorme de bani. Numai valută forte. Dar sume şi mai mari le dirijăm şi către Opoziţia politică: liberali, ţărăniști, democraţi. Nu direct, ci prin interpuşi. Prin oamenii noştri de afaceri din ţară şi din străinătate.

Ei – oficialii – habar nu au că nu sunt altceva decât niște rotițe în Sistemul nostru. Astfel încât, Puterea ne crede de partea ei. Opoziția, însă, ne huleşte rău de tot. Ea nu ştie că fără Sistemul nostru, fără banii noştri, ar fi sucombat de mult. Liga ar fi înghițit-o și ar fi digerat-o încă din primul an de guvernare. Amintește-ți de mineriadele de tristă celebritate? Dar ea, stimabila Opoziție, nu ştie. Şi nici nu trebuie să ştie! Las-o să ne înjure! Să ne bălăcărească! Să ne facă mafioți, corupți, hoți. La urma urmei, chiar aşa şi suntem. Nu suntem. Părem! Dar ăsta-i riscul nostru. Va înțelege şi ea regulile jocului, când va accede la putere. Până atunci, însă, ne delectăm cu toate mizeriile ei, care fac deliciul presei. Şi tirajele mari. Ne-am asumat, de la bun început, acest supliciu: să fim arătați cu degetul, să fim legați la stâlpul infamiei, să arunce lumea cu pietre în noi.

Cel ce face jocurile nu este un om fericit. Dar este necesar. Poate, cu alt prilej, vom ajunge şi la detalii. Acum, însă, mă rezum la atât. Oamenii fiind cum sunt, fac lucruri foarte bune, dar şi lucruri foarte rele. Sunt imprevizibili! Uneori, acționează ca niște imbecili. Sau chiar ca niște criminali. Şi nu ştii când. Când afli, e prea târziu. Nu poți să le spui tuturor oamenilor cu care lucrezi, cine eşti în realitate, ce urmăreşti, ce faci, în ce rol ai fost distribuit. Nu poți să le spui celor din jurul ruletei că tu nu eşti doar un crupier care împarte jetoanele, ci eşti şi cel care împarte norocul. Cel ce face jocurile are, adeseori, destinul spionului. Dacă treaba lui curge bine şi cu folos pentru țara sa, este un erou pentru țara sa. Dar un erou de care nu ştie nimeni, în afară de doi-trei oameni: şefii lui. Un erou anonim! Dacă, însă, este prins, nu de puține ori propria lui țară se leapădă de el, nu-l mai recunoaşte, nu-l mai apără, fiind lăsat pradă legilor pedepsitoare şi oprobriului public. Locul pe care stau eu, în fruntea unui Sistem care, deocamdată, funcționează ca un ceas elvețian, locul unde mă aflu acum este râvnit de mulți dintre colaboratorii mei. E vânat, cu o neagră tenacitate, de acei oameni imprevizibili. Dacă rezist, dacă îmi fac bine treaba, dacă nu mă las doborât, Sistemul mă apără, îmi conferă puteri discreționare.

Puterea de a veghea la echilibrul puterilor. Dacă, însă, dau greş, dacă clachez, dacă devin o problemă, devin indezirabil. Acelaşi Sistem se leapădă de mine şi alege alt crupier. Altcineva care să facă jocurile. Viața nu-i deloc un basm frumos, dragă Andrei. Şi nici nu trebuie s-o iei prea în serios, într-o discuție, de anul trecut, cu prietenul meu André Santini, unul din marii oameni politici ai Franței, mi-a spus, la un

moment dat, cu surâsul lui hieratic, îngheţat în colţurile gurii, citez din memorie: „Nu am luat niciodată prea în serios viaţa, pentru că din aşa ceva nimeni nu iese viu!” Ei bine, Andrei, cineva, nu ştiu cine, râvneşte deja locul crupierului. Este, sunt convins, cineva din Sistemul meu. Cineva suficient de puternic, suficient de isteţ şi suficient de nebun, ca să mă înfrunte. Brutal! Şi-a făcut din chestia asta un ţel halucinant, în numele acestui ţel, săvârşind deja două crime: asasinarea omului de afaceri Mihai Negulescu şi a jurnalistului Anton Soroceanu. Şi cu aceasta am ajuns exact la problemele care te frământă. Vorbesc prea repede, Andrei? Prea eliptic? Mă poţi urmări?...

Mână de ucigaş profesionist

Chipul lui Andrei Zavera strălucea de o lumină interioară. O strălucire întunecată. Ca tăişul unui pumnal în sclipirea lunii! Era încordat. Concentrat! Abia acum i se desluşiseră multe semnale misterioase pe care le percepuse, mai mult sau mai puţin voalate, în ultimul timp, în societatea românească. Şi, deodată, fugi cu gândul la Radu Dunca.

— Al dracului, Dudu! El ştiuse ceva. Fusese iniţiat? O face şi el parte din Sistem? O fi omul lui Hariton? Sau amândoi au acelaşi stăpân? Doamne-Dumnezeule, pe ce lume trăim? Dar dacă Dan Mircea Hariton îi îndrugase verzi şi uscate, doar aşa ca să-şi pună el la adăpost imensele afaceri ticăloase?

Dar dacă Hariton îi încropise o poveste diabolică, scoasă din cine ştie ce zonă crepusculară a minţii lui? Hariton ştie, desigur, ştie că el, Zavera, este un tip incoruptibil, şi atunci cum să-l atragă de partea sa, cum să-l facă să nu-şi mai vâre nasul în afacerile lui oneroase, întinse de-a lungul şi de-a latul unei ţări întregi, cum să-l îmbrobodească altfel decât servindu-i un basm demn de celebrul serial „Dosarele X”?

— Nu! Acesta nu-i un raţionament corect. E un sofism! îşi zise, precaut, Andrei. Hariton mi-a lăsat prea multe porţi deschise, pe unde pot intra şi verifica tot ce mi-a spus el. Nu, eu gândesc verzi şi uscate, veşnic bănuitor cum sunt. Hariton spune adevărul.

Andrei îşi îndreptă ochii spre bătrânul amfitrion. Avea trăsăturile grave, privea în pământ. Apoi, îşi făcu de lucru cu sticla de Marteil, mai turnă iarăşi fix câte două degete în fiecare din uriaşele boluri de cristal, ciocniră, savurară îndelung faimoasa marcă de coniac franţuzesc, fondată în 1715. Tăcură îngânduraţi. Retractili. Ca nişte

gasteropode. Primul care îşi iţi coarnele fu Andrei Zavera.

— Te-am urmărit, Dane, spuse el cu o emoţie greu reprimată. Te-am ascultat, cu mare atenţie. Te-am ascultat, cum n-am mai ascultat pe nimeni în viaţa mea. Şi mă tot întreb, şi-mi tot reproşez: de ce n-am venit la tine, imediat după crima de la „Solaris”? Pe traseul investigaţiilor mele, la un moment dat, ai apărut şi tu. După Traian Berecluc, după Mariana Bereciuc. Mariana îţi făcuse două vizite fulger, aici, acasă la tine. Ştiam că Mariana fusese amanta lui Mihai Negulescu. De la Tomiţă, una din gorilele lui Negulescu, am aflat că Marianei i se montase un şantaj, că nevasta secretarului general al Guvernului fusese înregistrată pe o casetă video, taman când îşi înşelase şi soţul şi amantul, eşuând în braţele frumosului bodyguard, dar către ce ţintea şantajul ăla nu ştie nimeni. Cu Mariana nu am discutat, la Traian nu m-am dus, la tine n-am venit.

N-am venit, din ordin! Ştiam deja că te-ai întâlnit cu Mihai Negulescu, v-aţi întâlnit în vila de la Sangov, două întâlniri în aceeaşi zi. După care, Negulescu a dorit s-o contacteze, a doua zi, pe ziarista Aurora Manta, de la „Bulina Verde”, întâlnire ce trebuia să se consume la restaurantul „Solaris”. Dar n-a mai apucat. Mihai Negulescu a fost ucis cu un foc de armă, cu amortizor, mană de ucigaş profesionist, imediat ce a intrat la „Solaris”.

Şi tot la „Solaris”, cineva, o siluetă feminină, pe care încă nu am identificat-o, s-a aplecat iute asupra victimei, buzunărind-o şi recuperând, probabil, un material compromiţător. Poate chiar videocaseta în care Mariana consuma o partidă de sex cu Tomiţă. Poate altceva. Nu ştiu! încă nu ştiu. O să aflu de la tine? De la altcineva? Oricum, îţi sunt foarte recunoscător pentru tot ce mi-ai spus până acum.

Dacă tu eşti vizatul, dacă tu eşti cel ameninţat, cel şantajat, aşa cum am dedus din spusele tale, atunci drumul pe care îl vom bate împreună, de acum înainte, va duce, implacabil, către ucigaş, către cel care l-a plătit pe ucigaş. Ei bine, Dane, eu ştiam, încă de anul trecut, toate aceste lucruri despre cazul „Solaris”. De ce n-am venit la tine mai devreme? Ştiu, de ce! Vrei să-ţi spun, de ce? Pentru că nu m-a lăsat generalul Petre Penciu. Sau Pepe, cum îi spunem toţi subordonaţii. El nu mi-a permis să merg nici la Traian Bereciuc, nici la Mariana. Şi nici la tine. Pentru că se teme de tine, ca de dracu’. Eşti spaima vieţii lui Pepe! Şi nu se teme atât pentru pielea lui, cât pentru mine. Mi-a spus că

mă poţi strivi ca pe o barcă. Şi eu l-am ascultat. Pentru că îl iubesc pe Pepe, ca pe tata. Sub aripa lui lucrez, de când eram locotenent. El m-a învăţat meserie. El m-a făcut incoruptibil. Sunt opera lui!

I se păru lui Hariton, sau Zavera avea, într-adevăr, lacrimi în ochi? Lui Andrei îi ardeau obrajii, avea fruntea transpirată şi ochii înotând într-o profundă tulburare. Hariton fu uimit, fu atât de uimit de omul pe care îl descoperea în criminalistul Andrei Zavera – un om de o rară sensibilitate – încât se ridică repede din fotoliul său, se apropie de celălalt fotoliu, se lăsă pe vine în faţa lui Andrei şi spuse simplu:

— Acum ştiu că vom rămâne prieteni toată viaţa! Şi, dacă vrei să ştii, aceleaşi regrete tardive mă încearcă şi pe mine, acum, că nu te-am cunoscut personal încă de anul trecut, imediat după crima de la „Solaris”. Ar fi fost, poate, mai bine pentru toată lumea: şi pentru Anton Soroceanu, şi pentru mine, şi pentru tine. Poate că deja am fi descoperit asasinul de la „Solaris” şi am fi prevenit o nouă crimă.

Asta voiam să ştii, Andrei! încheie blând Dan Mircea Hariton, se ridică şi se reaşeză cuminte în fotoliul său…

Tăcerea veni parcă de la sine. Binefăcătoare, Relaxantă. Zavera se reculese primul, întrebă sec:

— Cine zici că te vânează, Dane?

Hariton răspunse la fel de sec:

— Nu ştiu!

După care, îşi continuă dezvăluirile despre Mariana Bereciuc, despre Mihai Neguiescu, despre anonimul de la telefon, povestind secvenţial, cinematografic, în imagini ample, vivante, torenţiale…

Eu sunt paznicul lupilor!

Andrei Zavera îl ascultase atent, foarte atent, să nu scape nimic din firul stufos al povestirii. Cum o să treacă el în raportul oficial către generalul Pepe toate chestiile alea picante, şocante, ca nişte aventuri cu marţieni? Trebuia să rezume! Trebuia să reţină a cincea esenţă. Chintesenţa! Şi chintesenţa era următoarea: imediat după uciderea lui Anton Soroceanu, care tocmai publicase un serial de reportaje senzaţionale despre enormele afaceri cu petrol ale lui Hariton, afaceri ilicite, deci imediat după asasinarea ziaristului, domnul Dan Mircea Hariton primise un telefon anonim de ameninţare, telefon care făcea legătura între cele două crime şi care, fără echivoc, dorea să le aşeze pe capul bătrânului consilier prezidenţial.

Mai departe, lucrurile pluteau în derivă. Personajul malefic şi

anonim de la telefon nu solicitase nimic, în schimbul tăcerii. A spus doar că va reveni. Era un şantaj clar. Clasic. În aşteptare. Ori va cere bani, foarte mulţi bani cash, ştiind că are de unde. Ori va cere cotă parte din cine ştie ce afaceri tenebroase aflate în derulare. Ori îi va cere, pur şi simplu, lui Hariton, să se dea la o parte, să lase locul liber, să-i cedeze puterea, îi ajunge cât a strâns, a venit vremea să se retragă, să-şi ronţăie liniştit uriaşa avere, să renunţe la putere. Să nu mai fie activ. Să nu mai facă jocurile.

A zis că va reveni. Era hotărât. Hariton dedusese că necunoscutul de la telefon îl ştie foarte bine: îi telefonase pe numărul secret. Ultrasecret, înseamnă că era cineva din Sistem. Şi încă unul foarte apropiat. Cine? Hariton îi spusese lui Zavera că Mihai Negulescu fusese implicat într-o vastă afacere cu diamante, afacere internaţională, şi că fusese combinat cu nişte mafioţi ruşi. Andrei Zavera investigase şi ei pista aceasta, dar nu ajunsese deloc la concluzia că Negulescu ar fi fost asasinat de ruşi. Dimpotrivă, traficanţii ruşi de diamante pierduseră imens prin dispariţia subită a lui Mihai. Aşadar, altcineva îl omorâse pe Negulescu.

— Cine? Misteriosul de la telefon? Tot el îl asasinase şi pe jurnalist? Tot din ordinul lui?

Hariton îi povestise, apoi, despre grupul mafiot ARO, de la Berlin, condus de un român: Alexandru Ipsilanti. Afacerile lui Ipsilanti veniseră, într-un anumit moment, în teribilă concurenţă cu cele ale lui Hariton: contrabanda cu maşini de lux şi traficarea de petrol. Tot în afacerile cu petrol îşi vârâse nasul şi Anton Soroceanu.

— Să fi fost Soroceanu omul lui Ipsilanti? Să fi jucat Anton Soroceanu rolul prostului, rolul pionului de sacrificiu? Exclus! Andrei îl cunoştea prea bine pe ziarist, ca să-şi închipuie astfel de măgării despre el.

— Să fie acest Alexandru Ipsilanti cel care doreşte înlăturarea totală şi brutală a lui Hariton de pe eşichierul puterii oculte? Atunci, de ce nu-l omoară? se întrebă Andrei Zavera.

— Pentru că ar fi o prostie! răspunse tot el.

Când omori pe cineva dintr-o structură, altcineva îi ia locul imediat. Altcineva este numit numaidecât în locul lui, de capii acelei structuri. Dar când cineva se retrage singur, sub presiunea spaimei, sub presiunea şantajului, locul rămas vacant nu-l mai poate ocupa altcineva decât şantajistul. Este regula de fier a acestui ticălos joc din

sfera crimei organizate. Din acest motiv, Dan Mircea Hariton nu va fi ucis. Omorât fiind, Sistemul va pune în locul său un nou crupier. Altcineva va face jocurile. Şantajat însă fiind, presat psihic zi de zi, ameninţat că va fi iremediabil compromis, Hariton poate ceda, iar şantajistul îşi culege triumfător roadele muncii sale.

— Cine să fie şantajistul? se întrebă Zavera, derutat de lunga listă de relaţii pe care Hariton i-o pusese la dispoziţie.

Dan Mircea Hariton îi dăduse lista, îl privise în ochi, îl privise exact în rotundul întunecat al pupilelor, şi-i spusese doar atât:

— Andrei, să nu uiţi niciodată că trăieşti înconjurat mereu de o haită flămândă de lupi. Să nu te încrezi în nimeni! Decât în Dumnezeu şi în mine. Pentru că eu sunt paznicul lupilor!…

CAPITOLUL 8

Motto:

După expulzarea grupului SEPARAT din Ungaria, întreaga organizaţie teroristă a lui Carlos, supranumit Şacalul, se instalează, cu reşedinţa permanentă, în România.

Şiret şi crud, Nicolae Ceauşescu îi permitea Şacalului să folosească teritoriul României, precum şi bazele logistice puse la dispoziţie, pentru diferite acţiuni criminale comandate şi copios plătite. „Geniul carpatin” avea nevoie de serviciile Şacalului, pentru a se răfui cu disidenţii români, cu „Europa Liberă”, pentru neutralizarea adversarilor politici.

Vladimir Alexe

Mesagerul şi Monseniorul

— …Vă aflaţi în faţa unei grandioase opere a spiritului uman, care înfruntă timpul de aproape două mii de ani: Columna lui Traian! Ceea ce vedeţi este o copie perfectă. De fapt, un mulaj în ipsos. Originalul se află la Roma, înălţat în celebrul Forum al lui Traian. Columna a fost ridicată, în anul 113 al erei creştine, de către faimosul Apolodor din Damasc, la ordinul împăratului Traian, în amintirea victoriilor repurtate asupra dacilor…

Glasul ghidului – specialist în istoria antică – răsuna profund şi plăcut, în reverberaţii grave, persuasive, sub tavanul înalt, boltit, din uriaşul hol al Muzeului Naţional de Istorie. Clădirea, în ansamblul ei, era superbă. Gigantică. Fost, pe vremuri, sediul central al Poştei Române, mai apoi muzeul personal al Piticului de la Scorniceşti, umplut cu toată grandoarea strânsă de pe unde îşi călătorise morga şi

aroganţa, în sinistrele lui vizite de „pace şi prietenie”, falnicul edificiu de pe Calea Victoriei adăpostea, de vreo câţiva ani, Muzeul Naţional de Istorie al României. Cu trei nivele terestre şi două subterane, imensa construcţie se prezenta vizitatorului ca un labirint ciclopic. Fastuos! în care te puteai pierde uşor, absorbit, înghiţit de furnicarul uman, dar în care te puteai ascunde la fel de uşor, căscând ochii colo şi colo, ceasuri întregi, fără ca să te ia în seamă cineva, ce vrei, ce cauţi, ce urmăreşti. Acesta era şi motivul pentru care Leopold Mavrodin, alias Monseniorul, îşi dăduse întâlnire cu un mesager necunoscut, trimis de însuşi preşedintele Ligii Renaşterii Naţionale, excelenţa sa domnul Daion Doroga. Consemnul era ca Mavrodin să-l aştepte undeva, în apropierea Columnei lui Traian, din incinta Muzeului Naţional de Istorie. Mesagerul va sosi fix la orele 13,00, când aglomeraţia umană atinge paroxismul, omul având, ca semne de recunoaştere, o revistă în mâna stângă, iar în mâna dreaptă un lănţişor din metal alb cu care se va juca, înfăşurându-l şi desfăşurându-l pe degetul arătător, privind distrat la basoreliefurile Columnei.

Se va fâţâi printre oameni exact zece minute, după care se va aşeza pe una din canapelele pluşate, rânduite de-a lungul pereţilor, aşteptând să fie contactat. Monseniorul se va duce lângă el, se va aşeza, îl va saluta, întrebându-l apoi – aşa cum fac bătrânii singuratici când caută sămânţă de vorbă – dacă a citit editorialul din revista respectivă. Mesagerul îi va răspunde că, desigur, l-a citit, e un editorial trăsnet, care merită lecturat cu pixul în mână, lui nu-i mai trebuie revista, i-o poate oferi cu plăcere, i-o dă, se ridică, salută şi dispare, în interiorul revistei, Leopold Mavrodin va descoperi un plic, iar în plic, fotografia unei tinere doamne. Sub fotografie, numele şi prenumele. Chipul din fotografie nu avea absolut nicio relevanţă. Numele şi prenumele, da! Ele erau cheia! Rostul acelei întâlniri conspirative. Pentru că reprezentau – prin anagramare – numele altui om. Iar pe acel om trebuia să-l supravegheze Monseniorul, în cel mai desăvârşit secret, să-l fileze, să-l urmărească cu toată droaia lui de detectivi particulari. Şi zilnic, seara, oricât de târziu, să-i raporteze, în scris, domnului preşedinte Daion Doroga, toate informaţiile obţinute. Urmărirea va fi executată pe termen nelimitat. Până când Doroga va zice „Stop!” Şi nu va fi trecută în evidenţele Agenţiei. Nota de plată va fi achitată la sfârşit. Cash.

— Cine o fi? se întreba, devorat de curiozitate, Monseniorul. De

cine se teme Daion Doroga? Pe cine are pică? Pe cine vrea să controleze? Vrea să dărâme pe cineva? Să-l compromită? Să-l şantajeze? O fi vreun ştab politic? Vreun general de poliţie care şi-o fi vârât nasul unde nu-i fierbe oala? Vreun ministru scăpat din hăţuri?

Leopold Mavrodin murea de curiozitate. Venise la întâlnire, conform vechilor sale obiceiuri, cu o jumătate de oră mai devreme. Să tatoneze, să controleze, să verifice terenul, oamenii, obiectele. Dacă ar fi existat un pericol – oricât de mic – flerul său imbatabil l-ar fi detectat cu precizie. Machiat, travestit, cu perucă, barbă şi perciuni stufoşi, grizonanţi, cu ochelari de vedere cu rama din sârmă subţire, cu pălăria neagră din fetru într-o mână, cu cealaltă mână sprijinindu-se într-un baston din abanos lustruit, cu hainele curate, cenuşii, de modă veche, de modă veche era şi lavaliera cu picăţele gri, ca şi colţul stufos al batistei din buzunarul de sus, din stânga hainei – Monseniorul arăta ca un venerabil profesor universitar, trecut de 70 de ani, plimbându-şi calm erudiţia printr-o lume superficială şi veşnic grăbită.

A scotocit cu ochiu-i ager toate colţurile imensului hol, chipurile oamenilor, mersul lor, gesturile lor, învârtindu-se agale în jurul Columnei, tranşate în uriaşe hălci albe, aşezate în cerc, pe pardoseala din marmură neagră a muzeului, Era dat în mă-sa Doroga ăsta! Videan şi precaut. Şi puternic! Ca un Zăgan carpatin. Nu s-a născut încă prada care să-i scape din ghiare.

— Ăsta, dacă va şti să-şi ţină în frâu păcatele – că are destule – va ajunge departe! îşi zise Monseniorul, amintindu-şi că, la sfârşitul discuţiei lor telefonice, Doroga îi sugerase să joace la Loto, că are el nişte numere cu mari şanse de câştig, i le-a dat un prieten, un matematician, o somitate universitară, care a făcut un calcul al probabilităţilor şi i-au ieşit exact unsprezece numere, vreţi să le notaţi? I-auziţi ce numere interesante sunt: 7 – 5 – 11 – 10 – 9 – 8 – 4 – 6 – 2 – 1 – 3.

Daion Doroga le dictase rar, cu o dicţie perfectă adăugând la sfârşit că şansele cele mai multe sunt la varianta 5 din 11. Monseniorul surâse gândurilor. Cele 11 numere constituiau, de fapt, un cod – de o dezarmantă simplitate – cu ajutorul căruia, folosind numele şi prenumele de sub fotografia din plic, va ajunge la numele şi prenumele reale. Numele, format din 5 litere; prenumele din 6. Despre cine o fi vorba? Ce jocuri de culise face Doroga? De cine se teme e! atât de tare, încât a recurs la serviciile Monseniorului?…

Viaţa ca un război total

— ...Apolodor din Damasc – răsuna avântat glasul baritonal al ghidului – este acelaşi arhitect, sculptor şi constructor militar roman, de origine greacă, unul din ilustrele genii ale lumii antice, care a construit şi vestitul pod peste Dunăre, de lângă Drobeta – Turnu Severin...

Întotdeauna, lui Leopold Mavrodin îi plăcuse aventura.

Misterul! Pericolul! Dar şi prudenţa. Era un tip complex, o personalitate fascinantă, un amestec bizar, o combinaţie toxică de putere şi gingăşie, de brutalitate şi graţie, de forţă şi nevolnicie, un amalgam fierbinte între încredere, suspiciune, înţelepciune şi nebunie, între siguranţă şi îndoială, speranţă şi disperare. Şi toată această cumplită mixtură se afla sub semnul implacabil al pasiunii, îşi trăise toată viaţa, până la cei 50 de ani împliniţi de curând, cu o pasiune ardentă. Percutantă! Ştiuse ce să ceară de la viaţă. Ştiuse, la fel de bine, ce să-i ofere vieţii. Nu se poate numai să ceri, fără să dai ceva în schimb, în contrapartidă! Era regula de aur a învingătorilor. Iar el – Leopold Mavrodin, supranumit Monseniorul – era un învingător. Un învingător predestinat. Pentru că era un luptător nativ. Un războinic. Născut, nu făcut! De când se ştie, se războise cu toată lumea. Trăise mereu ia temperaturi înalte, într-o lume violentă! Aerul blând, cumineţenia, tihna nu-i priau. Căuta cu tot dinadinsul primejdia. Focul confruntărilor pe viaţă şi pe moarte! Dacă nu ştii să te fereşti, te arzi. Dacă nu ştii să ataci, clipa când trebuie să ataci, iarăşi te arzi. Monseniorul se afla veşnic în gardă, în gardă, faţă de ceilalţi oameni, în gardă, faţă de sine însuşi. La un moment dat, Dan Mircea Hariton, mentorul său, îl întrebase curios – la un pahar de vorbă – de ce i-a plăcut să trăiască mereu sub tensiunea pericolului?

— A fost o nevoie interioară congenitală? O necesitate? A fost obişnuinţă? Sau pericolul a fost, pur şi simplu, doar o sumă de terifiante întâmplări?

Monseniorul îl privise cu ochi parşivi, zâmbise strâmb şi-i răspunsese, aşa, în dungă, parafrazându-l pe celebrul mareşal Mac-Mahon:

— Şefu', să ştiţi că nevoia de pericol este o boală teribilă. Sau te omoară, sau rămâi idiot. Ştiu, pentru că am avut! Hariton explodase în râs, Hariton râdea rar, apoi se uitase grav în ochii Monseniorului şi schimbase numaidecât vorba. De atunci, nu l-a mai întrebat niciodată

nimic despre pericol. Era un teritoriu deopotrivă alunecos şi fierbinte. Era însăşi viaţa lui Leopold Mavrodin. Viaţa ca o povară! Viaţa ca un război total! Un război total cu sinele său. Un război total cu lumea întreagă.

Cu sine însuşi se războise încă din cea mai fragedă copilărie. Un război crud. Necruţător! Sălăşluiau în fiinţa lui două făpturi neîmpăcate. Duşmane! N-a ştiut niciodată prea bine cât din el este bărbat şi cât femeie.

— Ce sunt eu? strigase disperat, cândva, în adânca lui copilărie. Ce sunt? Băiat sunt? Fată sunt?

Era băiat, avea toate atributele masculinităţii, dar sufletul? Sufletul lui Leopold Mavrodin era suflet de femeie. Se visa femeie. Se dorea femeie, în prima lui copilărie, se jucase numai cu fetele. Avea o vecină, o chema Sofica, era o fetiţă dulce, de-o seamă cu el, blondă ca soarele. Cu Sofica se hârjonea cât era ziulica de lungă. Apoi, nişte băieţi au început să râdă de el, unul l-a strigat „măi Fătălăule!” Şi şi-a scos limba, altul s-a strâmbat, iar cineva chiar l-a îmbrâncit şi l-a trimis la fete, să joace şotron, nu lapte gros. Atunci a început Leopold să se urască pe sine. O parte din sine: fetiţa! Şi a urât toate fetiţele din lume. Mari şi mici. În afară de mama. Mama nu era nici fată, nici băiat: era un înger! S-a dus printre băieţi, s-au jucat, s-au bătut, s-au împăcat, era de-acum unul de-al lor. Era băiat. Era fericit. Apoi, brusc, s-a îmbolnăvit rău, rău de tot, a căzut la pat. Galben ca ceara. Avea febră, delira, se topea văzând cu ochii.

Maică-sa era înnebunită, a chemat doctorul, i-a dat medicamentele prescrise, degeaba. Boala copilului se agrava. Diagnosticul nu era clar. Aprindere de plămâni? Răceală? O boală infecţioasă? Medicul nu se pronunţase. Disperată, mama i-a telefonat lui Emil, tatăl natural al băiatului, Emil era unul dintre marii barosani în guvernul comuniştilor, s-au perindat pe lângă patul de suferinţă al copilului alţi doctori, somităţi medicale, medicamente aduse din import, puştiul a fost internat la spitalul „Elias”, analize, tratamente, perfuzii. Zadarnic! Leopold se stingea de la o zi la alta, fără să i se poată preciza diagnosticul, fără să poată fi vindecat. Până într-o dimineaţă, când, plângând că îi e dor de Leopold, Sofica a rugat-o pe mama lui s-o ducă la el, la spital. Când a ajuns, fetiţa a îngenuncheat la căpătâiul patului, l-a mângâiat pe Leopold pe frunte, băiatul a deschis ochii, a descoperit-o pe Sofica, pe chipul lui parcă răsărise soarele.

— Vrei să ne jucăm? a întrebat-o, vioi, băiatul.

— Vreau! răspunsese fetiţa, cu ochii înotând în lacrimi. Şi, spre stupefacţia mamei, micuţul Leopold s-a ridicat din pat, îmbujorat, febra îi dispăruse ca prin farmec, s-a dat jos şi a îmbrăţişat-o pe Sofica, zglobiu şi sănătos. Miracol! După câteva zile, a fost externat, semnele misterioasei boli dispărând cu desăvârşire. Leopold avea numai opt ani, dar a înţeles atunci un lucru îngrozitor: că fără privirea şi vorbele şi joaca fetiţelor, el poate muri, se poate stinge ca o lumânare fără aer. Aerul lui erau fetiţele. Fetele din adolescenţă. Femeile de mai târziu. A fost clipa când s-a urât pe sine însuşi integral. Nu doar o parte. Se declanşase în el un război surd. Total! El, împotriva băieţilor. El, împotriva fetiţelor. Fetiţa din el, împotriva băiatului din el. Se urau toţi cu o oarbă încrâncenare. Cu aceeaşi încrâncenare însă se şi iubeau. O diabolică osmoză între iubire şi ură pusese stăpânire pe el…

Ultima spiţă a fanarioţilor

Vocea ghidului, sub cupola înaltă a muzeului, căpătase inflexiuni de sacerdot, care împlineşte un ritual sacru. Era ascultat de grupurile vizitatorilor, nu doar cu atenţia cuvenită, ci şi cu un fel de smerenie intimă, nemărturisită, precum neofitul în faţa tainelor încă nedezvăluite. Pentru Monsenior, nu era însă decât o banală cortină sonoră:

— …înaltă de 39 de metri, Columna lui Traian este acoperită, de jur-împrejur, cu un basorelief în spirală, reprezentând, în imagini de o grandioasă forţă sugestivă, toată istoria celor două războaie romano-dacice, inclusiv triumful împăratului acordat de Senatul Romei…

Minodora Mavrodin, mama lui Leopold, era spiţă de boieri vechi, boieri domneşti, fanarioţi aduşi de voievodul Constantin Mavrocordat tocmai din Chios. Străbunicul ei, Alexandru Mavrodin, avusese mai multe sfori de moşie în Câmpia Bărăganului, peste 2000 de hectare, întemeind numeroase sate, printre care şi comuna Mavrodin din judeţul Teleorman. Ea, Minodora, era ultima ramură a Mavrodinilor. Părinţii ei încă mai avuseseră moşii, întinse până în Câmpia Burnazului.

Iar Minodora moştenise 400 de hectare, la sud de Vedea, până în malurile râului Câinele. A fost unicul copil al părinţilor ei, făcut în pragul bătrâneţii: la 48 de ani. Când Minodora îşi terminase Literele şi Filosofia, luându-şi licenţa „Magna cum laude”, în aceeaşi zi, i-au murit

ambii părinţi: dimineaţa, taică-său, generalul Mavrodin, făcuse comoţie cerebrală; către prânz, maică-sa fusese secerată de un stop cardiac.

Jale mare în protipendada bucureşteană, cortegiul de maşini şi trăsuri către cimitirul Bellu întinzându-se pe mai mulţi kilometri. După îngroparea părinţilor, Minodora s-a retras la mănăstirea Cernica, de la marginea Capitalei, unde a rămas cinci ani, până în primăvara anului 1944. A revenit printre oameni cu o vigoare brutală, dezlănţuită. Atunci, imediat după 23 august, odată cu venirea ruşilor, l-a cunoscut pe Emil Bodnăraş, era îmbrăcat în uniformă de ofiţer, Minodora tânjea după haina militară, fiică de general fiind, crescuse cu această imagine sclipitoare. S-au cunoscut, s-au iubit Minodora a rămas grea. Emil n-a luat-o de nevastă. Cum să se însoare el cu o moşiereasă? Dar a rămas tandru cu eu toată viaţa. Şi generos! A ajutat-o din umbră – pe ea şi pe copilul lor, Leopold – cu toată puterea şi influenţa lui printre noii conducători, plantaţi de ruşi în România.

Minodora n-a fost arestată, n-a fost hărţuită de Securitate, pământul şi casele le-a donat statului, şi-a oprit doar un apartament de trei camere pe bulevardul Magheru, şi-a păstrat până la pensie catedra de limbi străine de la Universitate. Nu s-a căsătorit niciodată. Şi-a crescut singura copilul. Emil a fost întotdeauna un altruist cu odrasla lor, lui Leopold nelipsindu-i nimic. Copilul era vioi, era înzestrat cu o memorie fenomenală, cu un spirit de observaţie penetrant, dar avea, totodată, şi unele sensibilităţi ciudate, o anumită instabilitate psihică, propensiune către violenţă, era adeseori prea exploziv, prea expansiv, alteori prea retractil, radia însă permanent o energie tiranică, de parcă un demon ar fi stat la pândă dincolo de privirile lui inocente. Mai târziu, la gimnaziu, i se relevase şi o uluitoare uşurinţă de a învăţa limbi străine.

Minodora i-a exploatat cu abilitate această înclinaţie, astfel încât, la terminarea Facultăţii de Filologie, Leopold Mavrodin vorbea fluent opt limbi de largă circulaţie internaţională, în anul 1967, imediat după absolvirea cu brio a studiilor universitare, la numai 22 de ani, în urma sugestiilor imperative ale lui Emil Bodnăraş, Leopold a fost recrutat în aparatul de Securitate, cu gradul de locotenent, direct în celebrul DIE: Departamentul de Informaţii Externe, condus de temutul Nicolae Doicaru.

Acoperirea legală era aceea de funcţionar în Ministerul Comerţului Exterior. De altfel, cinci miniştri adjuncţi şi unsprezece

directori, din acest minister, erau ofiţeri acoperiţi ai DIE. Pe doi dintre ei – coloneii Nicolae Nicolae şi Constantin Stanciu, ambii adjuncţi de ministru – Leopold Mavrodin îi cunoştea personal. În evidenţele Ministerului Comerţului Exterior, apărea consilierul Leopold Mavrodin, cu datele lui de identificare reale; în evidenţele DIE, datele erau altele: acolo se numea Gheorghe Pavelescu, cu alt an de naştere, altă lună, altă zi, alţi părinţi.

Aşa era regula! Tânărul ofiţer conspirat se făcuse remarcat din primele săptămâni: poliglot, energic, perspicace în aprecierea oamenilor, curajos, imaginativ, dovedind mai ales un real talent în travestiuri. Subţire, mlădios, cu un picior frumos arcuit, cu sprâncenele înalte, fruntea bombată şi chipul uşor efeminat, cu glasul blând, privirea galeşă şi palmele delicate, pufoase şi mici ca de cocon boieresc, Leopold Mavrodin putea împrumuta oricând alura unei tinere doamne caline, frumoase şi senzuale, dar şi statura unui bărbat dur, viril, cuceritor. Putea deveni, când voia, un bătrânel oarecare, gârbovit de ani, dar încă băţos, sau o bătrânică firavă, sfioasă, cu degetele tremurând, prinse în spasmul incurabil al domnului Parkinson.

Generalul Nicolae Doicaru – cel care, peste ani, devenind indezirabil, avea să fie asasinat într-o stranie partidă de vânătoare, acreditându-se ideea sinuciderii, dar să nu anticipăm – aşadar şeful suprem al DIE îl privise, odată, cu ochii lui negri, bulbucaţi şi îngheţaţi parcă într-o apă tulbure, îl măsurase cu un aer superior, strivitor şi, mai în glumă, mai în serios, îl pusese la punct, în felul său, dur, grosolan, ca un derbedeu de mahala picat într-un ridicol nebun:

— Mă puţă, acu tu să nu-mi faci fiţe cu talentele tale, că eu şmecheriile astea le-am fumat de mult. Chiar dacă te-ai deghiza şi-ntr-un căcat, eu tot te-aş mirosi de la o poştă. Să nu uiţi niciodată ce ţi-am spus.

Şi încheiase sentenţios, cu un cuvânt şterpelit cine ştie de pe unde:

— Dixit!

Mavrodin a ţinut minte. Doicaru, însă, îşi uitase propriile-i aserţiuni. Când şi le-a reamintit, era târziu. Prea târziu! După câteva luni, o delegaţie de oameni de cultură spanioli a vizitat România, interesată de folclorul românesc, în aceeaşi perioadă, la dispeceratul DIE se primeşte un telefon, în limba spaniolă, prin care un personaj

masculin, membru al delegaţiei spaniole, solicită urgent o întâlnire cu generalul Nicolae Doicaru. Motivul? Are informaţii de la ETA, pentru Securitatea română. Doicaru, care, într-adevăr, era implicat în nişte contacte cu această organizaţie teroristă din ţara Bascilor, sare ca ars, dă curs solicitării şi ordonă să fie însoţit de locotenentul Gheorghe Pavelescu. Dar tânărul ofiţer nu era de găsit, parcă intrase în pământ. Furios, generalul face apel la serviciile altui ofiţer cunoscător al limbii spaniole, şi pleacă val-vârtej la întâlnire, la hotelul Ambasador. Spaniolul, un tip rotofei, crăcănat, chelios, uşor ghebos, cu o mustaţă enormă, ştergându-se tot timpul de o transpiraţie abundentă, îi spune generalului că el este profesorul universitar Juan Zaragoza, totodată şi episcop de Madrid – unul din Monseniorii Madridului – aflându-se în relaţii strânse cu aripa politică a organizaţiei ETA. Şi că are un mesaj oral pentru domnul general Nicolae Doicaru. Mesajul este următorul: „Trimiteţi, de urgenţă, un specialist în confecţionarea de bombe artizanale, pe bază de Semtex”. Atât. Acesta era mesajul, prelatul era numai ape-ape, a făcut o plecăciune şi a dispărut din cameră cu mare iuţeală. Generalul Doicaru jubila. Avea ordin personal de la Ceauşescu să intre în legătură directă cu unele organizaţii teroriste din străinătate. Făcuse câteva tatonări, trimisese mesageri, bani, promisiuni de sprijin, şi iată că gheaţa se spărgea cu ETA.

Generalul îşi freca mulţumit mâinile. Cum ajunge la sediu, apare ca o nălucă, în biroul său, Leopold Mavrodin, urlând din toţi bojocii:

— Să trăiţi, tovarăşe general, sunt locotenentul Gheorghe Pavelescu, m-am prezentat la ordinele dumneavoastră!

— Pe unde dracu’ umbli, mă? se răstise generalul la el. Când te caută cineva, atunci dispari. De ce n-ai venit, când am trimis după tine?

— Ba am venit! răspunsese ritos Leopold.

— Unde? La dracu’? Unde ai venit? Altă dată, să-mi raportezi personal ori de câte ori părăseşti sediul! Ai înţeles? se holbase Doicaru la el.

— Am înţeles, tovarăşe general! îşi pocnise călcâiele locotenentul Leopold Mavrodin, adăugând tranşant: Dar nu puteam să fiu, în acelaşi timp, în două locuri – şi la sediu şi la hotelul Ambasador. Pentru că tocmai am avut acolo o întâlnire cu şeful DIE, căruia i-am transmis un mesaj din partea ETA. Eu sunt Monseniorul, tovarăşe general! şoptise suav Leopold Mavrodin. Şi, de atunci, aşa îi rămăsese supranumele: Monseniorul…

Leopold Mavrodin se putea face remarcat imediat, în cea mai selectă societate, dar putea fi şi banal. Un nimeni. Era omul ideal pentru DIE, iar DIE locul ideal pentru Leopold. După numai trei ani, în 1970, era deja căpitan. Iar în 1976, când a murit Emil Bodnăraş, ajunsese colonel. Nu se căsătorise. Avusese câteva experienţe homosexuale. Scârboase. Ratate. Din perioada aceea tulbure, îl cunoscuse pe Daion Doroga. Fusese şi el un refulat. Un vânător de noroc în pustiu. Amândoi complexaţi şi senzuali, rătăciţi printre simţuri învolburate, greu, foarte greu de strunit, eşuaseră în lumea imundă a gay-ilor. Şi tot amândoi – potoliţi de iluzii viscerale, blazaţi, dar vindecaţi – izbutiseră să escaladeze zidurile acelei puşcării din sufletul lor, redescoperind splendorile din privirea unei femei. Leopold Mavrodin avusese câteva legături pasagere cu femei frumoase, răpitor de frumoase: frumoase şi atât! mai departe, dădeau în gropi de proaste ce erau. Leopold doi bani nu dădea pe inteligenţa lor. Toate femeile le compara cu Minodora. Mama lui era o sfântă.

Era excepţia: şi frumoasă, şi deşteaptă. Dragostea maternă îi era suficientă. Restul nu erau decât simple jocuri efemere!

La un an, însă, după moartea lui Emil, Minodora se prăpădi şi ea, deodată, într-o noapte, murind în somn: infarct. A plâns-o, ca un copil, cu lacrimi cât bobul de mazăre, şi-a luat o lună de concediu, îşi petrecea toate zilele la cimitirul Bellu, lângă mormântul mamei. De acolo l-a smuls însuşi generalul Nicolae Doicaru, l-a târât într-o cârciumă şi s-au făcut pulbere amândoi. Atunci se îmbătase, pentru prima dată în viaţa lui, Leopold Mavrodin. E bună şi beţia la ceva. Uiţi! Sau ţi se pare că uiţi. Efectul însă e acelaşi: revii cu picioarele pe pământ! Anul următor, în 1978, s-a căsătorit cu Virginia Macri, profesoară de limba română la un liceu, nepoata unui alt general de securitate, o fată zvăpăiată, frumoasă şi inteligentă: l-a subjugat în numai câteva zile. L-a cotropit.

El i-a cerut mâna în genunchi. S-au căsătorit, s-au iubit, se mai iubesc încă şi astăzi, cu toate ruperile şi plecările lui Leopold prin ţări străine, uneori o lună, alteori câteva luni la rând, dispariţii misterioase, dispariţii profesionale pe care Virginia le acceptase cu stoicism, în numele iubirii! Din dragostea lor, un an mai târziu, a răsărit o fetiţă cu ochii şi trăsăturile Minodorei. Şi Minodora au botezat-o. Virginia şi Minodora erau tot ce avea mai sfânt şi mai scump Leopold pe lume. Între ele, se afla singurul loc unde el se simţea om. Om în adevăratul

sens al cuvântului: acolo nu mai ura, nu se mai războia cu nimeni, ci iubea, suferea, plângea, fiind capabil de orice sacrificiu pentru bucuria lor. Le răsfăţa. Le diviniza.

— Doamne, de ce-mi amintesc toate aceste lucruri tocmai acum? se întreba Monseniorul, trăgând cu urechea doar cu o jumătate de ureche, la monologul baritonal ai ghidului de muzeu…

Nume de cod: Weimar

— …Optsprezece suluri de marmură de Carrara înfăşoară Columna lui Traian de 23 de ori, pe o lungime de 200 de metri, reproducând 140 de scene de război. Chipul împăratului Traian apare de 90 de ori, în cele mai variate situaţii…

După defectarea generalului Pacepa, în vara anului 1978, Departamentul de Informaţii Externe fusese reorganizat din temelii, colonelul de securitate Leopold Mavrodin, alias Gheorghe Pavelescu, trecând direct sub mâna forte a generalului Nicolae Pleşiţă şi pus în fruntea Grupului Z, din cadrul DIE. Grup specializat în „soluţia finală”: lichidarea marilor oponenţi ai regimului comunist din România. Lui Leopold i se împlinise unul din arzătoarele şi secretele visuri: să-i ia locul lui Doicaru, pentru că Doicaru fusese primul şef al Grupului Z. Şef al DIE devenise mai târziu. Întotdeauna Monseniorul şi-a dorit cu patimă să ia locul şefului. Aşa ajunsese şef de clasă în liceu. Apoi, secretar al BOB al UTC. Apoi, şef de grupă, în studenţie. Acum, devenise şeful Grupului Z, cea mai puternică structură din DIE, aflată în subordinea directă a unui ministru adjunct: generalul Nicolae Pleşiţă. Următoarea ţintă: conducerea supremă a DIE.

Era în toamna anului 1978. De atunci, timp de peste zece ani, Monseniorul bătuse toate drumurile lumii, sub cele mai insolite identităţi, executând misiuni periculoase, misiuni sângeroase, ordonate direct de Cabinetul nr. 1: Nicolae Ceauşescu. Nu personal, ci prin intermediul Giselei Vass, adjuncta şefului Secţiei de Relaţii Internaţionale a CC al PCR. O fanatică a Piticului, care ţinea legătura cu marile organizaţii teroriste ale mapamondului. În august 1980, generalul Pleşiţă i-a făcut cunoştinţă lui Leopold cu un ofiţer acoperit, colonelul Mihai Niţescu, şeful UM 0544R, o unitate strict secretă a DIE, de care nu ştiau decât trei oameni: Ministrul Tudor Postelnicu, generalul Vlad Iulian şi generalul Nicolae Pleşiţă. Acum ştia şi colonelul Leopold Mavrodin, alias Gheorghe Pavelescu.

Mai târziu, câteva săptămâni mai târziu, Monseniorul avea să

afle că pe Niţescu îl chema, de fapt, Sergiu Nica. El l-a pus în legătură, la Praga, în octombrie 1980, cu Şacalul: Sergiu i l-a prezentat sinistrului Carlos, drept cel mai bun specialist în „soluţii finale”, fiind chiar şeful Compartimentului cu această specialitate din Securitatea română, unul dintre puţinii ofiţeri personali ai generalului Pleşiţă care, generos, i-l pune la dispoziţie, cu menirea unei fructuoase colaborări.

Noua identitate a Monseniorului: profesor Petre Buzescu. Nume de cod: Weimar. Alintat, mai târziu, de Carlos cu apelativul Buz.

La început, însă, Şacalul l-a primit cu reticenţă, l-a studiat îndelung, l-a verificat, l-a supus unor teste dure, încercări demenţiale, până s-a convins de loialitatea lui. L-a luat, într-o zi, în braţe, l-a sărutat pe frunte şi i-a spus grav aceste cuvinte pe care Leopold şi le aminteşte şi azi, cuvânt cu cuvânt:

— Buz, de acum înainte, eşti unul din locotenenţii mei. Mai mult, eşti unul din prietenii mei. Îngenunchează! i-a ordonat el sec.

Profesorul Petre Buzescu îngenunchease supus, ştia ritualul, a îngenuncheat şi Carlos, faţă în faţă, şi-au pus mâinile pe umeri, fiecare pe umerii celuilalt, au rămas, aşa încremeniţi, câteva clipe lungi, apoi şi-au jurat credinţă până la moarte, încheind reciproc cu acest legământ: Dacă mă vei trăda, te voi ucide cu mâinile mele! Era un tip rasat Ilici Ramirez Sánchez, alias Carlos, alias Şacalul. Şi deosebit de inteligent. Şi crud. A fost cel mai fioros terorist al veacului douăzeci! Dar un fioros rafinat.

Fiu al unui fanatic avocat comunist din Caracas, Venezuela, care mai dăduse şi celorlalţi copii ai săi, unuia prenumele de Vladimir, celuilalt prenumele de Lenin, Şacalul avea un aer de burghez distins, cultivat, educat, vorbea cursiv câteva limbi străine, între care rusa, arabă şi franceza, era o prezenţă elevată, gesticula elegant, discuta cu elocinţă şi spirit analitic despre marile probleme ale lumii contemporane, citea cu frenezie presa, recita adeseori pagini întregi din Biblie, sau din Coran, sau din Capitalul lui Marx, debita cele mai trăsnite anecdote cu tupeul şarmant al cozeurului de cafenea, dar şi lucrurile cele mai sinistre cu aplombul marilor criminali. Oricum, în preajma Şacalului nu te plictiseai niciodată. Era prietenos, generos dar şi răzbunător.

Toată lumea din anturajul Şacalului ştia ce păţise, în 1975, la Paris, unul din foştii săi locotenenţi: Michel Mukarbal.

Pentru o sumă enormă de bani – un milion de dolari – acesta îl

vânduse DST-ului francez, care îl vâna de multă vreme. Capcana a fost organizată într-o clădire din Paris, pe Rue Toullier – 9. Acolo, în iunie 1975, DST trebuia să-l aresteze pe Carlos. Dar Şacalul a avut, ca de obicei, o intuiţie genială: i-a împuşcat fulgerător pe cei doi tehnicieni de la Societatea de telefoane, care-şi făceau de lucru cu nişte cabluri, pe holul clădirii, apoi s-a uitat ţintă în ochii lui Mukarbal. Monseniorul îşi aminteşte şi astăzi, nu fără un frison glacial, cum îi povestise Şacalul odată, la o partidă de poker, cum scăpase el din cursa trădării:

— Cei doi lucrători de la telefoane îşi vedeau cuminţi de treaba lor, pe holul casei. Tocmai în capătul holului. Eu şi Michel ne aflam într-un salonaş, cu uşile mari, din glasvand, prin care se putea supraveghea tot holul, flecăream, băusem cafelele, apoi nişte suc de portocale. Ne pregăteam să ieşim în oraş. Era o atmosferă de tihnă, de relaxare, Michel ştia să întreţină o conversaţie agreabilă, pentru ziua aceea nu aveam niciun plan, nicio întâlnire, îl rugasem să mă însoţească la o hoinăreală prin oraş. Pe jos. Ca doi oameni cumsecade. Şi, deodată, parcă a explodat în mine o bombă. Detectasem un pericol iminent. Primejdie de moarte! Cunoşteam foarte bine semnalul meu interior. Alarma mea nevrotică! Nu mă trădase niciodată. M-am ridicat calm din fotoliu şi mi-am luat revolverul de pe masă. Era un Tokarev rusesc de 7, 62. Am deschis uşa şi am tras patru focuri în direcţia falşilor telefonişti. Două şi două. L-am doborât. Ştiam că vor muri în câteva secunde.

În salonaş, nu mai eram decât noi doi: eu şi Michel. El înainta spre mine, acoperindu-şi nasul cu mâinile. Cunoştea regulile jocului: un trădător trebuie să moară! Se afla la doi paşi în faţa mea. Am tras de două ori la rădăcina nasului, în acest fel, moartea e instantanee. Dar, pentru că eram pur şi simplu consternat că tocmai Michel Mukarbal mă trădase, l-am mai împuşcat o dată şi în tâmplă. De fapt, al treilea glonţ perforase un cadavru. Apoi, am sărit pe fereastră şi am fugit. Am scăpat. Nu, dragă Buz, nu sunt un ucigaş profesionist. Eu sunt un ideolog. Şi nu e uşor să împuşti pe cineva în nas, în plină figură, atunci când te priveşte în ochi, mai ales dacă pe omul acela l-ai crezut prietenul tău…

Prizonierul nebuniei

Era un tip loial Şacalul. Şi altruist. Prin mâna lui treceau sute de milioane de dolari. Cota cea mai mare o vărsa în trezoreria organizaţiei sale, care avea un nume de cod bizar: SEPARAT. O parte o oprea

pentru conturile lui personale, restul îl împărţea locotenenţilor săi.

— Păstraţi-i, că nu se ştie ce vremuri apucăm la bătrâneţe! obişnuia el să spună, când le preda plicurile cu dolari. Cash! Nu făcea, chiar, nicio diferenţă între iubita lui, Magdalena Cecilia Koppf, alias Lily, şi locotenenţii lui. Fiecare avea parte egală la împărţirea prăzii. Întotdeauna Şacalul avusese în jurul său trei locotenenţi. Trei adjuncţi. După trădarea şi uciderea lui Michel Mukarbal, rămăsese cu doi. Prin venirea profesorului Petre Buzescu, se încheiase iarăşi triunghiul magic al locotenenţilor.

— Doamne, ce vremuri fascinante am trăit! îşi spuse Monseniorul cu o exaltare deloc cenzurată. Ce timpuri captivante! Se strecura printre oamenii din muzeu ca o umbră. Ca un duh malefic. Plutea parcă prin aer, sprijinindu-se în bastonul său întunecat, nu sprijinindu-se ci agăţându-se de el ca de un cârlig înfipt adânc în pământ, îşi împlânte; surescitat privirile negre în viziunile lui, în amintirile lui, se răsucea către trecut cu ochi învăpăiaţi de nebunie Monseniorul era prizonierul nebuniei!

— Cine – se întreba el, bântuit brusc de o furie isterică – cine sunt imbecilii care condamnă terorismul? Ce ştiu ei ce e terorismul? Cum poţi să condamni ceva ce nu cunoşti? E bun terorismul? E rău? Nu-i nici rău, nici bun. Ci, necesar. Dureros, dar necesar! Periculos, dar necesar! Ca o operat pe cord deschis. Altfel, inima veacului viitor nu va mai bate deloc. Terorismul e creaţia oamenilor, arma lor ultimă de a se apăra de ei înşişi. O armă inefabilă. Ca un poem sângeros. Toate marile cărţi sacre ale omenirii mustesc de sânge. De atacuri teroriste. Sodoma şi Gomora n-au pierit din prea multă iubire.

Ci pentru că însuşi Dumnezeu a azvârlit asupra lor câteva colosale bombe teroriste. Înseamnă că Dumnezeu a greşit? înseamnă că Sodoma şi Gomora nu trebuiau să piară? Înseamnă că Biblia nu e o cane sfântă? Cum pot gusta nişte laşi imbecili poezia sublimă a terorismului? Pentru că doare? Pentru că taie în carne vie? Sublim e şi paloşul arhanghelului Gavril. Şi el taie în carne vie. Este arhanghelul un terorist? Ei, aceşti imbecili înfăşuraţi în toga bulimiei, nu văd decât moartea. Nu se tem decât de moarte. Dar terorismul nu înseamnă doar moarte, înainte de toate, terorismul înseamnă putere. O putere terifiantă, desigur. Dar o putere care te transfigurează în creator, în autor al istoriei. Istoria este scopul! Oamenii, doar simple mijloace în atingerea scopului.

Terorismul e artă! îşi spunea Monseniorul, extaziat în faţa sumbrelor sale amintiri. E arta Răului suprem! Răul care vindecă. Răul care deratizează istoria cuprinsă de somnolenţă. Răul care varsă prea-plinul, care taie ramurile parazite ale trunchiului social, care tulbură apele pentru a le oxigena. Pentru a isca scânteia Renaşterii. Terorismul e arta Renaşterii, dezlănţuită în ghiftuitul veac douăzeci, în veacul douăzeci, terorismul a ajuns la apogeul său: terorismul de stat! Terorismul comunist. Terorismul fascist. Terorismul fundamentalii. Pentru ca în veacul următor, umanitatea să renască din propriu-i sânge. Istorie şi bărbăţie şi sânge!

Toate renaşterile s-au făcut cu sânge. Curajul sângelui! Ce ştiu ei, aceşti sărmani imbecili care ne guvernează şi care condamnă terorismul din fotoliile lor ocrotitoare, ce ştiu ei despre fiorul curajului? Despre risc? Despre puterea de a decide, suveran, asupra vieţii şi asupra morţii? Nu ştiu nimic! Nu vor să ştie nimic. Pentru că îi paralizează frica. Laşitatea este zeul lor suprem. Lui i se închină – suficienţi şi sătui – condamnând tot ce le stârneşte spaimă. Terorismul are un crez. Un ideal. O speranţă. Terorismul se desfăşoară în numele unei speranţe de mai bine. De liberate. De afirmare. De izbăvire. Altfel, nu-i decât o infracţiune de drept comun. Ceilalţi ce speranţe au? Speranţa burţilor pline? Speranţa palatelor luxoase? Speranţa sinecurilor?

Singurul lor fior sublim trece prin intestinul gros. Doamne, în ce lume nevolnică trăim! Câţi trântori de lux ducem în spinare! Pe vremuri – ah, ce vremuri de aur – conducătorii de oaste, sau conducătorii de state ieşeau în arenă, ei singuri, şi se luptau bărbăteşte, până când unul ieşea învingător. Şi diferendele se tranşau pe loc. Acum, conducătorii se lăfăie în jilţuri pufoase, iar armatele, uneori chiar popoarele se căsăpesc între ele, până când un conducător, plictisit de-atâta carnagiu, ca de la pace. Şi toată lumea este încântată.

Singurii care protestează sunt morţii, dar cine stă să-i mai asculte? Şi ce fel de încântare e aia revărsată peste milioanele de morţi? Un terorist, în numele unui ideal, aruncă în aer o clădire şi este vânat apoi, de cohorte de poliţişti, pe întreg pământul, până când este prins, judecat, condamnat şi executat. Şacalul a fost arestat anul trecut, în Sudan, a picat până la urmă în capcana DST-ului şi adus în Franţa. Va fi, desigur, judecat şi condamnat. Cândva, cine ştie când, îmi va veni rândul, poate, şi mie. Nu mă tem! Aştept! Trebuie, la urma urmei, să

plătesc şi eu. Toţi ne plătim, trebuie să ne plătim, mai devreme sau mai târziu, poliţele pe care le-am risipit prin viaţă. Nimic nu rămâne neachitat. Dacă nu plătim noi, vor plăti cei ce vin după noi. Prăbuşirea trufaşului imperiu roman a fost ultima poliţă plătită de urmaşii asasinilor de pe tronul Romei. Aşa cum Mihail Gorbaciov, ultimul ţar al imperiului sovietic, a achitat nota de plată a unui lung şir de asasini zeificaţi la Kremlin: Uniunea Sovietică a devenit doar o tristă amintire. Gorbaciov a fost ultimul ei plătitor.

Şi Şacalul trebuie să plătească. „Foarte bine". Asasinii – de orice motivaţie ar fi ei – trebuie judecaţi şi condamnaţi. Nimeni nu are dreptul – indiferent de ideal, de ţel, de scop – să ridice viaţa altui om. Până aici, raţionamentul e corect. Logic. Şi drept. Când îi va veni, însă, rândul la judecată şi lui Napoleon? Dar tuturor regilor şi împăraţilor care ne privesc rânjind din posteritate? Când îi va veni rândul împăratului Traian – unul din cei mai sângeroşi asasini ai antichităţii – să fie judecat? În loc să-i judecăm pe marii asasini, în loc să-i condamnăm, noi le înălţăm statui, şi ne închinăm acestor statui.

Precum această Columnă, la care căscăm gura ca nişte troglodiţi. Mai este acesta un raţionament corect? S-a schimbat ceva în două mii de ani? Nimic! Un şef de stat, în vremurile noastre, aruncă în aer un oraş întreg, sau o ţară întreagă, iar la urmă, este felicitat pentru toată această bravură. Şi i se agaţă pe piept medalia virtuţii. Cine pe cine face terorist? Dacă terorismul e un păcat de moarte, cine e mai păcătos, cel ce-şi recunoaşte păcatul, sau cel ce-şi face din el o virtute?…

Nitropental pentru Europa Liberă

Glasul ghidului avea incantaţii profesorale. Parcă ar fi perorat într-o aulă studenţească, din înaltul catedrei:

— …Columna împăratului Traian reprezintă, peste milenii, actul de naştere al poporului român, mai ales că înfăţişează, într-o amplă scenă, cu rigoarea specifică romanilor, delegaţia dacilor care s-au supus şi au acceptat stăpânirea romană. Asigurându-şi, astfel, păstrarea vetrelor, a familiilor, a pământurilor. Este un argument hotărâtor la continuitatea daco-getică sub romani…

Adeseori, Leopold Mavrodin avea momente de căpiere, de exaltare, de nebunie, în numele unei idei fixe care i se înşurubase în cap, putea gândi orice prostie, ştia însă saşi cenzureze magistral pornirile paranoice. Să le îngroape, să le ascundă în spatele unei măşti. Intervenea alter ego-ul, celălalt EU din fiinţa lui, care îl scotea din

ţicneală, care îl trăgea de mânecă sau chiar îl plesnea peste bot, urlându-i la ureche:

— Stop! Trezeşte-te! Fii lucid!

Era veşnicul său război interior.

Aşa i se întâmplase şi acum, la muzeul de istorie, glosând cu gânduri înfierbântate, cu gânduri scrântite, pe marginea unui flagel monstruos: terorismul! Se reculese cu greu, surâse obosit, spăsit, parcă şi-ar fi cerut iertare sie însuşi, îşi roti ochii peste viermuiala umană din jur, nu descoperi nimic alarmant, îşi consultă ceasul-brăţară de la mâna stângă, un „Atlantic" din argint masiv: în cel mult zece minute, va trebui să apară mesagerul lui Doroga. Aştepta nu fără o curiozitate bolnăvicioasă.

Era un curios incurabil! Când avea un motiv acut de curiozitate, devenea automat mai bezmetic. Mai emotiv. Aşteptarea se comprima ca un arc, secundă cu secundă, până când devenea fior. Emoţie! Aşa aşteptase şi sâmbăta aia de neuitat, în holul hotelului „Europa", din München, mesagerul colonelului Sergiu Nica, alias Mihai Niţescu, mesager care trebuia să-i aducă, din Bucureşti, o casetă cu 14 kilograme de exploziv Nitropental.

Era sâmbătă, 21 februarie 1981, orele 9 şi 30 de minute. Mesagerul sosise la timp, avea asupra lui o casetă cenuşie, banală, tip diplomat. Acelaşi tip de casetă îl avea şi Monseniorul, care aştepta calm într-unul din fotoliile de lângă fereastră. Alături, se aşezase mesagerul. A lăsat caseta jos. lângă cealaltă casetă. Apoi, a scos din buzunar un pliant colorat, l-a consultat, a zâmbit mulţumit, s-a ridicat, a luat cealaltă casetă, goală, şi a dispărut fără un cuvânt. Lângă Leopold rămăsese caseta mesagerului: 14 kilograme de Nitropental. Suficient cât să arunce în aer hotelul „Europa". Dar nu pentru „Europa" aceasta era destinat explozivul, ci pentru o altă „Europă": postul de radio „Europa Liberă". Mai precis: redacţia română. Şi mai precis: şeful acestei redacţii, domnul Emil Georgescu. Duşmanul de moarte al lui Nicolae Ceauşescu. El ordonase asasinarea ziaristului, contra unui comision de zece milioane dolari, pe care Şacalul îi şi încasase. Profesorul Petre Buzescu, alias Mavrodin, trebuia să execute misiunea pedepsitoare.

Şi a executat-o ireproşabil, conform schemelor topografice furnizate de Carlos. Fix la orele 21 şi 47 de minute, în aceeaşi sâmbătă de 21 februarie 1981, maşina infernală a explodat lângă impozanta

clădire care adăpostea postul de radio „Europa Liberă”. Bomba a făcut o spărtură de 18 metri pătraţi în zidul gros al edificiului, a fracturat stâlpi din beton armat, a distrus integral mai multe birouri, rănind grav opt persoane. Pagube materiale: peste patru milioane de mărci. Eşecul a fost însă total. Fiasco absolut! Schema topografică, după care fusese amplasată bomba, a fost greşită. În loc să indice redacţia română, a indicat redacţia cehă. Emil Georgescu a scăpat nevătămat. Eroarea îi aparţinea, în exclusivitate, Şacalului. A înţeles şi el acest lucru, şi s-a uitat rugător în ochii profesorului Buzescu:

— Scoate-mă din rahatul ăsta, Buz. Poţi? Ştiu că poţi! Ai cinci milioane de dolari, dacă-l neutralizezi cât mai repede, pe Georgescu. Altfel, voi pierde patru contracte cu Ceauşescu. Dar nu atât pierderea contractelor mă înnebuneşte, cât pierderea credibilităţii. Mă înţelegi, Buz?

Şi Carlos i-a înmânat pe loc un CEC cu suma respectivă. Buzescu şi-a îmbrăţişat şeful şi a plecat. Când a revenit, câteva luni mai târziu, când a dat cu ochii de el, Şacalul radia de satisfacţie. Era către mijlocul verii, în 29 iulie 1981. Cu o zi în urmă, Emil Georgescu fusese înjunghiat de 22 de ori, în garajul locuinţei sale din mica localitate Haar, din apropierea Münchenului. Doi borfaşi de origine franceză, pescuiţi într-o speluncă din München – Contanceau şi Layani – contra unei sume derizorii de zece mii de dolari, îl hăcuiseră, cu şişurile pe reputatul dar incomodul jurnalist. Graţie, însă unui miracol, Emil Georgescu supravieţuise şi acestui sângeros atentat. Chirurgii germani făcuseră adevărate minuni cu cele 22 de răni. Trupul supravieţuise! Doar atât! Pentru că, de fapt, ordinul lui Carlos fusese împlinit: celebrul ziarist era neutralizat!

Monseniorul surâse iarăşi amintirilor, surâse sumbru, surâs îngheţat, ca un protest din Catilinarele lui Cicero: „O, tempora! O, mores!”. În acelaşi an, 1981, pe 23 august, fusese avansat general. Răsplata Piticului! La 36 de ani, general! Era cel mai tânăr general român. Desigur, şi cel mai tânăr milionar din România acelor ani. Milionar în dolari. O avere uriaşă. Dar, ce folos? Cui se putea confesa? Cui să se laude? Cu cine să împartă bucuria? Cine să-l asculte? Nici măcar nevestei nu-i putea spune aşa ceva, deşi o iubea pe Virginia ca pe ochii din cap. Fetiţa era mică, era prea mică. Ei, dacă ar fi trăit Minodora, maică-sa, ar fi fost altceva. Ei putea să-i mărturisească orice. Ea l-ar fi înţeles. Dar aşa… Succesele spionilor sunt ca averile

faraonilor: otrăvite! astfel îi spusese, cândva, generalul Pleşiţă, iar el nu uitase niciodată acele cuvinte pline de tâlc. Ca un etern semnal de alarmă…

Salvarea generalului Pacepa

Monseniorul rămăsese în grupul SEPARAT până în 1989, executând „soluţii finale" în diferite colţuri ale lumii, vârând groaza, adeseori chiar şi moartea, printre disidenţii lui Ceauşescu fugiţi peste graniţă. Disidenţi? Leopold Mavrodin îi detesta pe toţi: o turmă de refulaţi, plevuşcă, fripturişti, funcţionari de ambasade ademeniţi de lefuri mai mari, ziarist de trei parale, ofiţeri de securitate care clacau din cauza acumulărilor de spaimă, scriitori care râvneau să scrie mai multe cărţi decât citiseră. Pe un singur disident îl respecta: generalul Ion Mihai Pacepa. Adjunctul generalului Nicolae Doicaru.

Pacepa îşi surclasase, însă, şeful nu numai prin inteligenţă, prin cultură, prin profesie, ci şi prin caracter: un anume mod, profund lucid şi drept, de a judeca lucrurile, evenimentele, oamenii. Un singur exemplu: Pacepa trădase şi el, ca şi ceilalţi, un sistem politic odios, dar nu-şi calomniase niciodată foştii colegi. Deşi mulţi dintre ei îl înjuraseră pentru că fugise ia americani. Toţi însă îl invidiau. Îl aprobau, în secret. Iar Pacepa ştia acest lucru. Când Ceauşescu ordonase, turbat de furie, asasinarea lui Pacepa, apelând ia serviciile lui Edwin P. Wilson – via Şacalul – Monseniorul se interpusese rapid, cu discreţie, dar şi cu hotărâre, lansând un semnal de avertizare către CIA, ţesând apoi cu abilitate un scenariu diabolic. Edwin îl avea ca asociat, la Banca Nugan Hand, pe Ted Shackley. Se cunoşteau încă de pe vremea războiului din Vietnam, Edwin fiind unul din comandanţi „Task Force – 157".

În 1981, Edwin devenise principalul traficant de arme al colonelului Moamer El Gaddafi, preşedintele Libiei. Monseniorul ştia că Gaddafi, pe care îl cunoştea personal, este un tip foarte suspicios, foarte circumspect, nu avea încredere în nimeni. Ei bine, în această zonă, extrem de sensibilă, intervenise Monseniorul, sugerându-i lui Gaddafi că mister Edwin joacă la două capete, în acelaşi timp, l-a asmuţit şi pe Ted împotriva lui Edwin, lăsând să-i scape informaţia că acesta ar avea legături cu CIA.

Astfel amorsat, mai ales că pândea de multă vreme prilejul să pună el monopolul pe livrările de arme către Libia, Ted s-a dus imediat cu toată povestea la Gaddafi. Colonelul – şef de stat, fiind deja montat

împotriva lui Edwin, a ordonat să fie abandonat în braţele poliţiei americane, taman când organiza un transport clandestin de arme.

Lucru care s-a şi întâmplat în iulie 1983. Astfel încât, ucigaşul profesionist Edwin P. Wilson, omul lansat de Ceauşescu pe urmele generalului Pacepa, a eşuat în beciurile unei puşcării americane. Încurcate mai sunt căile destinului!

— Va afla vreodată generalul Ion Minai Pacepa ce serviciu i-am făcut? se întreba Monseniorul, fremătând de nerăbdare, fâţâindu-se prin imensul hol al Muzeului de Istorie, căutând cu privirile un bărbat şi un lănţişor din metal alb. Nu! Nu venise încă. Mai erau cinci minute până la timpul sosirii. Apoi, încă zece până în clipa contactării. Ce anevoios trece vremea când aştepţi! în general, nu-i plăceau întâlnirile organizate de alţii: pot ascunde un pericol potenţial. Nu ştii cine mai cunoaşte locul şi timpul întâlnirii. Nu ştii cine e omul care vine la întâlnire. Uneori, nu ştii nici ce aduce mesagerul. Dacă aduce trădarea pe urmele lui? Trebuie să te aştepţi la orice.

Daion Doroga îi spusese doar că va veni un mesager, care îi va aduce un nume cifrat. De fapt, o simplă anagramă. Apoi, îi dictase la telefon nişte numere de Loto: cheia cifrului! Ce urmărea Doroga? Pe cine urmărea? De cine se temea? De ce apelase tocmai la serviciile lui Leopold Mavrodin, despre care nu s-ar putea spune că-i era chiar un prieten? Avuseseră, cândva, în trecut, împreună, nişte aventuri urâte, nişte zile urâte. Interesant! Adeseori, lucrurile urâte încheagă relaţii mai trainice decât cele frumoase. Nu e prietenie, ci mai degrabă un soi de complicitate perversă. Telefonul lui Doroga picase aseară. Târziu. Monseniorul abia mai apucase s-o sune, tot aseară, pe Ada Genaru, frumoasa gardă de corp a lui Daion Doroga.

— Ai ceva noutăţi? o întrebase scurt Leopold Mavrodin.

Ada Genaru era una din agentele secrete, agentele strict personale, ale Monseniorului – netrecute pe statele oficiale de piaţă ale Agenţiei „Kondor Security – pe care le mânuia cu dexteritatea profesionistului, le manipula cu artă, le exploata, le storcea de informaţii, dar le şi plătea regeşte. Uneori, pentru o singură informaţie preţioasă, o agentă primea cât leafa ei pe un an de zile.

Ah, femeia! Era una din marile slăbiciuni profesionale ale Monseniorului: nu lucra decât cu femei! îşi transformase însă slăbiciunea într-o teribilă forţă. Agentele lui erau infiltrate în Guvern, în Parlament, în partidele politice, în presă. Pe trei dintre ele deja

le-am mai întâlnit în aceste pagini: Ada Genaru, bodyguardul lui Daion Doroga; Aurora Manta, jurnalistă la „Bulina Verde”; Şi Fraga Dorneanu, teribila şefă de cabinet a celor doi preşedinţi ai Ligii Renaşterii Naţionale.

Apelată prin surprindere, aseară târziu, Ada Genaru îi răspunsese Monseniorului tot printr-o întrebare:

— Ce fel de noutăţi?

Precizarea lui Leopold Mavrodin pocnise dur:

— Orice!

Ada făcu o pauză, înţelese că presiunea e mare, e urgentă, îşi adună gândurile şi turui şnur:

— Ce pot să spun? Parcă a intrat dracu’ în ei. E o aiureală peste tot. Pluteşte aşa în aer o încordare. Toţi se uită la toţi cu ochi iscoditori. Bănuitori. Doroga a lansat de curând teza că n-ar fi rău să pierdem alegerile de anul viitor. Şi, de atunci, parcă toată lumea a înnebunit. Săgeţi otrăvite vin şi de la Cotroceni, dar şi din filialele judeţene ale Ligii. Unii sunt frustraţi, alţii abandonaţi, alţii puşi să descalece în plin galop. Cum să pierdem alegerile?! zbiară toţi prin şedinţe. Toată lumea e siderată. Doroga, totuşi, îi ţine în frâu. Îi controlează. Singurul scăpat din hăţuri e Găman: umblă cu turnătorii pe la Cotroceni. Deşi pare inofensiv, de el se teme Doru cel mai mult. În faţă îţi surâde somnoros, inocent, îţi cântă în strună, dar în spate face valuri urâte. Cam atât! încheiase Ada Genaru, adăugând: Dacă vrei ceva anume, spune-mi ce, mă interesez, o zi-două, şi te caut eu la telefon.

— Nu, mă! interveni prompt şi rece Monseniorul, Nu încălca regula noastră de fier. Nu mă cauţi tu la telefon. Te caut eu! Şi închise numaidecât receptorul…

Glorie îndoliată

Lui Leopold Mavrodin nu-i rămânea decât să aştepte sosirea mesagerului. Aşteptase de atâtea ori în viaţa lui! Şi cum să nu te bântuie tot soiul de gânduri fistichii, când aştepţi o întâlnire pe care n-ai organizat-o tu?

Aşa aşteptase şi-n toamna anului 1980, la Budapesta, în foaierul unui stabiliment sordid: hotelul Pécs. Ţine minte fiecare amănunt, cu o precizie maladivă. Avea o memorie de elefant! Era suferinţa lui genetică: nu putea uita nimic! Foaierul hotelului Pécs era strâmt, meschin şi murdar. Linoleumul vernil, cojit, jegos, era acoperit cu o mochetă de doi bani. Putea a naftalină şi mucegai. Aici îi ordonase

generalul Pleşiţă să contacteze un mesager. L-a aşteptat crispat! Când nu putea controla o situaţie, Monseniorul devenea nervos. Printr-un reflex de compensaţie, se lăsa pradă amintirilor. Ca şi acum, la Muzeul naţional de istorie. Dar atunci, la hotelul Pécs, fix la ora „h”, fusese contactat de un necunoscut: mesagerul! Monseniorul îl studie atent. Faţa omului nu trăda nimic. Avea obrajii colţuroşi, negricioşi şi un zâmbet permanent. Rece. Neutru. Fruntea îngustă era pe jumătate acoperită de un breton dat cu briantină. Purta ochelari de vedere care reflectau ciudat lumina gălbuie, aproape chioară, a becurilor electrice risipite prin foaierul hotelului. Avea tenul foarte pătat.

— Probabil că suferă cronic de ficat! gândise atunci Leopold Mavrodin. Mesagerul îi dăduse pur şi simplu un plic, i-l înmânase fără niciun fel de precauţii, fără niciun cuvânt, după care dispăruse ca din puşcă. Leopold s-a liniştit abia după ce a citit conţinutul plicului. Mesajul era scurt, dar edificator: „Nineta face nuntă peste două săptămâni. Te aşteptăm cu drag. Adu şi dicţionarul de engleză, pe care i l-ai promis Ninetei. Te sărută, mama”.

Lui Leopold, îi venea să sară în sus de bucurie. Era o veste trăsnet. O veste pe care Şacalul, încartiruit temporar la Budapesta, o aşteptase şi el cu sufletul la gură. Generalul Pleşiţă (alias mama) îi comunica ferm că Ceauşescu (alias Nineta) fusese de acord ca grupul lui Carlos (alias dicţionarul de engleză) să-şi transfere cartierul general de la Budapesta, la Bucureşti. Şacalul stătuse în ultimele luni ca pe jar, pentru că autorităţile maghiare îi solicitaseră imperativ părăsirea cât mai repede a Ungariei. Doamne, cum a mai zburat timpul! Cât de iute! Aproape doi ani stătuse Şacalul la Bucureşti. Doi ani, cantonat într-o casă conspirativă, celebra vilă „Săftica”, din coasta aeroportului internaţional „Otopeni”.

Fuseseră anii cei mai fertili în colaborarea cu Carlos. Ani de nebunie. De curaj. De putere. Ani de glorie. O glorie neagră, desigur. O glorie în afara legii.

Dar scrie undeva, în cărţile de istorie, că gloria se conferă numai prin decret? se întreba insolent Monseniorul, privind provocator peste puzderia de vizitatori ai muzeului. Apoi, începând din 1982, se declanşase brusc declinul. Abrupt. Prăpăstios, în seara zilei de 16 februarie 1982, în jurul orele 20,00, în parkingul de pe Avenue George V, la Paris, fuseseră arestaţi Magdalena Cecilia Koppf, alias Lily, iubita lui Carlos, precum şi elveţianul Bruno Breguet, unul din locotenenţii

Șacalului. Cu Lily, Carlos abia se căsătorise, de câteva luni, în taină, la Ambasada libaneză de la Madrid. Anul următor, în 1983, căzu și Christa Margot Frohlich, trezorierul grupului SEPARAT. În 1985, fusese arestat al doilea locotenent al Șacalului: germanul Johannes Weinrich, alias Steve. Carlos mai rămăsese cu un singur locotenent românul Petre Buzescu, alias Buz. Adică, Gheorghe Pavelescu. De fapt, Leopold Mavrodin, alias Monseniorul. Nume de cod – Weimar. Monseniorul i-a rămas credincios Șacalului, care îl fascinase, încă de la început, cu puternica sa personalitate. I-a rămas supus până în toamna anului 1989 când, la Paris, ca urmare a unei defectări în grupul SEPARAT, era gata-gata să fie arestat de agenţi ai DST-ului. Șacalul a scăpat şi el, deocamdată, ca prin urechile acului, fugind în Sudan. Avea să fie arestat, peste câţiva ani şi adus în Franţa, pentru judecare.

Monseniorul însă fusese recuperat exact de sub nasul DST-ului, fusese practic răpit, cu câteva ceasuri înainte de arestare, de către un personaj misterios, picat ca din senin, un bătrân venerabil, energic şi de o sobră distincţie, care se recomandase calm: Dan Mircea Hariton.

Cu acelaşi aer imperturbabil îl scosese, apoi, din Franţa, cu avionul, o cursă Charter, seara erau pe aeroportul Băneasa, din Bucureşti. Acolo îi aşteptase, la scară, un autoturism. Un superb Audi S-8, negru. Fără şofer. Hariton se scotocise după nişte chei, le găsise, descuiase ambele portiere din faţă, intrară în elegantul habitaclu al maşinii. Hariton i-a înmânat trei paşapoarte, cu vizele necesare, o carte de vizită şi i-a spus tranşant:

— Dragă Leo, în cel mult trei zile, îţi iei nevasta şi fetiţa şi dispari în Italia. În Italia, nu te cunoaşte nimeni. Te duci, te plimbi, te odihneşti, te distrezi, faci ce vrei, dar nu te întorci în România, până în zece ianuarie, anul viitor. Oficial, eşti trimis, ca reprezentant al Ministerului Comerţului Exterior, la un curs internaţional de „management comercial”, care se ţine la Torino. În realitate, te afli în vacanţă. E vacanţa ta cea mare! Pe zece ianuarie, aştept telefonul de la tine. Îl ai pe cartea de vizită. Nu anunţi nimic la DIE, nici la minister. Nu discuţi cu nimeni! Şi pentru că te uiţi la mine înnebunit, îţi spun aşa, pentru liniştea ta sufletească, asigurându-te că întreg dosarul tău de la Securitate – câteva kilograme zdravene – se află în fişetul meu. Weimar nu mai există! Nici profesorul Petre Buzescu. Nici generalul de securitate Gheorghe Pavelescu. Există doar un consilier Leopold Mavrodin, specialist în comerţul cu materiale strategice, care a lucrat

şi lucrează exclusiv în Ministerul Comerţului Exterior. Atât. Cine sunt eu? Vei afla la momentul oportun. De ce te scot din ţară? Vei afla, singur, către sfârşitul lunii decembrie. Vacanţă plăcută, Leo!

Între timp, Hariton pornise maşina, rulase lin, profesionist, de-a lungul bulevardelor, ajunsese în Piaţa Romană.

— A, şi încă ceva, uite nişte bani. Ai aici fix 100.000 de lei. Să-ţi ajungă până în Italia. Mi-i restitui tu când te întorci. Fără dobândă! râse bătrânul rece, onctuos.

Monseniorul coborî, iar Hariton dispăru în trombă pe Căderea Bastiliei. Leopold se afla ca în transă. Privea fix, în faţă, în lungul bulevardului Magheru, ca un somnambul. Parcă era hipnotizat. Sau mai degrabă beat. Beţia aventurii! Fără bagaj, îmbrăcat subţire, într-un costum de casă lejer, cu pantofi moi, arăta de parcă ar fi ieşit pentru câteva minute, la plimbare, prin faţa blocului. Avea depuşi la Banca UBS din Geneva şi la Banca Credit Suisse din Berna, în conturi anonime – fie cu parolă, fie sub cifru secret – peste douăzeci de milioane de dolari, iar acum ajunsese la mila unui necunoscut: Dan Mircea Hariton.

Se scutură ca de friguri, îşi reveni, se lăsă invadat de o bucurie enormă: se afla la doi paşi de casă. Acasă! Virginia şi Minodora! Se va pierde, peste câteva clipe, în braţele lor. Statura impunătoare a bătrânului îi stăruia încă pe retină. Pentru prima dată, cineva îi spusese Leo. Acela fusese Hariton. Maică-sa îl strigase, până la moarte, Titi. Virginia îl mângâia cu apelativul exotic Po. Minodora, fetiţa, din papa nu-l scotea. Colegii îi spuneau toţi, în cor, Monseniorul. Câţiva prieteni, din facultate, îi ziceau Puiu. Curios, Leo nu-i spusese nimeni niciodată până acum. Hariton fusese primul. Întotdeauna Leopold Mavrodin se dăduse în vânt după scene tari, emoţii violente, suspans, dar ceea ce trăise atunci, acolo, în Piaţa Romană, fusese de-a dreptul năucitor. Ca o lovitură de teatru, înainte de gongul final. Privea perplex în jurul său şi nu-i venea a crede că se află în Bucureşti. Se scutură iarăşi de marasmul unor gânduri contradictorii şi porni către casă…

Mesajul este decodat

Două zile mai târziu, pleca, împreună cu nevasta şi fetiţa, în Italia. Într-adevăr, acolo nu-l cunoştea nimeni. Printr-un joc al hazardului, în Italia nu fusese niciodată. S-a reîntors pe 10 ianuarie 1990, i-a telefonat lui Hariton, bătrânul l-a pus la curent cu evenimentele cruciale din ţară. Apoi, l-a înscris în Liga Renaşterii Naţionale – noul partid de guvernământ – îndemnându-l, totodată, să

deschidă un SRL de detectivi particulari.

Aşa a apărut, în vara lui 1990, firma „Kondor Security”, înregistrată la Registrul Comerţului sub numărul J/40/4796/1990. Prima agenţie de detectivi particulari şi bodyguarzi din Bucureşti. Deşi n-au trecut de-atunci decât cinci ani, i se pare un veac. Sub aripa protectoare a lui Hariton, viaţa lui căpătase un nou sens. Exact când crezuse că l-a părăsit norocul, urmând să fie arestat din clipă în clipă de poliţia franceză, apăruse bătrânul acesta providenţial. Salvator. Hariton, cu prestanţa şi eleganţa lui desăvârşite, l-a introdus în noua societate bucureşteană în noua protipendadă. Printre noii potentaţi ai zilei. Şi pentru că Leopold încă îl mai privea, uneori, pe Hariton, cu un aer crispat, cu ochi îngânduraţi, cu întrebări de teamă încă nerostite, bătrânul l-a luat, odată, din scurt:

— Ascultă, Leo! Să-ţi fie clar un lucru. Nu ai a te teme de nimic. Doar trei oameni îţi cunosc trecutul: generalul Nicolae Pleşiţă, colonelul Sergiu Nica şi eu. Eu garantez pentru tăcerea celorlalţi doi. Iar în mine, să ai o încredere oarbă. Aşa cum am şi eu în tine. Clar? Nu vreau să mai discut acest subiect niciodată!...

Monseniorul se simţea iarăşi puternic, îi reveniseră, năvalnic, vechile ambiţii, dorinţi, impulsuri. Firma, al cărei patron era, prospera într-un ritm ameţitor. Comenzile curgeau, se amplificau, se învârtea numai printre oameni cu bani. Abia acum a înţeles, în adevăratul sens, puterea banilor. Forţa lor telurică! Din 1992 – graţie aceluiaşi Hariton devenise secretar de stat în Ministerul Comerţului Exterior. Era, de fapt, o sinecură care îi permitea accesul printre oamenii puterii: relaţii, prieteni, cunoştinţe. Tot atâtea profitabile oportunităţi. Nu se simţea deloc străin printre acei oameni.

Timpurile se schimbaseră, într-adevăr, dar oamenii puterii erau aceiaşi: foşti activişti de partid, foşti miniştri, foşti ofiţeri de securitate. Aceiaşi, pe care îi cunoştea de-o viaţă: foşti ofiţeri ai DIE, conspiraţi în diplomaţi, consilieri, economişti, jurişti, profesori. Unul dintre ei se afla chiar în fruntea unui minister. Altul era mare sculă la Cotroceni. Pe un altul îl depistase în funcţia de şef de cadre al Ligii. Vreo câţiva îşi croiseră nişte partide de toată frumuseţea, agăţându-şi pe frunte, ca pe o firmă, două cuvinte magice: naţional şi democrat.

Alţi foşti colegi îşi trăseseră câteva ziare, reviste, deveniseră mari editorialişti, formatori de opinie, învârteau banii cu lopata. Alţii se vârâseră în afaceri bancare. Prosperau! Ajunseseră miliardari! Nu

puţini jubilau, dând cu clanţa pe la microfoanele Parlamentului. Toţi strângeau avere! Şi putere! Cum? Fiecare cu imaginaţia lui. Cu norocul lui. Norocul Monseniorului se numea Dan Mircea Hariton. Acest om îi salvase viaţa. Fără el, ar fi putrezit şi acum în cine ştie ce puşcărie franţuzească…

Hopa, iată şi mesagerul! îşi învârte lănţişorul pe deget cam prea ostentativ. Desigur, îşi dă importanţă. Unul din micii trepăduşi ai lui Doroga. În mâna stângă, revista, în dreapta, lănţişorul. S-a aşezat pe canapea. Aşteaptă. Monseniorul a trecut la atac, l-a contactat, a spus parola, a primit revista, mesagerul a salutat şi s-a topit. Câteva minute mai târziu, a plecat şi el. Afară, după colţ, îl aştepta şoferul cu maşina. S-a urcat, şoferul a demarat imediat, Leopold a desfăcut plicul găsit în revistă, în plic, fotografia unei tinere femei. Sub fotografie, un nume: Gina Măduvoi. i-a aplicat repede cheia cifrată, şi a rămas înmărmurit în faţa numelui obţinut: Ovidiu Găman! Prim-deputatul României? Preşedintele executiv al Ligii Renaşterii Naţionale?

— A dracului Ada – îşi zise cu ochi răi Monseniorul – sintetizase toată povestea în câteva cuvinte: Găman a început să facă valuri urâte!…

CAPITOLUL 9

Motto:

Când, în 1990, venit de la Paris, Dumitru Ţepeneag mi-a spus că pericolul care ameninţă, în mod real, România nu e neocomunismul ci neofripturismul, l-am auzit numai cu o ureche, în cealaltă răsunându-mi, pe atunci, zvonurile Pieţei Universităţii, proaspăt demolate de plantatorii de flori aduşi din Valea Jiului de Ion Iliescu. Toată evoluţia politică post-decembristă a ţării îi dă dreptate fostului opozant al lui Ceauşescu. Nu de dragul restaurării comunismului s-au repezit atunci în fruntea bucatelor toţi cei din camarila strânsă brusc în jurul lui Iliescu (li se acrise şi lor, tovarăşilor, de comunismul cu chip de Scorniceşti), ci pentru că, ţinuţi în chingi de familia domnitoare, siliţi la un fel de statu-quo în privinţa averilor şi a puterii reale, au realizat brusc că se pot îmbogăţi nelimitat, că pot avea toate pârghiile economico-financiare în mână.

Ioan Groşan

Întrebări pentru căpitanul Zavera

Primul drum pe care criminalistul Andrei Zavere îl făcuse – după discuţia densă cu Dan Mircea Hariton – fusese la redacţia revistei

„Violenţa – alarmă de gradul zero”. De fapt revenise, înarmat cu alte gânduri. Cu alte întrebări. Discutase îndelung cu colegii ziaristului Anton Soroceanu, dialoguri stufoase, cu încrengături aiuristice, cu trimiteri şocante la personalităţi din vârful piramidei politice aflate la guverna: re. Zavera primise de la Hariton un pomelnic lung de relaţii dubioase, îl desfăşurase sub nasul ziariştilor, aceştia holbaseră la căpitan cu ochii cât cepele, sfârşind prin a-şi da drumul la gură. Ziariştii au fler! Ştiu când cineva poate să înoate prin apele lor, nu doar se preface.

Zavera era un înotător recunoscut de breasla lor, criminalistul publicând, el însuşi, în revista „Violenţa” câteva povestiri poliţiste care făcuseră carieră. Sute de detalii au început să se întrupeze din declaraţiile jurnaliştilor, amănunte, fapte, oameni, evenimente, legături din lumea interlopa, Zavera şi le-a notat conştiincios pe toate, glosând mai târziu pe marginea lor, comparându-le de fiecare dată cu haita de lupi furnizată de Hariton. A răscolit apoi cu penseta, cu ochiul încordat, printre lucrurile victimei rămase intacte la redacţie, biroul ziaristului asasinat nu fusese ocupat de nimeni, conservându-se ad-hoc într-un muzeu dureros şi trist. A cerut permisiunea redactorului-şef să ridice câteva bloc-notesuri, câteva casete de reportofon, câteva dischete PC, a plecat îngândurat…

Revenise, o săptămână mai târziu, încărcat cu alte hârtii, mape, scheme, însemnări, sinteze, fotografii. Pentru foarte multe săptămâni, de-acum înainte, până la prinderea ucigaşilor – practic, până în preajma alegerilor parlamentare şi prezidenţiale din toamna anului 1996 – fostul birou al ziaristului avea să devină centrul de operaţiuni al căpitanului Andrei Zavera. Aici, între pereţii afumaţi de tutun, printre lucrurile folosite cândva de împătimitul gazetar, la masa de lucru pe care acesta îşi redactase incendiarele lui anchete de presă, în faţa PC-ului de care nu se mai atinsese nimeni de la asasinarea lui Anton Soroceanu, criminalistul îşi aduna mai bine gândurile, judecata îi era parcă mai limpede, imaginaţia mai pătrunzătoare.

Ce legături ciudate vor fi fost între Anton Soroceanu şi Mihai Negulescu? De ce acelaşi asasin pentru amândoi? Simplă coincidenţă? Sau concluzie eronată? Să fi fost ucigaşul o cunoştinţă apropiată a ziaristului? Amprentele digitale de pe rama portierei autoturismului care a explodat să fi fost, oare, lăsate acolo de un personaj, cunoscut lui Soroceanu drept un om cumsecade, pe care ziaristul îl luase cândva cu

el, în maşină? Aceleaşi amprente fuseseră recoltate şi de pe paharul cu „Grasă de Cotnari” de la „Solaris”: urmele aceluiaşi asasin! Ceva se rupe în tot acest raţionament. Şi nu se leagă. Scapă de sub control. Să-i fi ascuns ceva Hariton, criminalistului?

— Fără să mă agăţ de această întrebare, îşi zisese bănuitor Zavera, nu trebuie totuşi s-o exclud! Bătrânul Prior ai Cavalerilor de Malta e, oricum, un tip care şi atunci când te sărută, are aerul că muscă…

Artur Ionescu, zis Cămaşăneagră, îi povestise criminalistului, mai zilele trecute – aşa cum altă dată îi relatase, surescitat, că Mişu Negulescu fusese amantul Marianei Bereciuc, nărăvaşa nevastă a secretarului general al Guvernului –, că descoperise, pur întâmplător, în cadrul unei alte anchete avocăţeşti (ah, avocaţii ăştia! se strâmbase dispreţuitor căpitanul Andrei Zavera) aşadar, Artur îi spusese, pe un ton ostentativ – secretos, că ziaristul Soroceanu avusese, cu puţin timp înainte de a fi fost ucis, câteva contacte confidenţiale cu patronul unei firme de detectivi particulari: Leopold Mavrodin, supranumit Monseniorul. Totodată, domnul Mavrodin fiind şi secretar de stat la Ministerul Comerţului Exterior.

— Ei, şi?! ridicase, mai târziu, din umeri criminalistul. Să-i arestez pe toţi cetăţenii cu care s-a întâlnit Soroceanu, înainte de a fi omorât? Dar flerul lui Cămaşăneagră? Artur avea un nas de copoi înnăscut.

Zavera discutase cu domnul secretar de stat Leopold Mavrodin, discuţie lejeră, relaxată, Monseniorul recunoscând, din prima clipă, că, da, îi cunoscuse personal pe Anton Soroceanu, că îi mai furnizase uneori câte un pont pentru reportajele lui, câte o informaţie confidenţială, ziaristul ştiind să se facă plăcut, să fie un companion agreabil. Într-adevăr, în ultimele săptămâni, relatase cu dezinvoltură Monseniorul, se întâlnise în câteva rânduri cu Soroceanu, ziaristul umblând după un scandal care tocmai se cocea la Bancorex: credite neperformante, inginerii financiare, împrumuturi date pe sprânceană – în fond, mituire mascată! – anumitor VIP-uri, cu dobânzi meschine: miliarde din banul public, vărsate în conturi personale!

Monseniorul îi mai spusese câte ceva, ziaristul îi mulţumise, plecase, apoi auzise despre el că a sărit în aer cu maşină cu tot. Bombă cu efect întârziat.

— Asta-i mână de profesionist, remarcase şi domnul Leopold

Mavrodin. Adăugând expert: Numai marii mafioţi îşi pot permite acest lux?

Cam atât aflase căpitanul Andrei Zavera de la patronul Agenţiei „Kondor-Security”, pista închizându-se de la sine. Chiar dacă şi Monseniorul figura pe lista lui Hariton. Oricum, criminalistul îşi propuse să mai discute cu domnul Leopold Mavrodin, tipul făcându-i o impresie extraordinară, de om care ştie să privească lucrurile şi oamenii cu un ochi interior penetrant, sondând adâncuri abisale…

Alte drumuri, Zavera le făcuse acasă la Soroceanu: o garsonieră dublă, elegantă, cochetă, de burlac înrăit. Deşi bătea către 40 de ani, Anton Soroceanu încă nu se însurase. Ca şi criminalistul, fusese un singuratic. Familia lui – ca şi a criminalistului – fusese profesia.

— Ciudat! gândi tulburat Andrei Zavera. Cu câtă însingurare şi amărăciune, cu câte renunţări şi riscuri ne plătim succesele! Tariful gloriei e scump. Prea scump! Şi, nu de puţine ori, tragic.

Zavera îi înţelegea profund destinul. Erau plămădiţi din aceeaşi materie bizară: un amestec fulminant de pasiune demenţială pentru meserie, inteligenţă, imaginaţie, curaj şi o uriaşă putere de muncă. Iar, uneori, mixtura aceasta explozivă nu era doar o simplă metaforă.

Vecinii, puţinii prieteni, rudele victimei nu ştiau să spună prea multe lucruri interesante despre gazetarul dispărut. Banalităţi. Adeseori, îi observăm şi îi înţelegem atât de puţin pe cei din jurul nostru! Unii încercaseră să fabuleze, căpitanul Andrei Zavera îi oprise cu un gest scurt, le mulţumise, salutase, plecase, încotro?

Criminalistul îşi aminti că Leopold Mavrodin îi spusese, la un moment dat, că Soroceanu se interesase de rufele murdare ale „Bancorex”-ului. Ştia şi Zavera că din mastodontul financiar se scurg enorme sume de bani în buzunare personale, în buzunare politice. Să fie ucigaşul unealta vreunui barosan nebun de la „Bancorex”? Sau chiar ucigaşul să fi fost un nebun pitit printre rotiţele uriaşului mecanism bancar? Găseşti nebuni peste tot. Unde nu te aştepţi deloc. Cineva chiar scrisese o carte de un succes enorm: „O lume condusă de nebuni”. Nebuni, nu proşti! Şi, deodată, Andrei Zavera îşi aminti că, în urmă cu doi ani, mai soluţionase un caz de crimă, în lumea finanţelor. Tot cu nebuni! Şi tot cu miliarde risipite aiurea…

Crima de la vila Negroponte

Era seară, era târziu, cerul era înalt şi albastru. Albastru întunecat. Vila „Alegroponte”, din cartierul Primăverii, era scăldată în

lumini şi linişte. Fostă reşedinţă de ambasador, cumpărată în urmă cu câteva luni de proaspătul miliardar George Caraiman Petrini, supranumit Rechinul, superba casă cu două nivele, cu terasă, marchiză, piscină şi foişor ţesut din vitralii şi marmură neagră, respira opulenţă şi putere. Ambasadorul fusese descoperit de gărzi, într-o dimineaţă, spânzurat de braţele imensului lampadar din bronz patinat, pe terasă, jale, scandal, noul ambasador refuzase categoric reşedinţa sinucigaşului, vila fusese vândută la licitaţie, o cumpărase Petrini. Aşa cum mai cumpărase, în alte rânduri, trei hoteluri, cinci restaurante, un magazin universal şi câteva cofetării de lux.

Înalt, pietros, cu mustaţa pe oală şi ochelari cu rama din aur, George Caraiman Petrini era îmbrăcat, în seara aceea de primăvară târzie, într-un pulover elegant gripearl din caşmir, pantaloni fumurii, cu dunga impecabilă, şi pantofi Gucci.

Criminalistul îşi aminteşte toate aceste amănunte cu o diabolică acurateţe. Parcă-i vede şi acum ceasul Rolex, de la mâna stângă, din aur masiv, bătut cu diamante. Mătăhălos, colţuros şi fudul, miliardarul arăta, mai degrabă, ca un salahor care dăduse lovitura la unul din celebrele magazine Steilmann.

Era trecut de orele zece seara, Petrini savura o havană subţire, lungă, rafinată, se crăcăna cât putu, răsturnat într-unul din cele trei fotolii de pe terasă, gemu uşor, prelung, cu o plăcere necenzurată, era clipa lui de linişte totală. De răgaz absolut. Alături, pe o măsuţă din lemn de tek, obişnuita cupă de cristal cu Hannessey. Rechinul avusese o zi infernală cu câţiva inspectori de la Garda Financiară, îi plesnise zdravăn peste bot, îi înfruntase, îi învinsese: Petrini mituise doi senatori şi un ministru, inspectorii se izbiseră de un zid politic periculos, înjuraseră ca nişte birjari din piaţa Chirigiu, dar se retraseră numaidecât. Petrini se ştia puternic. Şi rău! Lovea fulgerător. Fără scrupule. Fără milă.

Acum, îşi digera victoria ca pe o pradă. Era singur pe terasă, era relaxat, nevasta urcase de câteva minute în dormitor, îl aştepta, servitorii plecaseră de mult, afară, prin grădină, prin curte, susurând doar paşii bodyguarzilor însoţiţi de dobermani nervoşi. George Caraiman Petrini era păzit ca un prim-ministru: ziduri ca de cetate, televiziune cu circuit închis, sisteme ultrasofisticate de alarmă, limuzină blindată şi gărzi înarmate până-n dinţi.

— Aceasta este puterea! îşi zisese, rumegând oarece gânduri,

domnul Petrini, rotindu-şi leneş privirile uşor aburite peste curbura terasei, apoi mai departe, prin curtea vastă cu risipă de arbori seculari, şi mai departe, dincolo de ziduri, în noapte, în buricul marelui oraş, unde străjuia, sclipitor şi fantomatic, uriaşul turn de sticlă al băncii „Pax Romana”. Aceasta este puterea repetase, cu o enormă satisfacţie, miliardarul.

Putere: acareturi scumpe, haine scumpe, mâncăruri scumpe, maşini scumpe, relaţii scumpe, respect scump, informaţii scumpe! într-un singur cuvânt – bani! Foarte mulţi bani.

Nimănui nu-i pasă cum obţii banii, dacă nu eşti prins furând. Important este să ai bani. Cu cât mai mulţi bani, cu atât mai multă putere. Restul sunt poveşti electorale! Şi Petrini râse prelung, râse homeric, râse hohotitor, râsul său aprig aducând mai degrabă a urlet lugubru, prevestitor de moarte…

Peste drum de vila „Negroponte”, câteva blocuri vechi, de patru şi şapte etaje, proiectau pe canavaua cerului forme geometrice întunecate, ca nişte metereze ciclopice. De acolo, răzbătu, într-una din clipele acelei nopţi, un vaier sec, un şuierat scurt, aspru, ca vâjâitul unei nuiele spintecând aerul. Apoi, icnetul înfundat al lui George Caraiman Petrini, din pieptul căruia răsărise, brusc, coada subţire a unei săgeţi. Atât, icnetul şi gata…

Ori de câte ori îşi aminteşte de crima de la vila „Negroponte” din cartierul Primăverii, căpitanului Andrei Zavera îi răsare violent pe retina memoriei chipul straniu al unui om: Iorgu Bran. Un om solitar. Singur! De jur-împrejurul său, un pustiu planetar. Nu comunica cu nimeni, nu înţelegea pe nimeni, nu era înţeles. N-a iubit pe nimeni. Nu a fost iubit niciodată. A trecut prin viaţă, printre oameni, ca printr-o nesfârşită pădure, îl înconjura un popor vegetal. Cum poţi comunica cu un arbore? Dar dacă arborele era el însuşi? Ce poate povesti oamenilor un arbore? îl aude cineva?

Iorgu Bran fusese, toată viaţa lui, un singuratic. Un taciturn! Era necăsătorit, misogin convins, abia săltat peste patruzeci de ani. Cu talia adolescentină, blond, slăbuţ, firav, părea şi mai tânăr. Nu avea prieteni. Ce să fi discutat cu ei? Banalităţi? Tâmpenii? Bancurile cu femei îi făceau greaţă. Nu-i plăcea să bea, nu-i plăcea să se plimbe, politica era o curvă bătrână, în alcovul căreia nu se mai înghesuiau decât idioţii, refulaţii şi mani vicioşi. Presa minţea, la televizor căscai ochii degeaba, la teatru se jucau nişte prostioare siropoase, parcurile erau pline de

golani, bulevardele de cerşetori, muzeele deveniseră nişte grămezi de hârburi prăfuite, nimic nu-i plăcea, nimic în jurul său nu era interesant. Ba nu, exista totuşi un refugiu. Unul singur! Aşa cum gravitatea este ultimul refugiu al mediocrilor, ultimul refugiu al lui Iorgu Bran era muzica. Singur, în imperiul muzicii. Dacă n-ar fi fost muzica, ar fi înnebunit de singurătate.

Nimeni nu-i deschidea uşa. Nimeni nu-i trecea pragul casei. Acasă la Iorgu Bran n-a venit niciodată nimeni. N-a aşteptat niciodată pe nimeni. Locuia de peste douăzeci de ani pe strada Târnavelor, din cartierul Primăverii, peste drum de vila „Negroponte”, într-un bloc de şapte etaje. Avea, la etajul cinci, un apartament compus din două camere şi dependinţe, curate, ordonate, prea ordonate, de unde şi aerul acela cazon. Rece! Rigid! Burlac inveterat! Singur! Când liniştea îl dărâma, ţiuindu-i devoratoare în urechi, se repezea la casetofon şi punea Bach, sau Vivaldi, sau Enescu. Apoi, muzica murea şi ea într-un plictis îngrozitor, Iorgu Bran închidea scârbit casetofonul. Îi rămâneau doar gândurile. Se juca, atunci, cu propriile-i gânduri. Era un joc ciudat. O plăcere bizară. Adeseori, gândurile i se încurcau în minte. Se încăierau. Sau dispăreau. Aşa fusese dintotdeauna. Era ca la film. Uneori, se rupe filmul şi apare ecranul alb. Adică, nimicul.

Nu ştiuse niciodată de ce îi fug, care încotro, toate gândurile, de ce se încaieră ca nişte nebune, de ce dispar. Unde se duceau? Ce se întâmpla cu ele? Iorgu Bran îşi rotea ochii pe tavan, să-şi caute gândurile, şi atunci vedea coroana imensă a cireşului. Acelaşi cireş, bătrân, încărcat cu cireşe dulci. Cireşe mari, lucioase, zemoase, ca într-o pictură de Aman. Ştia că e o prostie, ştia că nu era decât o amintire din adânca lui copilărie, prăpăstios de adâncă. Şi râdea singur, râdea caraghios, râdea cu gura abia deschisă, ca o crăpătură subţire, râdea de el însuşi: Cum să-ţi cauţi gândurile pe tavan? Cireşul, însă, pe care îl vedea acolo era magnific…

Pe când era mic, mic de tot, dar nici chiar atât de mic încât să nu-şi amintească, Iorgu Bran se suise într-un cireş uriaş, plin cu cireşe, şi se îndopase acolo, până seara, ca un căpcăun. Când să se dea jos, cu burta tobă de cireşe, alunecase pe o crenguţă, se prăbuşise în gol, se răsucise prin aer şi căzuse în cap. Zăcuse câteva săptămâni. Din căzătura aia, devenise alt copil. Apoi, alt om. Marcat de o singurătate incurabilă!…

Farmecul aşteptării

Când criminalistul Andrei Zavera îi povestise, la un pahar de „Gambrinus”, prietenului său Radu Dunca despre acest tragic şi insolit caz, Dudu făcuse ochii mari-mari, îl ascultase atent, cu un soi de implicare afectivă, după care îi relatase, la rându-i, o întâmplare – de o stranie asemănare – grefată chiar pe arborele său genealogic. Dunca descoperise cândva, cu mulţi ani în urmă, pe vremea studenţiei, printre hârtiile bunicului său, un caiet cu însemnări, un fel de jurnal de confesiuni, al fostului profesor universitar Nicolae Paulescu, inventatorul insulinei, văr primar cu bunicul lui Dudu. Ei bine, Paulescu încercase în caietul acela, cu însemnări târzii, cam de pe la începutul veacului nostru, el murind în 1931, la vârsta de 62 de ani, încercase aşadar saşi explice o trăsătură telurică a caracterului său: singurătatea! Nevoia maladivă de singurătate.

Singurătatea devenise, pentru el, o obsesie. O boală fără de leac. De unde i se trăgea? Din copilărie! răspunsese savantul însuşi. Explicând: la vârsta de nouă ani, căzuse în cap, dintr-un nuc imens. Zăcuse câteva săptămâni, într-o comă profundă. Scăpase totuşi de moarte. Dar, rămăsese cu un handicap enorm, pentru tot restul vieţii: nevoia de singurătate! Numai că profesorul îşi transformase handicapul în profit: a citit un munte de cărţi! A devenit erudit. Savant. Inventator. Transformarea unei slăbiciuni în geniu ţine, însă, exclusiv de puterea dumnezeiască, în destinul lui Nicolae Paulescu, aşa hotărâse Dumnezeu. Cum va hotărî în viaţa lui Iorgu Bran?

Şi Iorgu Bran ştiuse despre sine că era un tip excentric. Fistichiu. Sucit. Dar nu idiot. Dimpotrivă! La şcoală, fusese tot timpul premiantul clasei. Academia de ştiinţe Economice o terminase cu brio, fusese repartizat chiar în Ministerul de Finanţe, devenise un funcţionar desăvârşit, un finanţist redutabil, după Revoluţia decembriştilor îşi luase transferul la banca „Pax Romana”. Un gigant în lumea finanţelor. În tinereţe, Iorgu încercase să se lipească de vreun sport, ştia că îl absoarbe singurătatea ca o apă tulbure şi adâncă, ştia că ceva morbid din fiinţa lui îl împinge inexorabil către o singurătate absolută şi voia să lupte împotriva ei, se înverşuna să i se împotrivească, s-o înfrunte, să se apropie cât mai mult de oameni, să le vorbească, să-i asculte, să facă ce fac şi ei: sporturi, plimbări, o bere, un taifas.

N-a mers nimic. Din toate sporturile încercate, se alesese cu arcul. Tir medieval! Poate şi pentru că este un sport silenţios, pe care

poţi să-l practici şi de unul singur. Apoi, s-a scârbit şi de arc, refugiindu-se, când şi când, în muzică…

Acasă era singur. La bancă, iarăşi singur. Cu desăvârşire singur, Iorgu Bran lucra singur, într-un birou cât o celulă de puşcărie. Toate birourile băncii „Pax Romana" fuseseră croite ca nişte carcere moderne, ultramoderne, dotate cu o logistică sofisticată. Celule din beton armat. Gherete cu tavanul cenuşiu, pereţii suri, mobilierul gri, ca şi telefonul, ca şi faxul, ca şi PC-ul, ca şi imprimanta cu laser, ca şi coperţile dosarelor bolnave de obezitate, rânduite milităros, înghesuite pe rafturi metalice vopsite în acelaşi plumburiu cotropitor. Accesul în fiecare birou nu se putea face decât pe bază de cartelă magnetică, personală, netransmisibilă. Era strict interzisă plimbarea prin birouri, vizitarea altor birouri! Unica legătură se realiza prin interfon. De peste tot, pândeau lentilele de Argus ale camerelor de luat vederi, care supravegheau colosul financiar…

Toată viaţa lui Iorgu Bran nu fusese decât tăcere şi singurătate. Un urlet mut. Urlet în pustiu. Un destin ratat. Fără orizont. Fără ieşire. Fără scăpare. Apoi, deodată, viaţa lui începuse să capete un rost. Un sens nesperat. O menire care implica, în sine, un scop justiţiar! O acţiune pedepsitoare!! Se ivise, în sfârşit, pretextul disperat, de a da cu tifla singurătăţii. După care, va săvârşi gestul eliberator de sub tirania umilirii. Umilire şi singurătate! Două tiranii erau prea multe, pentru o viaţă de om. Cu singurătatea se împăcase. O detesta. O blestema. Acum îi va da cu tifla. Dar umilirea?! De ce încă o tiranie? Iorgu Bran nu mai cunoscuse niciodată, până atunci, despotismul umilirii. Fusese un funcţionar de o exemplară probitate: şi morală, şi profesională! Ce avusese cu el domnul George Caraiman Petrini?

De ce-l umilise? De ce se uitase la el, ca la un gunoi? De ce îi poruncise să semneze nişte acte care se puneau de-a curmezişul legii? Iar directorul băncii, de faţă fiind, de ce tăcuse mâlc, şi laş, şi complice? Înseamnă că domnul George Caraiman Petrini este un om foarte rău, iar directorul se află sub puterea lui demonică.

Întâmplarea dezonorantă picase ca un trăsnet din senin, Iorgu Bran vibra încă sub arsura amintirii, într-o dimineaţă, directorul băncii îl chemase la el în cabinet, era aţos, era arţăgos, de faţă se mai afla şi un domn înalt, elegant, mustăcios, putea a Channel ca un stabiliment de curve. Se recomandase răguşit, printre dinţi: George Caraiman Petrini. Apoi, începuse să urle la Bran:

— Mă piţifelnicule, de ce-mi faci greutăţi, mă? Un' te crezi? Pe tarlaua lu' tac-tu? Asta-i bancă de stat, mă, haznaua cu dolari a ţării, nu oală de noapte! Vrei să faci pe deşteptul cu mine? De ce mi-ai respins actele? Ai orbul găinilor? N-ai văzut iscălitura directorului? Ăsta nu-i buzunarul tău, să faci tu ce vrei cu el. E buzunarul statului! Iar statul, în această bancă, e directorul! A, nu ştii cine sunt eu?! Da de Liga Renaşterii Naţionale ai auzit? Aici, în aceste acte, eu sunt Liga! Iar tu mi te-aşezi contra? De ce, oare? Tu ştii ce-i aia inginerie financiară? Aud? Mă, prăpăditule, ai mare noroc că io-s băiat milos şi iertător. Şi nu prea ţiu minte toate afronturile. Uite, ţi-am pregătit un alt set de acte, cu toate semnăturile de rigoare, lipseşte numai a ta. Hai, iscăleşte, şi valea, că timpul costă parai!

George Caraiman Petrini turuise ca un Kalaşnikov, Bran se holbase năuc la directorul băncii, apoi la Petrini, directorul tăcea cu nasul în jos, supus şi pierit, Petrini se uita la el ca la un rahat, Iorgu Bran ar fi vrut să le strige în faţă toată hoţia din acele acte, n-a avut curajul, s-a gârbovit, a semnat ca în transă, a salutat şi s-a retras, revenind – strivit de umilire – în celula lui de la etajul trei al citadelei financiare. Umilit fusese doar în primele clipe.

După care, îl invadase furia. Neagră! Atroce!! mai târziu, furia se transformase în ură. Iar ura, în gând asasin. George Caraiman Petrini, miliardarul trufaş care locuia peste drum de blocul lui Bran, trebuia să achite poliţa umilirii cu preţul suprem: moartea!

Poate că acesta chiar şi fusese pretextul, pe care Iorgu Bran îl aşteptase o viaţă întreagă, pentru a se elibera de singurătate. Răul fusese declanşat. Şi gândul ucigaş începuse să curgă deja către o ţintă precisă: vila „Negroponte”. Iar la capătul gândului, un cadavru: George Caraiman Petrini.

Când căpitanul Andrei Zavera sosise la locul crimei, Petrini nu se răcise încă. Teribilul om de afaceri George Caraiman Petrini, spaima băncilor, bossul unei organizaţii criminale cu tentacule întinse până dincolo de graniţele ţării, omul forte al Ligii de care se temeau, deopotrivă, senatorii corupţi, poliţişti şantajaţi, miniştri mituiţi şi lideri politici venali până în măduva oaselor, unul din naşii mafioţilor de Dâmboviţa, supranumit Rechinul, pentru ferocitatea necruţătoare, se afla prăbuşit peste marmura umedă şi rece a terasei, cu hainele mototolite, cu braţele chircite şi pieptul perforat de săgeata fatală, cu gura larg căscată şi chipul livid, ca o mască de spaimă îngheţată. Era

mort. Şi jalnic.

— Moartea este lipsită de orice demnitate! gândise criminalistul, atunci, şi gândul îi revenise, acum, odată cu amintirea acelei cumplite întâmplări.

Finalul cazului de la vila „Negroponte”, Zavera îl resimte şi astăzi ca pe un gol imens: un spaţiu alb şi pustiu, în care mintea i se învârte ca o morişcă, în bătaia tuturor întrebărilor, incapabilă să găsească răspunsul aşteptat.

Iorgu Bran, omul care lichidase un miliardar, putred până în fibra sufletului, trimiţându-i cadou de jertfă o săgeată otrăvită – ca în frumoasele vremuri ale lui Ţepeş Vodă – i se mărturisise căpitanului de poliţie cu o sinceritate dezarmantă, cu o tristeţe împăcată şi gravă, imediat ce criminalistul îi trecuse pragul casei.

— V-am aşteptat, domnule căpitan! îl întâmpinase Iorgu dincolo de uşa larg deschisă. Am aşteptat să ajungeţi şi la mine. E atât de plăcut să aştepţi pe cineva! Eu n-am aşteptat pe nimeni, niciodată, până acum. Ştiam că, mal devreme sau mai târziu, veţi ajunge cu ancheta şi la mine. Eu sunt sfârşitul acestei anchete!

Iar dumneavoastră, un poliţist celebru. Puteam să mă predau singur, dar atunci s-ar fi spulberat tot farmecul aşteptării. Eu l-am ucis pe George Caraiman Petrini, domnule căpitan! De ce l-am omorât? Răspunsul pluteşte undeva, la graniţa dintre nebunie şi disperare.

Vedeţi dumneavoastră, domnule căpitan, eu sunt un om singur. Foarte singur. Bolnav de singurătate. Ca un lup singuratic. Oamenii, ca şi lupii, trăiesc însă în haită. Lupul singuratic este un lup bolnav. Ca şi omul care face umbră pământului de unul singur. Toţi ne temem de singurătate: şi oameni, şi lupi! Te poţi împotrivi destinului? Nu! Pentru că singurătatea, ca şi moartea, îşi alege ea însăşi victimele. Şi atunci, aştepţi. Singur! Sau cauţi un pretext să fugi de singurătate. Aştepţi să se întâmple ceva. Dar nu se întâmplă nimic. Nu te caută nimeni. Şi e mai bine să fii căutat chiar şi de poliţie, chiar şi pentru crimă, decât să rămâi singur. Şi să nu te caute nimeni. Niciodată! Pentru că singurătatea e mai rea decât moartea!...

Mafioţi cu papion

— Să fi fost asasinat şi Anton Soroceanu tot de un nebun singuratic? se întrebă căpitanul Andrei Zavera, amintindu-şi că Emil Cioran scrisese undeva: „Nu există decât o laşitate: în faţa singurătăţii!” Şi, deodată, îl trăsni un gând halucinant: Dar dacă nebunul fusese chiar

Soroceanu?!

Şi jurnalistul fusese un tip singuratic. Holtei tomnatic, se războia cu nişte himere în lungi coloane tipărite. Se crezuse un justiţiar. Ca şi Iorgu Bran. Şi, văzând că verbul tipărit în piaţa publică nu poate opri jaful în Ţara Românească, se hotărâse să fie el însuşi executorul sentinţei capitale. Prima victimă: mafiotul Mihai Negulescu. A doua victimă: el însuşi, în urma unui banal accident, în timp ce transporta o bombă pedepsitoare cine ştie unde.

— Ei, nu, că am început să fabulez ca vecinii ăia ai lui Anton Soroceanu! îşi zise, scuturat de un frison rece, criminalistul. Soroceanu, asasin? Dar amprentele digitale de pe paharul de la „Solaris”? Dar aceleaşi amprente de pe rama portierei de la maşina ziaristului?

Dar jumătatea aceea de siluetă, semiprofil, a ucigaşului din selectul restaurant? N-avea nimic din conformaţia generală a corpului lui Soroceanu Dar cealaltă siluetă, uşor estompată, feminină, care cotrobăise fulgerător prin buzunarele victimei? De unde apăruse? Cine era? A cui relaţie ocultă era? A ucigaşului desigur. Ea ştia precis cine este ucigaşul, cine se află în spatele lui – eminenţa cenuşie care apelase la un profesionist al crimei – precum şi mobilul gestului asasin. Ce să caute Soroceanu printre aceşti monştri?

O senzaţie ciudată îi zgâria pe memorie, ori de câte ori, mai ales în ultima vreme, criminalistul Andrei Zavera îşi amintea de silueta neagră a acelei femei necunoscute, de la restaurantul „Solaris”. Era şi, totodată, parcă nu era necunoscută. Ceva din linia superbă a umerilor, din curbura sportivă a torsului, din mişcările feline şi de o extraordinară rapiditate ale acelei femei care se aplecase, cu mare iuţeală, asupra victimei, ceva din toate acestea se aduna undeva, într-un colţ de memorie, şi se suprapunea perfect peste altceva. Peste ce? Peste cine? De unde veneau acele palide ecouri de asemănare? De fiecare dată, senzaţia aceea stranie dispărea, se topea în neant, ca o creastă de nor care configurase, pentru o secundă, pe bolta cerului, un profil cunoscut, apoi se topise în alte forme aberante, după capriciul vânturilor sau a imaginaţiei…

Lepădându-se de gânduri fistichii, părăsind grabnic terenul extravagant al speculaţiilor, Andrei Zavera reveni metodic, meticulos, asupra ziaristului Anton Soroceanu. Şi abia după ce îi înţelesese – în toată complexitatea ei – personalitatea tragică şi rebelă, aprigă şi incongruentă, exaltată şi sagace, încercând să perceapă viaţa şi

întâmplările lumii ca şi fostul ziarist, să gândească la fel, să simtă la fel, creându-şi acelaşi univers interior populat, deopotrivă, cu îngeri şi demoni, dar tutelat de spiritul justiţiar, abia atunci criminalistul Andrei Zavera abordase direct, brutal, fără menajamente, cârdul acela de personaje alterate, cu sufletul stricat, cu judecata strâmbă, arse de fiorul îmbogăţirii cu orice preţ, ipochimeni siniştri care făcuseră, ani de zile, obiectul unor senzaţionale anchete de presă, semnate de un jurnalist talentat şi temerar: Anton Soroceanu.

O sumbră galerie de mafioţi cu papion.

Tache Ispirescu, de la banca „Dacia Fenix”, fost funcţionar superior la BNR, părăseşte afacerile de stat şi intră în afaceri personale. Tot cu bani. Bani de la „Dacia Fenix”! Combinat cu un general grec, în sfera negustoriei cu grâu, Tache obţine garanţii guvernamentale, pune mâna pe bani şi dispare, devalizând seifurile băncii cu aproape o jumătate de miliard de dolari. Valută forte! Transferată, jumătate, în conturi străine. Jumătate, răsplătind complicitatea unor miniştri. Toată lumea era mulţumită. Şi, deodată, izbucneşte scandalul: revista „Violenţa” publică un brutal rechizitoriu de presă, divulgând întreaga afacere ilicită. Tache Ispirescu este dat în urmărire generală. Graţie Interpolului, este arestat în Filipine, adus în ţară şi trimis în judecată. Judecata bălteşte de vreo doi ani. Dacă n-ar fi fost ziaristul Anton Soroceanu, cine ştie pe unde şi-ar fi ronţăit, liniştit, Tache Ispirescu dolarii mătrăşiţi cu gir guvernamental.

Lulu Antonescu, un băiat finuţ, elevat, şcolit pe la câteva colegii străine, o piticanie de bărbat abia săltat peste un metru şi jumătate, fost ţucălar la Cotroceni până în 1993, se lansează în afaceri pe picior mare cu armament, cu materiale strategice. Se vântură ca un paşă prin ţările arabe. Până când, tot din cauza lui Anton Soroceanu, afacerea „Farah” face explozie. Sub acoperirea legală de comerţ special cu materiale strategice, Lulu Antonescu trece peste graniţă, fără a fi taxate, zeci de mii de baxuri cu ţigări, tone de cafea, sute de hectolitri de băuturi scumpe. Simţind pericolul, Lulu dispare cu trei sute de milioane de dolari, undeva prin America Latină. Dispărut e şi astăzi. Bun de plată: statul român.

Viorel Paftan, fost ofiţer de securitate la Ambasada Română din Portugalia, reapare în Bucureşti, după răzmeriţa decembriştilor din 1989, tatonează, adulmecă şi intră rapid în politică. Deştept, scrobit, arătos – dar fără scrupule – se impune în câteva luni. Tot în câteva luni,

Viorel lansează şi una din cele mai mari escrocherii post-decembriste: afacerea SAFI.

Un fel de societate miraculoasă, care deţine secretul magic de a multiplica banii într-un timp scurt, extrem de scurt. Banii cetăţenilor români, ademeniţi de posibilitatea unui câştig rapid. Rapid şi gras. Degeaba striga Anton Soroceanu, în revista lui, că asta este hoţie publică. Nu-l auzea nimeni. Nu-l asculta nimeni. Nimeni a fost, însă, doar la început. Pentru că, până la urmă, oamenii l-au înţeles. Amărâţii ăia de depunători! Şi au dat năvală la ghişeele SAFI – cozi kilometrice – să-şi recupereze banii. Măcar banii depuşi! Dă-l dracului de câştig. Dar tot dracului se duseseră şi banii lor. Economii de-o viaţă! Se volatilizaseră, ca benzina la soare. Numai că Soroceanu scăpărase un chibrit, şi toată afacerea făcuse „buum!”. Pârjolul se întinsese până în Parlament. Şi tot acolo fusese îngropat. Din înalte raţiuni politice!

Gigi Naipu, fost vicepreşedinte al uneia dintre organizaţiile de Sector ale Ligii, din Capitală, pune la cale o afacere de o filistină simplitate: Incineratorul! De ce să ardem vagoane de ţigări expirate? De ce cafeaua, cu termenul de garanţie depăşit, să ia drumul focului? De ce stupefiantele confiscate să fie aruncate în gura crematoriului oficial? Toate aceste lucruri înseamnă bani! O groază de bani. Şi cum fiecare oficial îşi are preţul său, Gigi Naipu a ştiut să fie generos, imaginativ, intrepid. După niciun an de zile, devenise nabab: unul din miliardarii României. Afacerea prospera în progresie geometrică. Până când şi-a vârât nasul presa. Eterna tocătoare de miliardari din carton! Anton Soroceanu dăduse în vileag întregul eşafodaj al operaţiunii „Incineratorul”. Cu amănunte, cu documente, mărturii, fotografii, acte. Poliţia, greu-greu, a trebuit totuşi să se mişte. Justiţia s-a mişcat – şi ea. Ieşise un tămbălău naţional, cu multe capete retezate. La originea acestui carnagiu judiciar, acelaşi jurnalist: Anton Soroceanu.

Stare excepţională

— Cine-i, mă, ăsta? se întrebase, desigur, cineva din spatele unei uşi capitonate, la mai dă-l în mă-sa! Să-i pună careva o bombă sub cur şi să-l facem material strategic. E la modă. Executarea!

Şi ordinul criminal se împlinise cu o promptitudine înfricoşătoare.

— Cine dăduse porunca? Cine o executase? se întreba căpitanul Andrei Zavera, ştiind, totodată, că în asemenea situaţii operează legea tăcerii. Omerta. Oamenii – posibilii martori – sunt înspăimântaţi de

gestul răzbunător al crimei organizate. Preferă tăcerea, îl iau pe „nu” în braţe, nu ştiu, n-am văzut, nu cunosc, ridică din umeri şi cercul se închide. Stare excepţională! Aici nu poţi opera decât cu metode excepţionale. Nonconformiste! În faţa crimei organizate, laşi dracului toate armele tradiţionale la birou, între scoarţele tomurilor inutile, în dosare cu lecţii tocite de mult, şi îţi organizezi vânătoarea de criminali, încercând să gândeşti ca un criminal. Pentru că orice structură de tip criminal îşi trage puterea din slăbiciunea legilor. Din formalismul osificat al birocraţiei penale. Din rutină! Din labirintul stufos al actelor normative normale, bune pentru vremuri normale. Dar pentru vremuri de excepţie? Legea penală nu-i decât un drum necesar, jalonat cu articole, cu paragrafe, pe care criminalistul trebuie să-l parcurgă în demersul său oficial. Restul se află exclusiv în mintea lui: imaginaţie, deducţie, spirit inventiv, fler! Dacă n-ai aşa ceva, te apuci de alte treburi, nu de prins criminali.

Căpitanul Andrei Zavera surâse amar acestor gânduri, întrebându-se retoric:

— La urma urmei, ce este crima organizată? Ce urmăreşte o structură de tip criminal? Cum poţi penetra o astfel de urzeală diabolică? Cum te poţi infiltra într-un teritoriu aflat sub controlul paramilitar al unor criminali de profesie?

Întrebări, ca un exerciţiu de gândire. Răspunsul are un singur nume revelator: iscoada! Adică, informatorul. Agentul secret. Altfel spus: sursa de încredere. Zavera urmărea, de câtva timp, un fir sinuos, dar rupt. Avea sentimentul acut că îi scăpase ceva, că uitase ceva, că nu-şi pusese o întrebare potrivită la timpul potrivit. Ce surse de informare o fi avut Anton Soroceanu în sânul crimei organizate? Şi, deodată, ajungând cu raţionamentul aici, Andrei Zavera tresări neplăcut, tresări puternic, întrebându-se cum de nu se interesase, până atunci, cu cine anume urma să se întâlnească ziaristul în dimineaţa aceea de noiembrie?

Soroceanu lăsase vorbă colegilor că a primit un telefon teribil şi că se duce la o întâlnire. Cu cine vorbise la telefon? Cu cine trebuia să se întâlnească? Cine era omul pe care nu a mai apucat să-l contacteze? Şi ce informaţii aşa de presante avea să-i furnizeze? Să fi fost doar o capcană mortală?

De aici, începe traseul nonconformist al căpitanului Andrei Zavera, prin apele învolburate ale crimei organizate! Pe acest şenal,

doar flerul şi imaginaţia sa mai pot face carieră. Restul nu-i decât rutină. Adică, balast. Rutina presupune o desfăşurare uriaşă de eforturi, pentru un profit, adeseori, iluzoriu. Sute de dosare penale, cu autori necunoscuţi, zac îngropate sub o imensă grămadă de steril: rutina! Un profesionist al crimei nu gândeşte niciodată prin prisma rutinei. Atunci, de ce ar gândi aşa un criminalist?

CAPITOLUL 10

Motto:

Marile tradiţii religioase ale omenirii ne avertizează la unison, că boala care ne macină ţine de proasta noastră aşezare în existenţă: confuzia spirituală şi inconsistenţa morală. Trăim prea mult sub semnul lui A AVEA şi prea puţin sub semnul lui A FI. Forţăm ordinea firească a lumii pe patul procustian al ideilor sau capriciilor noastre, subminând sistematic temeiurile eterne ale existenţei umane. Iar apoi ne mirăm că lumea, în loc să se prefacă în Paradis, aduce tot mai mult a Infern.

Răsvan Codrescu

Casa Benedictinului

Bătrânul profesor universitar Benedict Averescu – supranumit Benedictinul, pentru firea sa extrem de laborioasă, meticuloasă şi chibzuită – locuia pe Calea Victoriei, în inima marii metropole, stăpânind, de peste cincizeci de ani, una din acele superbe case zidite la început de veac. Vila aparţinuse unui medic italian, Gianfranco Lotti, care o vânduse, în 1920, generalului Dumitru Fotino. Zece ani mai târziu, casa – parter şi etaj – este cumpărată de celebrul mareşal şi om politic Alexandru Averescu. În 1938, după moartea mareşalului, clădirea trece în proprietatea Ştefaniei Averescu, o mătuşă a defunctului, iar în 1944, printr-un capriciu al destinului, o moşteneşte tânărul profesor de psihologie Benedict Averescu. Unul din nepoţii mareşalului…

Absolut toate camerele, saloanele şi holurile de la parterul falnicului edificiu erau pictate somptuos, cu luxuriante decoraţii florale şi frize, după modelul celor aflate în săpăturile de la Pompei şi Herculanum: compoziţii mitologice, animale fantastice, scuturi şi fascii romane, medalioane cu semne zodiacale. Parterul – înalt, spaţios – era dominat de un salon imperial, cu pereţii pictaţi în roşu pompeian. Fiecare din cei doi pereţi laterali intrării în uriaşul salon era împărţit, cu o rigoare geometrică, în două registre: superioare şi inferioare.

Registrele superioare aveau, în centru, câte un compartiment brodat cu un chenar lat, ţesut din motive spaţiale şi florale în diverse nuanţe de ocru, iar câmpul prezenta ample elemente compoziţionale, amintind de urne, grifoni şi alte animale fabuloase. De o parte şi de alta, străjuia un pilastru adosat peretelui, încorporând pe verticală o bandă în relief cu motive decorative vegetale, pictate cu ocru pe fond negru. Registrele inferioare cuprindeau, în aria centrală, un alt compartiment cu motive antropomorfe şi zoomorfe, dominate de ţapul sălbatic. Sub banda decorativă a pilaştrilor se afla câte o casetă, a cărei bordură din frunze de viţă înconjura un personaj imaginar, de asemenea pictat cu ocru pe fond negru.

Plafonul salonului era structurat în patru imense medalioane cu semnele zodiacale. O scenă îl înfăţişa pe Jupiter conducând un car tras de trei cai, cu trei semne zodiacale: Balanţa, Scorpionul şi Săgetătorul, în al doilea medalion era redată Junona stând într-un car tras de trei păuni, cu semnele: Racul, Leul şi Fecioara. Cel de-al treilea medalion îl reprezenta pe Neptun conducând un car tras de trei delfini, cu semnele zodicale: Capricornul, Peştii şi Vărsătorul. Ultima imagine îi înfăţişa pe Venus şi Amor într-un car tras de trei lebede, cu semnele: Taurul, Gemenii şi Berbecul.

În prima cameră din dreapta salonului, picturile de pe plafon atârnau greu, aproape solemn, închipuind o friză de-a lungul pereţilor, compusă din mai multe borduri late, întunecate, cu grifoni afrontaţi. În cele patru colţuri, câte un mic medalion înfăţişa o scenă mitologică, iar în centrul plafonului un episod din legenda lui Bachus – copil acapara privirile cu o forţă bizară.

Camera din stânga salonului se distingea nu atât prin pereţii populaţi de aceleaşi fantasme antice, cât plafonul zugrăvit, întruchipând cupola cerului nocturn, senin, cu toate constelaţiile din emisfera boreală.

Acesta era parterul: un ansamblu decorativ, în stil Empire. Frumos, dar strivitor de greu. Magnific, dar apăsător. Un interior, deopotrivă fascinant şi auster, care predispunea la meditaţii profunde, la discuţii savante, oprind orgoliile să zburde, spre bucuria spiritului eliberat de povara trufiei…

Sus, la etaj, Romul Petrean nu fusese niciodată. Curios! Niciodată bătrânul profesor Benedict Averescu nu-l invitase sus, pe scara imperială, ce urca din spatele salonului către încăperile de la etaj.

Era una din tainele Benedictinului!

— Oare, ce ascundea profesorul la etaj? se întrebase Romul în repetate rânduri, întrebarea rămăsese, însă, în stadiul larvar, de gând nerostit. Doar ochii lui, frumoşii ochi ai ilustrului lider politic, preşedintele Alianţei Democrate, după care se dădeau în vânt toate nevestele electoratului social-democrat, doar ochii lui Romul Petrean mărturiseau, când şi când, întrebarea mută. O dată, numai o singură dată, catadicsise bătrânul profesor să mormăie nişte explicaţii întortocheate, dungoase, în legătură cu odăile de la etaj:

— Acolo, dorm, mănânc, mă odihnesc şi lucrez. Acolo, sunt doar eu. Acolo, nu mă gândesc decât la mine şi la gândurile mele. Acolo, nu-mi pasă de nimeni. Acolo, nu iubesc, nu urăsc, mi se fâlfâie de restul lumii! Acolo, sunt un monstru! Un monstru pe o planetă pustie. De când mi-a murit nevasta, iacă mâine-poimâine se fac treizeci de ani de când am dus-o pe Marcela la „Sfânta Vineri”, acolo, sus, la etaj, nu a mai urcat nimeni, în afară de mine. Aşa că, Puştiule, nu te mai uita cu jind într-acolo, cu ochii ăia ai tăi languroşi şi codaţi, ca de fată-dobrogeană, că te uiţi degeaba…

Dik şi Puştiul

Teribil, Benedictinul! De peste patruzeci de ani, numai aşa îi spunea: Puştiule! Puştiule îi zice şi acum, când Romul Petrean mai are puţin şi încalecă o jumătate de veac. Este singurul om care îi alintă cu acest apelativ: altă ciudăţenie de-a Benedictinului! Veche de mai bine de patru decenii. Era în clasa a treia, în primăvara anului 1955, Romul venise de la şcoală, intrase în casă, acolo se afla taică-său, Vaier Petrean, împreună cu un nene necunoscut, cu chipul blajin, luminos, dar cu nişte ochi care te găureau până-n fundul sufletului. Spusese „săru-mâna”, vrusese să treacă mai departe, spre camera lui, când nenea ăla necunoscut îl strigase cu un glas deosebit de melodios, dar şi poruncitor:

— Puştiule, nu treci de mine, până când nu-mi spui o poezie! Să ştii că nu glumesc deloc. Te ascult!

Romul Petrean nu se fâstâci, zâmbi cu ochi parşivi, ştia poezii încă de la vârsta de trei ani, citea şi scria de la cinci ani, acum avea aproape zece, puse ghiozdanul jos, veni mai în faţă, făcu o scurtă plecăciune şi începu să recite iute, dar şi cu simţire, cu o dicţie perfectă, poemul eminescian „Luceafărul”. Ediţia Maiorescu. A fost fenomenal! Uluitor! Nouăzeci şi patru de strofe. Şnur. Fără nicio

ezitare. Fără nicio bâlbă. Romul termină, se înclină iarăşi şi vru să plece.

Dintr-un salt, Benedictinul îl prinse în braţe, îl strânse la piept, îl înălţă către tavan, apoi iarăşi îl aduse la pieptul său, îl sărută pe frunte, îl lăsă jos şi-i spuse rar, cu ochii înrouraţi de emoţie:

— Puştiule, să ţii minte toată viaţa, că astăzi mi-ai făcut un dar nepreţuit! M-ai făcut fericit! Iar eu ştiu să apreciez un dar. Vrei să fim prieteni? îl întrebă apoi grav.

— Vreau! răspunse calm Romul. După care îl chestiona cu aerul cel mai serios din lume: Cum te cheamă?

— Benedict Averescu! răspunse milităros necunoscutul.

— Benedict?! repetă, strâmbându-se uşor, copilul. Pfui, parcă îţi înghiţi limba când îl pronunţi. Eu o să-ţi spun Dik. Cu „k” de la kilogram. E bine?

Vaier şi Benedictinul izbucniră în râs, copilul îşi săltă ghiozdanul şi o tuli către camera lui. Şi aşa se strigau şi astăzi, unul pe celălalt: Dik şi Puştiul! Unul a îmbătrânit, celălalt a crescut. Au rămas prieteni. De câte ori se revăd, Romul Petrean nu se poate simţi altfel, în prezenţa Benedictinului, decât copil. Ferit de griji. De gânduri urâte. De cenzura adulţilor, în prezenţa lui Dik, Puştiul îşi reîncarcă bateriile pentru multă vreme. Lângă el, devine mai pur. Se spală de toate păcatele, pe care adultul este constrâns să le facă. Instalat comod într-unul din fotoliile negre, risipite prin salonul popeian, Romul Petrean îl aştepta pe Benedict Averescu să revină din adâncul pivniţei, cu faimosul şi dulcele vin de Málaga, singurul nărav statornic rămas din tinereţea lui hispanică – furtunoasă, sângeroasă şi inutilă – spulberată într-un război absurd contra generalului Franco…

Înţelepciune, forţă şi frumuseţe

Benedict Averescu îl cunoştea pe Vaier Petrean, tatăl Puştiului, încă din 1937. Făcuseră parte din aceleaşi brigăzi internaţionale, strânse din 54 de ţări, care să ajute tânăra republică spaniolă să supravieţuiască, în urma rebeliunii armate, conduse de generalul Francisco Franco, De fapt, un hidos război civil, întins peste trei ani, din 1936 până în 1939. O sângeroasă orgie politică! Dacă spaniolii ar fi fost lăsaţi în pace, să-şi rezolve ei singuri pricinile lor interne, n-ar fi curs atâta sânge inutil.

Şi nevinovat. Dar interveniseră – imediat şi brutal – două puteri planetare: Rusia comunistă şi Germania fascistă. Stalin şi Hitler! Stalin

îi alimentase pe republicanii spanioli cu peste 35.000 de aşa-zişi voluntari, colectaţi din 54 de ţări, în covârşitoarea lor majoritate tineri idealişti, dornici de aventură, de spirit justiţiar, de acţiuni temerare. Hitler pompase în tabăra lui Franco armament şi maşini de război în valoare de aproape un miliard şi jumătate de mărci. Au învins, până la urmă, Franco şi tehnica de luptă germană. Preţul a fost, însă, enorm. Zeci de localităţi spaniole făcute zob, opere de artă inestimabile distruse, iar pe câmpul de luptă, deloc utopic, se înălţase un munte de cadavre: peste un sfert de milion de oameni ucişi! Din brigăzile internaţionale – naivă carne de tun – mai supravieţuiseră doar câteva mii. Când Benedict şi Vaier şi-au dat seama de enorma farsă istorică în care fuseseră absorbiţi, era prea târziu. Războiul era pe sfârşite, l-au dat dracului şi pe Stalin şi pe Hitler şi pe Franco şi au revenit în ţară, imediat după Revelionul din 1939. Trei luni de zile mai târziu, marele război civil spaniol se va fi terminat şi el. Fără glorie! O experienţă sinistră! Vaier avea 26 de ani. Benedict, 24. Amândoi, titraţi universitari. Benedict, în psihologie. Vaier, în sociologia ştiinţei. S-au apucat iarăşi de carte, de studiu, şi-au luat doctorate, au scris cărţi, s-au căsătorit, au făcut copii. Vaier, doi: un băiat şi o fată. Băiatul era Puştiul.

Lui Benedict, Marcela nu-i dăruise decât un copil: o fată, Antoaneta. Acum, Antoaneta e măritată tocmai la Botoşani, cu un medic chirurg, au casa lor, copiii lor, se revăd o dată pe an, vara, în concediu. Marcela murise încă din 1965, în urma unei leucemii galopante. Este exact şi anul când fusese cooptat – alături de Baron şi de Profet – în Triumviratul Seniorilor. Cruciala turnură din viaţa Benedictinului începuse, de fapt, încă din 1960. În acel an, când se mai îmblânziseră întrucâtva relaţiile României comuniste cu Occidentul, Benedict Averescu, proaspăt membru al Comitetului Central al PCR, este trimis de Gheorghiu-Dej, în Franţa, la Paris, în cadrul unui simpozion internaţional de psihologie.

Benedict publicase deja, în România, cinci tratate pe diferite ramuri ale psihologiei, precum şi sute de articole în ţară şi străinătate. La Paris, a stat o săptămână: cât a ţinut simpozionul.

În această perioadă, însă, fusese contactat, cu discreţia necesară, de Marcel Schapira, un avocat român celebru, om cu întinse relaţii în sfera puterilor occidentale, dar şi Mare Comandor al Supremului Consiliu al Ordinului Masonic Român în exil, cu sediul la Paris. Sub

sceptrul său, coagulaseră toţi francmasonii români refugiaţi în Occident, spulberaţi de puterea comunistă instalată la Bucureşti, în răstimpul acelei săptămâni, Benedict Averescu fusese iniţiat de Marcel Schapira în tainele Masoneriei şi primit în loja „România unită”. După 35 de ani, Benedictinul ţine minte şi astăzi primele cuvinte de iniţiere rostite de Marcel Schapira, într-un decor deopotrivă fascinant, solemn şi misterios: „Să nu uiţi niciodată, că Masoneria este o societate frăţească, un ordin universal, o putere constituită exclusiv din oameni liberi şi de bune moravuri, un centru de gândire care se sprijină pe trei coloane fundamentale: înţelepciunea, forţa şi frumuseţea. Regula de aur a masoneriei fiind: cunoaşte-te pe tine însuţi, iubeşte-ţi aproapele şi ajută-l, respectându-i demnitatea”.

De atunci, lumea căpătase pentru Benedict noi dimensiuni. O lumină nouă. O înţelegere nouă. Superioară! îşi găsise, în sfârşit, echilibrul. Toată viaţa căutase un reazem, un punct de sprijin, un reper la care să se poată raporta oricând. Şi nu le găsise nicăieri. Până când hazardul, sau norocul, sau Dumnezeu i-l scosese în cale pe Marcel Schapira. Toate lucrurile au început să curgă, de atunci, altfel. Cu rost! Cu un sens! Cinci ani mai târziu, în 1965, viaţa Benedictinului fusese profund marcată de alte două teribile evenimente: cooptarea lui în Triumviratul Seniorilor şi moartea Marcelei. Rămăsese doar cu fetiţa, Antoaneta era studentă, după doi ani terminase Dreptul, se căsătorise şi dispăruse, împreună cu tânărul ei chirurg, undeva prin nordul Moldovei. Astfel, încât, din 1968, în superba şi sumbra casă a mareşalului Averescu, Benedictinul locuieşte singur, într-o singurătate absolută!

Dar fertilă. Şi nici prin gând nu-i trece că are 80 de ani, bătuţi pe muchie. Trăieşte viaţa intens. Cu întregul ei tumult. Dispune de relaţii întinse. Relaţii sus-puse. Informaţii la zi. Săptămânal, se întâlnesc toţi trei: Ion Popescu, alias Baronul; Silviu Bărăgan, supranumit Profetul; şi el, Benedict Averescu, zis Benedictinul. Discută, fac schimb de informaţii, îşi ascultă reciproc părerile, judecăţile, fac proiecte. Uneori, apare un pahar cu bere, alteori o cupă cu şampanie sau cu vin de Málaga, şi rar, foarte rar, câte un degetar cu palincă de Zalău. Când este necesar, iau şi hotărâri. Deciziile se supun votului liber şi nu devin executorii decât dacă verdictul este unanim. Aşa este regula! Aici şi acum – în prezent! – legăturile lor sunt multiple şi tainice. Până la Consiliul Suprem al Iluminaţilor. Legături – forţă! De fapt, forţa

prezentului se află în mâinile lor. De prezent sunt cuplaţi prin mii de prize. Dar de trecut? Benedict Averescu surâde trist în aerul uşor obscur şi rece al pivniţei, căutând o sticlă de Málaga.

De trecut, nu-l mai leagă decât Romul Petrean. Puştiul! Dureros, dar adevărat: este nevoit să constate că Antoaneta se înstrăinează, de la un an! a altul. Nu s-au certat niciodată, se respectă reciproc, se iubesc, dar, paradoxal, devin tot mai străini. Singurul fir care îl mai leagă de trecut este Puştiul. Inteligent, sensibil şi tandru. Când îl strigă, „Dik, vino să-ţi arăt ceva!”, spune „Dik” într-un fel anume, inimitabil, plin de o căldură intimă, duioasă ca o mângâiere filială. Aşa fusese dintotdeauna Puştiul: un amestec bizar de raţiune rece şi spirit sensibil! Deşi era om de ştiinţă, specialist în lumea fluidelor, în forul său interior stătea pitit un mare poet.

Un agent KGB

Vaier Petrean se prăpădise de timpuriu, picase în dizgraţia Piticului, avea Piticul o hibă enormă: nu suferea să fie contrazis! Vaier avea gura cam mare, spunea exact ce gândea, Piticul i-a copt-o şi l-a trecut pe linie moartă. L-a îngropat de viu: în câţiva ani, Vaier Petrean se prăpădise de inimă rea. Benedict încercase din răsputeri să-l ajute, să-l salveze, dar zadarnic, Ceauşescu era deja intoxicat de propria-i putere: din 1971, începuse să nu mai asculte de nimeni, se înconjurase de proşti, de lingăi, de oameni care îi spuneau doar ceea ce voia el să audă.

Sub satârul dizgraţiei, umilit şi îngrozit, Vaier se topea pe picioare, murea încet, se stingea puţin câte puţin, până în 1975, într-o noapte, când plecase în Marea Călătorie direct din somn.

Moartea Piticului avea să vină şi ea târziu, foarte târziu, abia după cele trei avertismente ale Iluminaţilor, ciuruit, într-o zi de Crăciun, lângă zidul Târgoviştei. Dar, până atunci, câţi nu pieriseră dintre cei ce cutezaseră să-l înfrunte? Numai grupa mare cuprindea câteva nume sonore în epocă: Chivu Stoica, Virgil Trofin, Ion Ioniţă, Vasile Patilineţ, Ionel Gal, ultimul fiind generalul Vasile Milea. Toţi o mierliseră în condiţii extrem de suspecte! Dar grupa mică? Un şir nesfârşit de victime. Într-o vreme, îl înţepase cu nişte vorbe şi Leon Lotreanu, dar când se zbârlise o dată Piticul la el, tăcuse mâlc. Lăsase ochii în jos, spăsit, înfricoşat, ca un elev prins cu fiţuica la extemporal.

De fapt, cu Lotreanu povestea era mai încâlcită. Şi mai urâtă. Generalul Nicolae Doicaru, şeful DIE, suflase în urechea Piticului că

musiu Leonică ar cam fi agent al KGB. Că a fost recrutat în toamna anului 1952, pe când se afla la studii, la Moscova, că avea numele de cod „Ilia” şi că, recent, însuşi generalul Saharovski îi spusese la un pahar de vodcă:

— Kremlinul ar fi mai fericit cu Lotreanu în fruntea Partidului Comunist Român.

Toată discuţia lui Leon Lotreanu cu Saharovski fusese înregistrată de băieţii lui Doicaru, iar caseta predată Piticului. Hoţ, însă, Piticul. Hoţ mare! Ca să nu-şi pună Kremlinul în cap, se mulţumise doar să-i tragă lui Lotreanu un şut în fund, până în provincie, la mama dracului, într-un capăt de ţară. Nu-l scosese din Sistem, îi ordonase, însă, lui Doicaru, cu voce de călău:

— V-vreau să aibă mic-grofoane şi n c-gur!

Oricum, de-atunci, Leonică nici în somn nu mai îndrăznise să cârtească împotriva şefului suprem. Aşa trecem prin istorie! Nu ştii niciodată când ţi se deschide o trapă sub tălpi şi te prăbuşeşti în hău, sau, dimpotrivă, ţi se dă o scară să urci.

Lui Leon Lotreanu, în 1989, Iluminaţii îi oferiseră scara! Cuvântul hotărâtor îl avusese Mihail Gorbaciov, un influent membru al temutului club „Rotary, care primise ordinul de a da lovitura de graţie unui muribund: Uniunea Sovietică! Cum să-i refuzi un capriciu? Cum să nu-i faci pe plac? Plăcerea lui Gorby – franc exprimată – fusese să-l pună pe Lotreanu în locul Piticului. Triumviratul Seniorilor cam strâmbase din nas, putea să nu fie de acord, în cutumele Iluminaţilor exista şi această posibilitate, dar şi un risc enorm, Cu cine să fie înlocuit Ceauşescu? De bine, de rău, Leon Lotreanu fusese deja propus şi acceptat de trei mari puteri: Mihail Gorbaciov, François Mitterand şi Papa Ioan Paul al doilea.

Benedictinul îl cunoştea pe Lotreanu de foarte multă vreme: amândoi, nomenclaturişti! Unul mai înţelept, altul mai ţâfnos; înţeleptul se retrăsese singur din viaţa politică, în plină glorie, imediat după 1980; revenise la catedră, printre cărţile lui, printre studiile lui, printre studenţii lui: acesta era Benedict Averescu. Ţâfnosul fusese scos din joc cu aproape zece ani mai înainte, prin 1971, nu chiar de tot, ci doar marginalizat, exilat într-un judeţ periferic, de unde făcea un sluj execrabil în faţa dictatorului: acesta era Leon Lotreanu.

Colegi de tarla politică fuseseră, dar prieteni, Benedict şi Leon nu fuseseră niciodată! Ba, din contra. Prietenii se controlează reciproc.

Se ajută reciproc. Se ocrotesc. Fiecare îl protejează pe celălalt. Prietenul este întotdeauna previzibil şi altruist. Leon Lotreanu era însă un tip eminamente imprevizibil şi egoist! O combinaţie ciudată de orgoliu şi laşitate, de avânt şi nepăsare, de hotărâre şi ezitare, dorind puterea cu patimă. Vindicativ şi distrat, rău, rece şi ingrat, se enerva repede, iar când se enerva, devenea măgar. Cum să urci un măgar pe tronul prezidenţial? Cum să-l controlezi? Cum să-i temperezi verbul grobian? Şi atunci Benedict Averescu s-a gândit, străluminat de un gând salvator, la Romul Petrean. A discutat şi cu Baronul, şi cu Profetul, au fost de acord: gata, i-l impunem ca prim-ministru pe tânărul om de ştiinţă Romul Petrean! Baronul se dusese cu propunerea.

— Cine-i ăsta? întrebase suspicios, aproape furios, Leon Lotreanu, privind chipul glacial al Baronului. Glacial şi aspru.

— Un om ca şi dumneavoastră, domnule preşedinte! răspunsese calm şi sec Baronul, coborându-şi numaidecât ochii pe ceasul de la mână. Sunteţi preşedintele ţării de exact 15 ore. Chiar nu doriţi să vă încheiaţi ziua ca preşedinte? întrebase el fioros ca o bestie, încât Lotreanu se albise la faţă ca varul.

— S-a întâmplat ceva? întrebase, în trecere, generalul Victor Atanasie Stănculescu. S-a întâmplat ceva? repetase el, văzând paloarea cadaverică a proaspătului preşedinte.

— A avem un n-nou prepremier! se bâlbâi Leon Lotreanu, încercând să depăşească groaznicul moment de stupefacţie.

Generalul ridicase din umeri, trecuse mai departe, ei era militar de carieră, problemele politice erau problemele civililor. Să se descurce ei între ei. Nu-i treaba lui! Propunându-i-l ca prim-ministru pe Romul Petrean, Baronul îi stricase toate socotelile lui Leon Lotreanu. El avea aranjamentele lui, oamenii lui – unul era Nicolae Militaru, altul Nae Coroiu, altul Vasile Ionel – ce să caute gigolo-ul ăla de Romul Petrean în fruntea Guvernului? Dar privirile Baronului nu-l slăbeau ca din ghiare. Leon nu putea să-şi facă mendrele cum ar fi dorit el. Alţii hotărau! El însuşi, ca preşedinte, era fructul unei asemenea decizii. Cine hotărâse pentru el, Lotreanu ştia. Cine se afla, însă, în spatele acestui ilustru necunoscut: Romul Petrean? Baronul? Şi mai cine? Şi de ce? întotdeauna, Leon Lotreanu se temuse de necunoscut. La urma urmei, frica ne guvernează pe toţi. Unde există putere, există şi frică. Frică şi putere! Teama, ca o suliţă în coasta puterii.

Cu aceste gânduri subversive, l-a acceptat Leon Lotreanu pe Romul Petrean. Avea să-l debarce, doi ani mai târziu, cu ajutorul minerilor, organizaţi de oamenii lui din Ligă. Lotreanu nu-l suferise niciodată pe Romul Petrean. Nu-l înghiţise! îi stătuse, de-a curmezişul, în gât. Cum să-l scuipi afară? Era necesar un gest credibil.

Trebuia inventat un pretext. O presiune. Un moment fortuit. Şi, atunci, a pus ia cale, asistat de Şarpele cu ochelari, sinistrul joc ai mineriadelor. Minerii, prin tradiţie, sunt consideraţi exponenţii poporului. Iar dacă poporul – prin exponenţii săi – nu-l vrea pe Romul Petrean, nu-l vrea şi gata! Te poţi împotrivi poporului? Vox populi, vox dei! surâse şiret şi tulbure Leon Lotreanu. Aşa scăpase de Opoziţie, aşa scăpase de presa incomodă, aşa scăpase şi de Romul Petrean: asmuţind cohortele negre asupra lor. Ameţit de putere, intoxicat de aerul otrăvit al puterii, Leon Lotreanu – ca şi mulţi alţi precursori ai săi dintr-o sumbră istorie planetară – uitase cine îl suise pe tronul prezidenţial. Mai ales după alegerile din 1992, când obţinuse aproape 85 la sută din sufragiile electoratului. Bolile istoriei sunt incurabile!

— Ieşi din gaşca asta şi fă-ţi propriul tău partid! îi spusese, atunci, Benedict Averescu lui Romul Petrean.

— Cum să fac Dik? întrebase nesigur Puştiul.

— Simplu! îi răspunsese Benedictinul, îţi iei oamenii de încredere şi-ţi faci propria ta formaţiune politică. Ieşi din Ligă, Puştiule, că aici te îngropi sigur! Nici eu n-am bănuit că Liga Renaşterii Naţionale, din ceea ce s-a dorit să fie în 1989, va aluneca, va involua către criptocomunişti. Deşi ar fi trebuit să mi dau seama că Lotreanu se va înconjura doar cu talibani şcoliţi la Kremlin. Fugi! Eu te-am îndemnat, altă dată, să te duci, eu te îndemn, acum, s-o rupi ia fugă. Te vor urma mulţi oameni: şi din Ligă, şi din afara ei. Fă-ţi o alianţă, spune-i, de pildă, Alianţa Democrată, şi vei deveni unul din marii lideri politici ai acestei ţări. Nu mai miza pe Leon Lotreanu, nu mai e decât un cadavru politic. A fost necesar pentru azi. Mâine, vei fi necesar tu! Iar „mâine” începe odată cu alegerile din 1996.

1996? Doamne-Dumnezeule, îşi zise Benedictinul, vizitat brusc de nişte gânduri mirate, dar suntem deja în 1996. Primăvara! Luna viitoare, vor fi alegerile locale. La toamnă, alegerile parlamentare şi prezidenţiale. Adică, macazul puterii. Cât mai e până la toamnă? O clipă! O clips electorală, iar eu încă n-am găsit sticla aia de Málaga, ah, ba nu, iat-o! strigă el victorios, extrăgând dintr-o firidă adâncă mult

râvnitul trofeu.

Ai îmbătrânit, Benedictinule! se mustră el în gând. Puştiul bate step de nerăbdare, sus în salon, alegerile bat la uşă, iar tu umbli după cai verzi pe pereţi, amintiri, poticneli, regrete, izbânzi.

Îşi luă Málaga sub braţ şi dispăru din pivniţă iute, vioi, cu pasul sprinten şi ochiul ager, cu chipul spuzit de o lumină interioară – fosforică, rece, translucidă – dezvăluind, pentru o clipă, enormele energii ale unui gânditor de profesie…

Indicatori pentru detectarea minciunii

Romul Petrean pescuise de pe undeva, din uriaşul salon, un album de artă, se nimeri să fie „Pictura chineză clasică”, îl răsfoi cu o reală curiozitate.

— Dacă marile culturi ale Asiei, gândi el, picat în capcana acelor imagini care iradiau o teribilă forţă de seducţie, sunt căutate, sunt îndrăgite şi studiate tot mai profund, ca nişte puteri taumaturgice, în stare să lecuiască vechile răni spirituale ale europenilor, această nevoie de sublim, misterios şi accesibil în acelaşi timp, ne spune că porţile bătrânei Europe – curvă de lux la porţile Orientului, cum i-ar zice Dik cu un aer inchizitorial – rămân încă deschise, încă mai sunt speranţe. Unii intră şi se pierd. Alţii pleacă şi se pierd. Rămân, paradoxal, doar cei ce vor descoperi Orientul, nu cucerindu-l, ci lăsându-se cuceriţi de el. America ne-a învăţat cum să facem bani şi ne-a dat gustul pentru aventură. Africa ne-a înzestrat cu tainele ancestrale ale muzicii şi ale dansului. Asia ne va dărui un imperiu de arte plastice. Vom deveni supuşii acestui imperiu. Iar numele primului european supus a făcut de la înconjurul planetei: Gauguin. Cinci milenii de artă plastică, strânsă, adunată, tezaurizată într-un sipet grandios, ferecat într-un brâu şi mai grandios: Marele zid chinezesc.

Puştiului îi plăcea să discute adeseori, cu Dik, despre cultura chineză, despre arta chineză, despre gândirea chineză.

— China e un imens tezaur de înţelepciune, încă neexplorat! îi spusese cândva Benedictinul. Apoi adăugase, profesoral, că înseşi rădăcinile psihologiei moderne se trag din străvechile cercetări chineze asupra psihicului uman. Nu de puţine ori, ne este jenă, ca să nu spun ruşine, să recunoaştem acest lucru, îţi dau un exemplu. La graniţa dintre psihologie şi psihiatrie, un specialist european în comportamentul uman, este vorba de Frederic Paxton, a descoperit şi publicat, în cadrul unui congres internaţional ţinut la Paris, în 1990, nu

mai puţin de 23 de indicatori pentru detectarea minciunii. Iată numai câţiva: scărpinatul, repetat şi nervos, la baza nasului; bâlbâială vocalelor, cu precădere a sunetelor „a” şi „o”; mărirea frecvenţei clipitului din ochi; pipăirea şi presarea uşoară a tâmplelor; ciufulirea părului din creştetul capului; atingerea involuntară cu degetele a lobului urechii; rărirea debitului verbal; oglindirea unei fixităţi specifice a privirii; strângerea buzelor, cu tendinţă spre ţuguire, atunci când mincinosul închide gura şi alte asemenea caracteristici, în total, 23.

Autorul a avut un succes enorm în cadrul acelui congres. Ei bine, anul următor, în 1991, la un alt congres al psihologilor, de astă dată ţinut la Roma, o somitate chinezească în materie, profesorul Ciu Kuo-Fen, a venit cu documente şi a demonstrat, negru pe alb, că filosoful lor Lao-Tzi, trăitor în secolul şase, înaintea erei noastre, descoperise 37 de indicatori pentru depistarea minciunii, între care se regăseau, desigur, şi cei 23 ai specialistului european. Dar asta nu însemna deloc că domnul Paxton îl copiase, iresponsabil, pe domnul Lao-Tzi. Nu! Ci, pur şi simplu, îl redescoperise. Parţial. Altfel spus, reinventase testul minciunii, după ce chinezii se folosiseră de el timp de 2.500 de ani. Un fleac, nu? Sau alt exemplu: psihanaliza! se înfierbântase Benedictinul.

Originala doctrină a lui Freud. Originală, pe dracul însuşi Freud a recunoscut la Londra, în 1938, cu un an înainte de a muri, că a descoperit sâmburele psihanalizei într-un vechi tratat chinezesc despre bolile psihice, înţelegi, Puştiule? Sâmburele! Esenţa! Restul sunt haine. Straie de paradă, pe la congresele europenilor. După cum ştim, psihanaliza se defineşte ca fiind ansamblul acelor concepţii privind viaţa psihică conştientă şi inconştientă, conform cărora dorinţele profunde ale individului, venind în conflict cu convingerile sale morale, sunt alungate, refulate în subconştient, de unde însă reapar, mai târziu, în conştient, dar sub o formă travestită, îmbrăcată în alte veşminte. Teoria se regăseşte în cartea „Lunii”, scrisă cu o jumătate de mileniu înainte de era creştină, tot de un filosof chinez: Cung Fu-Tzi. Pe care europenii, în tradiţia lor egoistă, l-au botezat Confucius.

Nimic nou sub soare, Puştiule!

Ăsta era Dik: fermecător şi exclusivist!

— Totul ni se trage de la chinezi! obişnuia el să-i spună uneori, pe jumătate sobru, pe jumătate mucalit. Care parte s-o iei? Partea

hazlie? Partea gravă? Era o altă ciudăţenie a lui. Şi poate că tocmai aceste ciudăţenii ale bătrânului Benedictin creau atmosfera aceea de vrajă din jurul său. Cum să nu-i iubeşti?

Romul Petrean îi datora în mare măsură lui Benedict Averescu studiile universitare făcute în străinătate, cele două doctorate luate, unul la Paris în mecanica fluidelor, altul la Hamburg în filosofie, lui îi datora cariera universitară şi tot lui strălucita carieră politică post-decembristă. Maică-sa, Anabela Petrean, profesoară la Conservatorul din Bucureşti, titulara cursului de Istoria artelor, ar fi vrut ca Romul să ajungă scriitor, un autor prolific şi profund, fiul ei având reale înclinaţii spre beletristică, era sensibil, avea simţul cuvântului scris, dispunea de o imaginaţie exuberantă. N-a fost să fie aşa. Romul dorea cu totul altceva. Avea chemare pentru altceva: cercetarea ştiinţifică!

Primul care înţelesese acest lucru, fusese Benedict Averescu. El a sprijinit adevăratele propensiuni ale copilului. Şi nu se înşelase. Romul Petrean devenise, peste ani, un creator de ştiinţă. Aplicase, pentru prima dată în lume, metodele studiului filosofic la cercetarea mecanicii fluidelor. Rezultatul: peste douăzeci de invenţii brevetate pe plan internaţional. La vârsta de 35 de ani, Romul avea deja publicate cinci cărţi de Ştiinţă, trei de filosofie, deţinea două doctorate şi un titlu didactic: profesor universitar. La 47 de ani, i s-a mai adăugat un titlu: şef de partid. Preşedintele Alianţei Democrate!

Dik avusese dreptate, sfătuindu-l s-o rupă cu Liga Renaşterii Naţionale.

— Lasă-l dracului pe dinozaurii ăia! strigase Benedictinul imperativ. În martie 1992, s-a produs ruptura, Separarea! Nici nu-şi închipuise vreodată Romul Petrean că îi vor urma atât de mulţi oameni, în marea lor majoritate, oameni tineri. Lupii tineri! cum le zicea Dik. Haitele bătrâne – alintate de presă cu apelativul de criptocomunişti rămăseseră în Ligă. Au trecut de atunci patru ani. O legislatură. Mâine-poimâine, vin alegerile locale. La toamnă, cele generale şi prezidenţiale. Cum va arăta lumea românească, după alegerile din toamnă?

Mânat de această agresivă întrebare, venise să discute cu Benedictinul. Da' de ce nu mai vine Dik cu Málaga aia a lui? În aceeaşi clipă, ca într-un spectacol de magie, în mijlocul fastuosului salon apăru figura joviala, triumfătoare, a lui Benedict Averescu – la costum şi

papion – împingând voinicește o măsuță de cristal, cu rotile, de parcă s-ar fi opintit cu afetul unui tun. Pe platoul translucid al măsuței, chiar trona un tun în miniatură, din bronz șlefuit, având drept năprasnic obuz o sticlă de Málaga. Nedestupată. Privilegiul de a-i smulge dopul aparținuse, dintotdeauna, Puștiului. După care Dik, maiestuos și grav, își desăvârșea serviciul de amfitrion. Era un ritual care se născuse încă de pe câmpurile războiului civil din Spania.

În lumea aceea aridă și cazonă, a brigăzilor internaționale, în care îl azvârlise nebunia unei ideologii fanatice, Benedict Averescu încercase să cultive o atmosferă relaxantă, inventând jocuri deopotrivă hilare și sobre, dar cu efecte adânc liniștitoare. Efecte păstrătoare de echilibru, într-o lume demențială, împinsă într-o macabră derivă. Benedictinul nu era, totuși, un cabotin, nu urmărea doar efecte facile, pasagere, ci planta cu spiritul său inventiv câteva repere solide, durabile, pe care te puteai sprijini oricând în vârtejul acela apocaliptic. Unul din aceste repere era purtarea, strict obligatorie, a papionului, când cineva din anturajul lui destupa o sticlă cu vin de Málaga. Și Benedict Averescu, și Vaier Petrean, și alți prieteni de-i lor aveau tot timpul la îndemână, prin buzunarele lor soldățești, câte un papion salvator.

Când capturau o sticlă de Málaga, se retrăgeau în noroiul vreunui șanț spulberat de obuze, își puneau papioanele, Vaier desfunda sticla și, într-o solemnă tăcere, o goleau cu parcimonie, trecând-o din mână în mână, ca un totem fabulos.

După ce murise Vaier, locul lui lângă sticla de Málaga, alături de Dik, îl luase Puștiul. Ritualul se păstrase același: protocolar, festiv, elegant! Totuși, cu o mică schimbare în regia de scenă: Puștiul nu venea cu papionul de acasă, ci i-l aducea, pe eterna lui măsuță de cristal pe rotile, însuși amfitrionul.

Puștiul se ridică marțial, își puse papionul, făcu o scurtă reverență, se așeza. Dik se așeză și el într-un fotoliu alăturat, măsuța de cristal se afla între ei, pe măsuță sticla de Málaga, lângă sticlă trei pahare. Al treilea era paharul morților! în el se vărsau, de fiecare dată, câteva picături din băutura ce se consuma, spre pomenirea răposaților. Era obiceiul casei. Sacru!…

Lumea e făcută de nebuni, pentru ca înțelepții s-o poată locui

— Vrei să știi cum va arăta România după alegeri, nu? îl luă prin

surprindere Benedictinul.

Romul Petrean îl privi concentrat câteva clipe lungi, nu răspunse – cum de îi ghicise gândul îngrijorat? – tăcu, savura îndelung licoarea rubinie cu parfum de Andaluzia. Ştia că întrebarea lui Dik era pur retorică. Aşteptă.

— Lumea de după alegerile de la toamnă – continua Benedictinul, cu o siguranţă molipsitoare – va fi o altă lume, Puştiule. O altă republică. Va fi a treia republică din istoria României. Prima republică – în regim comunist – a fost a lui Nicolae Ceauşescu. A doua – în regim democratic – a fost a lui Leon Lotreanu. A treia republică – în acelaşi regim democratic – va fi fără Lotreanu. Şi fără Liga Renaşterii Naţionale. Va fi republica unui eminent profesor universitar, pe care, desigur, îl ştii şi tu şi îl vei sprijini şi tu. Pentru că şi tu vei face parte din cea de a treia republică, împreună cu alţii.

Cu liberalii, cu ţărăniştii, cu alte structuri politice. Democratice.

— De unde eşti atât de sigur? izbucnise Romul Petrean. De ce eşti aşa de sigur că binomul roşu va pierde alegerile, că Lotreanu şi Liga lui vor fi scoşi din cărţi? Doar sunt alegeri libere, nu? Alegeri democrate! Vrem să făurim un stat de drept. Vrem să ne bazăm pe lege şi pe opţiunile electoratului, exprimate în cea mai deplină libertate. Altfel, eşuăm iarăşi în fundătura unei dictaturi. Atunci, de unde şi cum de ştii tu, Dik, ce va vrea electoratul la toamnă?! se aprinse Romul Petrean, privind executor în ochii bătrânului.

Şi, pentru că Benedictinul tăcea, continuă exploziv.

— Alegeri trucate, măsluite, chiar în favoarea noastră, nu admit! În ruptul capului, nu admit! Voinţa poporului, exprimată la urnele de vot, trebuie să fie legea noastră supremă. Este legea noastră supremă! Ca şi Constituţia! Ca şi Biblia! Aici nu încape niciun fel de târguiala. De îndoială. De echivoc. Dar, hai să zicem că poporul s-a săturat de Lotreanu şi va vota pe altul. Crezi că Leon Lotreanu va ceda puterea? Crezi tu că îl va lăsa inima să facă transferul puterii către noul ales?

Nu uita, Dik, se dezlănţuise Puştiul, nu uita că Lotreanu ţine strâns, în pumnul său, Armata, Poliţia, Jandarmeria şi SRI-ul. Toate aceste instituţii – forţă sunt conduse de generali făcuţi de Leon Lotreanu. Aserviţi lui! Crezi că zburdă vreunul din ei, de bucurie, la gândul că va pierde puterea? Crezi că vor sta cu mâinile în sân? Pot monta, oricând, o uriaşă diversiune, la scară naţională, gen mineriadele. Se pot pune la cale tulburări locale: geamuri sparte,

incendii, vărsări de sânge! Intervine armata, anulează alegerile, următoarele alegeri se vor face cu pistolul pe masă. Şi vor fi câştigate tot de Ligă. Tot de Leon Lotreanu. La această posibilitate, te-ai gândit, Dik? Nu te înfricoşează posibilitatea unui astfel de scenariu?

— Nu! răspunse ritos Benedictinul, retezând cu un gest scurt izbucnirea Puştiului. Nu mă tem de această posibilitate! Dar, ceea ce spui tu este exact. Exact, însă, nu înseamnă şi adevărat! Oscar Wilde scrie undeva această genială aserţiune: „Lumea e făcută de nebuni, pentru ca înţelepţii s-o poată locui”.

Lumea noastră post-decembristă a fost făcută de aceşti nebuni: aflaţi acum la putere. De locuit, însă, o veţi locui voi. Dacă veţi şti să fiţi înţelepţi, după preluarea puterii. Dacă nu, veţi îngroşa şi voi rândurile nebunilor dispăruţi sub praful istoriei. Liga Renaşterii Naţionale va pierde alegerile, din mai multe motive: nu a răspuns nici măcar aspiraţiilor propriului ei electorat; este percepută, după şapte ani de guvernare, drept un club de întâlnire a corupţilor; deţinerea puterii produce acea uzură, salvatoare, care conduce la alternanţa la guvernare a partidelor politice, într-un stat democrat. Ei, aici e întrebarea cheie: este România un stat democrat?

În esenţa lui, răspunsul este: Da! De aici, o altă întrebare care te-a vizitat şi pe tine: va preda Liga puterea, în mod democratic? Răspunsul este acelaşi: Da! Pentru că Liga ştie că va pierde alegerile. S-a împăcat deja cu acest gând greu digerabil. Mai mult: conducerea Ligii este hotărâtă să piardă alegerile! Şi-a făcut un calcul pe cât de meschin, pe atât de ingenios: dacă un plecăm acum de la guvernare, peste patru ani, în anul 2000, va fi o catastrofă pentru Ligă; până atunci, vom pierde şi ultima brumă de credibilitate; a venit, deci, momentul să lăsăm Opoziţia să-şi frângă singură gâtul, guvernând dezastrul pe care i l-am făcut cadou; iar noi, după patru ani de refacere pe băncile Opoziţiei, vom reveni spălaţi, parfumaţi, şi mai ales, curaţi ca lacrima. Acesta chiar a şi fost raţionamentul pe care Daion Doroga l-a servit, cu farmec şi persuasiune, Delegaţiei Permanente a Ligii, cu câteva luni în urmă. Asta este, însă, doar faţa lucrurilor, aflată la vedere. Faţa nevăzută este aceea că lui Doroga i s-a indus acest mesaj ferm: predaţi puterea! Iar el, inteligent şi subtil – achiesând la mesajul nostru – l-a îmbrăcat în motivaţiile perfect asimilabile de către colegii săi din conducerea Partidului. Astfel, mesajul s-a transformat în decizie, iar decizia în comunicat adus la cunoştinţa tuturor filialelor

judeţene.

A ieşit, desigur, tămbălău mare, dar, până la urmă, a învins disciplina de partid.

Deşi ştiu că nu-l înghiţi, deşi ştiu că din poponar şi fătălău nu-l scoţi, vreau totuşi să-ţi spun că, în realitate, Daion Doroga este un DOMN. Cu majuscule. Este printre puţinii înţelepţi din turma de nebuni, care ne guvernează astăzi! Desigur, nu e un sfânt, îi place puterea. Adoră paraii. Fură şi el. Corupe şi el. Îşi vinde influenţa pe bani grei. Este complexul morbid al celor născuţi săraci, dar împinşi de ursită pe creasta valului. Toţi din jurul lui fură. Care cum poate. Şi cât poate. Ce s-ar întâmpla cu Doroga, dacă n-ar pune şi el botul? ridică Benedictinul degetul arătător drept, îl flutură, acolo sus, ca pe un steag al piraţilor, apoi îl coborî concluziv, imperativ, fără drept de apei.

La primele alegeri de partid, ar fi mazilit. Ras! Or, Daion Doroga vrea Liga. O vrea cu orice preţ! Pentru că acolo, în Ligă, a cunoscut, pentru prima dată, fiorul otrăvit al puterii, O vrea, însă, numai pentru sine. Fără Găman. Fără Lotreanu. Se vrea şeful absolut al Ligii! Şi, dacă va înţelege corect, toate semnalele noastre, are şanse mari. Pentru că nu e prost. Numai un tip ca Doroga îi poate veni de hac unui vulpoi perfid, versatil şi kaghebist, de talia lui Leon Lotreanu. Amândoi ştiu acest lucru. La început, Lotreanu se temea de tine. Acum, de Doroga. Că este sau că a fost, cândva, gay? Ei, şi? Nu mă interesează curul lui! Ci, capul lui! Are un cap la fel de inteligent ca al tău, Puştiule. Hai, calcă-ţi pe inimă şi recunoaşte. Ştiu că poţi acest lucru!

Ce tu eşti uşă de biserică?! Ai uitat de orgiile sexuale prin care te-ai tăvălit, împreună cu fâşneaţa aia de Zoe, fata Piticului? Ai uitat scandalurile – de un desfrâu nebun – de la Paris? Ce, tu nu eşti orgolios? Eşti chiar mai trufaş decât Doroga! Ai şi tu multe păcate. Dar, peste toate, ai un cap luminat şi deştept, eşti inteligent şi iscusit, ai spirit de conducător şi agerime de luptător rasat, ai deopotrivă harul imaginaţiei şi al raţiunii. Aşa, că nu te mai uita urât la Daion Doroga. Un adversar inteligent nu-l dispreţuieşti. Ci înveţi de la el cum să-l învingi. Chestia asta n-o spun eu, ci a scris-o acelaşi Lao-Tzi, din ţara kitailor, cu 25 de veacuri în urmă.

E teribil bătrânul Dik! îşi zise Romul Petrean, amintindu-şi această discuţie cu Benedictinul şi, brusc, i se făcu frig. Dik privea prin tine ca prin sticlă şi vedea cum eşti.

Exact cum eşti! Nu cum ai fi vrut să fii! Şi tăia în carne vie,

spunându-ţi cât de bun eşti şi cât de rău eşti. Te diseca subtil, cu precizie de chirurg. Iar unde tăia Dik, rana se vindeca repede, miraculos de repede. Şi locul rămânea curat.

— Cât despre excelenţa sa domnul Leon Lotreanu – continuase Benedictinul – te asigur că va sta în banca lui. Ştie şi el că nu va mai fi reales preşedinte. Idiot nu e, ca să nu priceapă că a jucat rolul maurului. Maurul şi-a făcut datoria, maurul trebuie să plece! Scurt! I s-a sugerat şi lui, să nu se folosească de putere, pentru a rămâne la putere. N-a fost un rafinat ca Doroga, a zis doar atât: Să aşteptăm rezultatele scrutinului prezidenţial! Şi a zâmbit strâmb. Prostii, însă, nu va face. Ştie cum şi cine l-a înălţat pe tronul Cotrocenilor. Dar la fel de bine ştie şi că, între timp, lucrurile s-au schimbat radical. Timpul a curs împotriva lui Lotreanu. Mihail Gorbaciov a dispărut din istorie, odată cu gigantica lui victimă: Uniunea Sovietică. François Mitterand se află pe patul de moarte. Supremul constructor de poduri – Pontes Maximus – adică, Papa Ioan Paul al doilea, nu-l mai are la inimă, întrucât Mătuşa de la Cotroceni, într-o clipă de izmeneală politică, s-a declarat liber cugetătoare. Deci, nu mai are niciun sprijin puternic, Puştiule. Iar ca să facă pe durul, pe dictatorul, exclus! Amintirea zidului de la Târgovişte e prea proaspătă! Şancrul puterii nu-i va roade şi bunul simţ natural. Voltaire spunea că unii oameni îşi pierd dinţii, alţii părul, murim toţi, detaliu cu detaliu. Leon Lotreanu îşi va pierde, înainte de toate, puterea. Apoi, dinţii, părul, Liga şi alte detalii…

Domni şi mitocani

Era convingător Benedictinul. Şi caustic! Şi, ca de obicei, exclusivist! Nu mai lăsa loc de întors, pentru nimeni.

Era un defect? Era o calitate? Romul Petrean se întreba doar, lăsând răspunsul pe seama viitorului. Iar viitorul venise întotdeauna exact cum îl zugrăvise Benedict Averescu. Puştiul se uita la Dik cu o vie curiozitate, nu era numai curiozitate, ci şi nemulţumire, şi un strop de ciudă era, şi admiraţie, şi teamă, dar şi o statornică nedumerire:

De unde ştie Dik atâtea lucruri? Cine i le spune? De unde le află? Când spune uneori „noi”, care „noi”? Cine sunt aceşti „noi”? Să fie doar o invenţie a bătrânului Benedictin? Un scut, pentru a-şi proteja propriile-i păreri? Sau o realitate paralelă, care scapă celor neiniţiaţi?

De multă, de foarte multă vreme, Romul Petrean bănuise că în spatele lui Benedict Averescu se află un zid ocrotitor, o structură, o organizaţie secretă puternică, redutabilă, care ajută lumea să curgă pe

un fir normal, Normalitatea: acesta este visul de aur al umanităţii! Dar ce anume era? Cine erau acei „noi”? De unde veneau? Romul n-a ştiut niciodată, în câteva rânduri, cu mulţi ani în urmă, îl întrebase pe taică-su, ce fel de om este Dik, de ce este aşa de puternic, de unde ştie atât de multe lucruri, de ce nu se teme de nimeni şi de nimic?

Vaier Petrean ridicase din umeri, se eschivase de un răspuns tranşant, lămuritor, nu zisese „nu ştiu”, dar nici nu spusese ce ştie, aerul acela ciudat care îl înconjura pe Dik rămânând, pe mai departe, la fel de misterios.

Doamne, Dik, dacă ai şti cât de mult te iubesc! îşi zise în gând Puştiul, cu nasul vârât în paharul cu Málaga. Cu toate ciudăţeniile tale. Cu toate misterele tale. Ştii ceva, Dik? Nici nu-mi mai pasă de ceea ce-mi spui acum. Mi-e de ajuns că mi-ai spus că Liga şi Lotreanu se vor duce pe apa sâmbetei. Că vor pierde alegerile. Dacă aşa spui tu, aşa va fi. De unde ştii, treaba ta! Ăsta e farmecul tău irezistibil: să spui lucrurilor pe nume! Şi bune. Şi rele. Să spui de unde venim şi încotro ne ducem. Poate că tu nu vezi doar lumea – ca noi, ceilalţi – ci îi vezi şi visurile şi întrebările şi căutările. Tu ştii ce vrea lumea. Ştii cum este lumea. Şi ştii pe ce drumuri să calci, ca să-i împlineşti nevoile. Ca o plimbare printr-o uriaşă cetate, în care tu ştii dinainte ce răspântii vin, ce bulevarde se varsă în pieţele acelei cetăţi, ce străzi se îngroapă în cartierele ei periferice, ce grădini se deschid către oglinda ferestrelor. Aşa cunoşti şi lumea.

Îţi mai aminteşti, Dik, de plimbările noastre, de altă dată, prin Bucureşti? Eu eram elev de liceu, tu mare grangur pe la Comitetul Central, veneai în câte-o duminică şi mă cărai după tine, prin tot Bucureştiul, pe jos, ceasuri nesfârşite, tropăind pe cele mai insolite străduţe, şi-mi povesteai, şi-mi povesteai…

Mai ţii minte, Dik, ce-mi povesteai? Nici eu nu mai ţin minte, cuvânt cu cuvânt. Doar frânturi, scântei, secvenţe disparate, îmi povesteai că Bucureştiul e un oraş domnesc, că bucureşteanul ştie să fie domn, aşa cum neamţul ştie să fie lăcătuş, şi americanul om de afaceri. Domn cu sine, dar şi cu alţii. De aici i se trage Bucureştiului şi supranumele de Micul Paris.

Şi-mi mai spuneai că cine nu e domn, e mitocan. Domni şi mitocani: aceştia sunt bucureştenii! Nebunia contrastelor. Un amestec fulminant de mahala şi cumsecădenie, de mititei cu bere şi caviar cu şampanie. Vile somptuoase şi slums-uri putrede. Cinism şi farmec

demenţial. Bulevarde ample, pieţe enorme şi curate ca-n palmă, vitrine luminoase, parcuri luxuriante, cinematografe şi teatre şi muzee în care ana nu este doar regină răsfăţată, ci şi bun de larg consum. Dar şi munţi de gunoaie, cerşetori, câini de pripas, gropi puturoase. Un oraş adulat şi blestemat. Un oraş fără de care nu poţi trăi. Aşa cum nu poţi trăi fără de lume. O lume voluntară, spontană, lunecoasă, prietenoasă, flecară. O lume de moftangii. O lume sclipitoare, dar şi sumbră. Generoasă, dar şi plină de ţâfne. Nici boemă, nici burgheză, uneori ipocrită, ranchiunoasă, buimacă sau disperată, alteori perversă, precipitată sau aprigă, întotdeauna însă frumoasă!…

Romul Petrean îşi privea amfitrionul cu o admiraţie deloc cenzurată, tăcea, îl asculta: oare, despre ce vorbea Dik? A, tot despre politică, tot despre Ligă, tot despre Lotreanu, i-auzi ce lucru interesant spune: Majoritatea clasei noastre politice este constituită din funcţionari. Acesta este cel mai mare handicap al nostru!…

Benedict Averescu, la cei optzeci de ani ai săi, era încă un bărbat frumos, viguros, energic. Energia iradia, mai ales, din priviri. Cuvintele, încărcate cu o tainică forţă de seducţie – tot o formă de energie captivantă – apăreau abia mai târziu, ca o proiecţie sonoră a privirilor. Statuar, bine legat, cu alură de soldat etern, brunet, mai mult şaten decât brunet, fără niciun fir de păr alb, cu degetele fine, ca de pianist, în costumul său negru, cu dunguliţe argintii, cu papionul scrobit, tot cu dunguliţe argintii, plantat cu artă în centrul unghiului ascuţit, crestat în gulerul cămăşii de un alb orbitor, cu aerul său uşor detaşat, uşor îngândurat, degajând o putere interioară covârşitoare, Benedict Averescu, alias Benedictinul, arăta exact ceea ce era: un om foarte puternic.

CAPITOLUL 11

Motto:

Dezastru. Dezordine. Sărăcie. Corupţie, Minciună. Nesiguranţă. Acestea sunt cuvintele pe care majoritatea românilor le găsesc cele mai potrivite pentru a caracteriza România, sub Guvernul Văcăroiu. Sondajul de opinie publică, realizat de Centrul de Sociologie Urbană şi Regională, este năucitor. Românii îşi caracterizează ţara ca pe un pustiu. Un loc unde speranţa a murit.

Adrian Pătruşcă

Legiunea străină

Era un tip solitar, taciturn, minion. Numai fibră şi muşchi. Tenul

palid, fără vârstă, fruntea înaltă, bărbia voluntară şi privirea tulbure. Cu gesturi cultivate, dar de o manieră glacială. Nu zâmbea niciodată. Tăietura gurii, subţire. Ca lama unui pumnal. Se îmbrăca elegant, cu discreţie. Radia o distincţie neprefăcută. Discuta rar. Elevat. Avea alura unui erudit, bântuit de savante viziuni, în realitate, nu era decât un crescător de peşti exotici, întâlnit, aproape zilnic, în piaţă, la Obor, la taraba cu acvarii, undiţe, râme şi purici de baltă, îl chema Romeo centura. Adevărata lui profesie – într-o altă realitate – era, însă, aceea de ucigaş. Killer!

O meserie, pe care o făcea de cincisprezece ani. Zece ani, ucigaş pe statele de plată ale unei organizaţii de sumbră reputaţie: Legiunea Străină! în ultimii cinci ani, îşi făcuse meseria pe cont propriu. De unul singur. Cu precizia maestrului care îşi transformase profesia în artă. Arta de a ucide! Cu mijloace minime şi profit maxim, îşi găsise chiar şi clientul pe măsura lui: puternic, crud, altruist. Pitit în spatele unei funcţii oficiale: unul din înalţii demnitari ai României. Comanda crimele, plătea generos. Cinci comenzi fuseseră deja executate: un patron de consignaţii de pe strada Negustori; doi chinezi implicaţi în traficul cu arme; un diplomat arab; cazul de la restaurantul „Solaris”; şi un ziarist de la revista „Violenţa – alarmă de gradul zero”. Cinci comenzi onorate ireproşabil. Curat şi rapid! Romeo Ventura nu ratase niciodată. Nu punea întrebări. Nu-l interesa motivul uciderii. Punea însă o condiţie: să fie plătit anticipat! Integral! Şi nu fusese refuzat niciodată. Ventura nu avea un mod de operare distinct. Un modus operandi personal. Ci utiliza o gamă largă de forme, mijloace şi metode.

Avea o imaginaţie fecundă. Nu-i plăcea să se repete. De aceea nu fusese prins niciodată. Omora cu pumnul, cu pistolul, cu otrava, cu stiletul, cu maşina infernală. Niciodată, acelaşi tip de maşină infernală. Niciodată, aceeaşi otravă.

Niciodată, acelaşi pistol. Fiecare lovitură avea personalitatea ei. Unică! Nici măcar amprentele nu era aceleaşi. Dispunea de un set copios de mănuşi chirurgicale, mănuşi confecţionate din Latex, fiecare pereche de mănuşi cu amprentele ei digitale. Imprimate într-unul din faimoasele ateliere clandestine „Rawar”, din Taiwan, controlate de Triadele chinezeşti. Ateliere reputate în lumea largă a crimei organizate – lumea interlopă de lux – pentru perfecţiunea şi rezistenţa măştilor şi mănuşilor din latex. Îţi trăgeai o mască peste chip, devenea!

instantaneu alt om. Altă imagine. Altă identitate, îţi puneai mănuşile, care se mulau întocmai pe încheieturile degetelor, aveai alte amprente papilare. Romeo Ventura nu folosise niciodată aceleaşi mănuşi.

O singură scăpare avusese, totuşi, anul trecut, în noiembrie, când montase o maşină infernală – la comandă – pe autoturismul ziaristului Anton Soroceanu. Dar comanda fusese presantă, pripită, plătită prompt, în aceeaşi dimineaţă cu plata trebuia asasinat ziaristul. Romeo Ventura se grăbise, nu verificase atent seriile mănuşilor, observase scăparea abia când revenise acasă: aceleaşi mănuşi le mai folosise, cu un an în urmă, şi pentru lichidarea lui Mihai Negulescu. Dar nu-şi făcea probleme, pentru că din autoturismul ziaristului, în urma exploziei, nici urmă de vopsea nu mai rămăsese, darămite nişte amprente digitale. Interesant, însă, foarte interesant acest client al său. Plătea enorm: de peste trei ori preţul pieţei. Şi prompt! Avea însă un cusur: întotdeauna se grăbea! Solicita să-i fie executată comanda într-un timp scurt, extrem de scurt. Aşa se întâmplase şi la restaurantul „Solaris”, când îl împuşcase pe Mihai Negulescu. La fel şi în cazul ziaristului Soroceanu.

Iar graba nu-i plăcuse niciodată lui Romeo Ventura. Îi crea un sentiment de disconfort. Mai mult, de nesiguranţă. Şi sentimentul acesta ascuţit i se accentuase, mai ales, în ultima vreme, descoperind – alarmat – că teribilul criminalist Andrei Zavera începuse să-i dea târcoale clientului său. Ba chiar depistase o întâlnire între cei doi. O fi ceva între ei? Vreo relaţie ascunsă? Sau Zavera o fi mirosit vreo legătură între nişte crime cu autori necunoscuţi şi distinsul om de stat?

Romeo Ventura va trebui să verifice cu atenţie, cu maximă atenţie, aceste întrebări, să vadă ce e, ce se întâmplă, pentru a nu risca. Pentru a interveni la timp. Profesionist, în anumite circumstanţe – dramatice, periculoase – clientul însuşi, poate deveni victima ucigaşului tocmit.

Dar, să nu exagerăm! Să nu dramatizăm! îşi zise calm, Romeo Ventura, în vreme ce împrospăta apa într-unul din uriaşele acvarii instalate de jur-împrejurul pereţilor. Să nu cădem în panică. Deocamdată, funcţionează încă regula de aur a oricărei afaceri: Clientul nostru, stăpânul nostru! zâmbi el subţire şi rău, zâmbi numai din priviri, gura lui nu zâmbise niciodată, ochii doar iradiau, când şi când, un sclipăr îngheţat. Era surâsul său! Sarcastic!

Romeo Ventura îşi cumpărase măştile şi mănuşile direct de la

sursă, din Taiwan, cu prilejul unei misiuni ordonate de Legiunea Străină. Toate, strânse într-o casetă de dur-aluminiu, îmbrăcată în piele neagră, caseta era de mărimea unei cărţi, de forma unei cărţi, imitând perfect o carte celebră: Biblia. Pe copertă şi supracopertă, scria cu litere aurii: „Biblia sau Sfânta Scriptură a Vechiului şi Noului Testament. Cu trimiteri. Biblia aceea îl însoţise pretutindeni, ani la rând, sub flamura Legiunii Străine. N-o abandonase nici când revenise în ţară, acasă, în 1990, după epuizarea contractului…

Parcă fusese ieri. Deşi trecuseră, de atunci, mai bine de cinci ani. Fiorul reîntoarcerii plutea încă în el, în străfundurile lui, ca un aer bolnav. Toxic! Crezuse că va muri, că nu va mai ieşi viu din povestea aceea tristă, îngrozitor de tristă: reîntoarcerea acasă! Vrusese chiar să moară, ştia cum să se sinucidă, oprindu-şi pulsaţiile cordului, căpătase această putere cu mulţi ani în urmă, în laboratoarele de instrucţie ale Legiunii Străine. Acolo, învăţase să supravieţuiască în orice împrejurare: fără arme, fără medicamente, fără hrana! Dar învăţase să-şi inducă şi clipa supremă, puterea ultimei clipe, când, prin forţa gândului, îşi putea provoca un stop cardiac. Ireversibil! N-o făcuse în dimineaţa aceea sumbră, prima lui dimineaţă după revenirea acasă: nu din laşitate, nu din frică, ci din răzbunare! Nu se temea de moarte.

Dimpotrivă: adora moartea! Otrava răzbunării fusese, însă, mai seducătoare. Cum să nu răzbune el noaptea aceea tragică, din faţa unei vitrine doldora de acvarii cu peşti exotici? Cum s-o uite? Umbra acelei cumplite nopţi îi urmăreşte şi astăzi. Ca un aer bolnav. Toxic!

Tripla crimă din cartierul Ferentari

Revenise acasă noaptea. Târziu. Parcă ar fi intrat în Bucureşti pe furiş. Avusese sentimentul acut, acaparator, că se strecura pe străzile marelui oraş ca un fur, ca un paria, ca un risipitor revenit să-şi plângă ispăşirile în pragul casei părinteşti. Lângă tâmpla copilăriei, care murise de mult…

Fusese o noapte de toamnă putredă. Noapte jilavă şi rece. Cu aerul păstos, cu cerul purulent, din care zemuia o burniţă cotropitoare. Noapte purtând în viscerele ei un amestec straniu, tulburător, greţos: aromele cărnurilor vegetale alterate de mucegaiuri, duhoarea bălţilor stătute, izul acru-ascuţit de benzină arsă, aburul aspru şi crud şi pestilenţial al gurilor de canal revărsate. Deasupra pământului răbdător, toamna lepădase nepăsătoare un cer bolnav şi mohorât. Oraşul îl întâmpinase ostil!

Când coborâse din tren, în miezul acela de noapte nevrotică, se simţise brusc luat în răspăr de o maree umană infernală, apoi – înghesuit, îmbrâncit, strivit – purtat în derivă de-a lungul imensului peron şi expulzat afară, în stradă. Scuipat în rigola trotuarului nocturn! De jur-împrejur, lumina gălbuie şi chioară a becurilor electrice. Şi scrâşnetul pneurilor la semafor. Şi fojgăiala de şobolani a oamenilor. Şi aerul supurant al nopţii…

Cu un geamantan micuţ şi luxos în mâna dreaptă – pe care îl purtase de-a lungul şi de-a latul pământului, sub steagul ocult al celebrelor cohorte din Legiunea Străină – slăbuţ, elegant şi parfumat, cu două ghiuluri din aur, masive, la mâna stângă, tot la stânga un ceas greu, din platină, marca Rollex, într-un costum Versace, ultimul răcnet, argintiu, cu pătrăţele negre, cu pantofi Yves Saint-Laurent, negri, din piele de crocodil, cu un diamant la acul de cravată cât un bob de strugure, cu chipul blajin şi privirea vioaie, părea mai degrabă un prosper om de afaceri, paşnic şi cumsecade, decât un războinic de profesie.

Se vânturase încolo şi încoace, pe enorma esplanadă din faţa gării, descoperind târziu, între două şiruri de blocuri sumbre, staţia forfotitoare a tramvaiului. Se apropiase gânditor. Ar fi putut, desigur, lua un taxi până acasă, în cartierul Ferentari, dar un reflex profesional, frate geamăn cu clustrofobia, îl împingea necontenit şi imperativ să fugă de spaţiile închise şi mici şi necunoscute, preferând aglomeraţia mijloacelor de transport în comun.

Înainte de a lua primul tramvai, silueta fantomatică, ecvestră, a uriaşei statui din faţa gării îi amintise violent de clipa plecării. Doamne, cât amar de vreme a trecut de atunci! Şi totuşi, nu trecuseră decât zece ani. Plecase în 1980, primăvara, şi revenise în 1990, toamna. Zece ani? Nu! Ci, o viaţă de om. O viaţă ca un roman-fluviu. În zece ani, îşi pot face şenal prin apele tale toate întrebările pământului. Şi ce este altceva o întrebare, decât expresia concentrată a unei experienţe de viaţă? Abia trăind până la capăt durerea, sau plăcerea, sau spaima, sau absurdul unei întâmplări, se naşte la capătul acelei întâmplări întrebarea. Eterna întrebare! Râvnind, de fiecare dată, răspunsul fundamental. Total. Absolut. Pentru că întrebările curg numai dintr-o trăire maximală a clipei, dintr-o implicare profundă în curgerea ei, contemplarea negerminând altceva decât semnul exclamării.

Atmosfera tramvaiului era aceeaşi ca pretutindeni: zgomotul

fierului rulat pe fier, mirosul de ulei mineral încins, răceala barelor metalice, transpiraţia uscată a oamenilor, clopotul monoton al vatmanului. O lume zămislită sub impactul unei gigantice scântei electrice.

Se urcase în prima garnitură. Lume relativ puţină, era trecut de miezul nopţii. O staţie, două, trei… În curând, va ajunge acasă. Va redeveni iarăşi el: Romeo Ventura. Nu va mai fi doar un număr: 0444. Indicativul numeric pe care îl purtase zece ani în Legiunea Străină. Ci, din nou, un nume. Nu un mercenar pierdut undeva, în pustiul războaielor planetare. Nu un ucigaş de profesie. Ci, un om la casa lui. Şi ce poate fi mai reconfortant, decât sentimentul revenirii acasă?

Contractul fusese încheiat pentru zece ani. Trecuseră zece ani. Pactul cu diavolul se terminase. Predase plăcuţa din platină cu apelativul său numeric – 0444 – îşi reluase numele, actele şi plecase, îşi vânduse zece ani din viaţă, pentru ce? Avere? Aventură? Setea de necunoscut? Nebunie? Nevoia de evadare? Plăcerea de a se bate? Fuga după un ideal? Fiorul percutant al morţii? Sau să fi fost doar şansa hazardului? Răspunsul curge, puţin câte puţin, din fulgerul fiecărei întrebări.

Staţie finală. Uşile tramvaiului se deschiseră cu un pocnet sec. Romeo Ventura se ridică de pe scaun, făcu câţiva paşi, coborî, ajunse afară. Deasupra, cerul putred al nopţii. Bulevardul pustiu îl întâmpină cu tăcerea palidă a unui bec singuratic. Traversă bulevardul, se afundă într-un păienjeniş de străduţe, era o linişte desăvârşită, casa părintească nu era prea departe. Şi, deodată, simţi violent primejdia…

Romeo Ventura se opri calm, la intersecţia a doua străzi, într-o parte, o vitrină uriaşă, plină cu acvarii în care forfoteau peşti exotici. De cealaltă parte, calcanul înalt şi sumbru al unei case. În faţă, gardurile unor grădini. Tăcerea ţiuia în urechi. Lumina era tulbure. Din trei direcţii opuse, se apropiară de el, ameninţătoare, trei siluete negre. Mătăhăloase. Se opriră la câţiva paşi. Erau trei bărbaţi robuşti, cu umerii zdraveni, cu picioarele crăcănate, încordate, cu chipurile ascunse sub faimosul ciorap tras peste cap. Toţi trei, gata de atac, cu şişurile scoase: ca nişte limbi fosforescente! Romeo Ventura îi cercetă, rând pe rând, cu atenţie de profesionist rasat: erau trei bărbaţi tineri – doi ţigănoşi şi unul blond – puţin ameţiţi de alcool. Tâlhari de drumul mare! Se lăsă, la rându-i, cercetat de ei. Le adulmecă de la distanţă ochii răi. Recunoscu specia interlopă: celebrii cuţitari din cartierul

Ferentari!

— Va să zică, nu le-a pierit sămânţa! remarcă prudent şi trist Romeo Ventura, în vreme ce tipul din faţă, desigur şeful bandei, i se adresă cu un glas zgrunţuros, şoptit, pe un ton cavernos, de răguşeală tabagică:

— Bă, gagiule, lasă jos valiza aia, pune peste ea ghiulurile, Rolex-ul şi acul de cravată şi cară-te! Zi mersi, că noaptea asta suntem generoşi şi-ţi facem cadou portofelul. Hai, cărei, că ne grăbim!

— Şi dacă nu vreau? rosti calm şi rece Ventura.

— Hă, hă! făcu băşcălios tipul din faţă, apropiindu-se şi spintecând aerul cu şişul. Apoi, dur: înseamnă că n-ai auzit de Puţu Sec. Acolo îi lepădăm noi pe toţi înjunghiaţii şi spânzuraţii de prin partea asta de lume.

Romeo Ventura îşi aminti, într-adevăr, de Puţu Sec, de la marginea cartierului, unde se aruncau, pe vremuri, vitele moarte de molimă grea, dar se mai azvârleau acolo şi trupuri omeneşti, care cu capul spintecat, care cu beregata retezată în cine ştie ce sângeroase încăierări.

— Şi dacă ţip? întrebă, la fel de calm, Ventura.

— Aici poţi să cânţi şi „Deşteaptă-te române!” că nu iese nimeni afară din casă! ricană, sec şi duşmănos, celălalt. După care, poruncitor, către camarazii săi: Bă, ăsta ne ţine de vorbă. Pe el!

Şi brusc, într-o fracţiune de secundă, cei trei tâlhari nocturni se azvârliră, cu şişurile sclipind, asupra lui…

Dar Romeo Ventura dispăruse cu desăvârşire. Apăruse instantaneu, din tenebrele Legiunii Străine, numărul 0444. Şi ceea ce se petrecu acolo, la intersecţia acelor străduţe liniştite, şi calme, şi obscure, nu va putea explica nimeni, niciodată. Rezultatul – trei cadavre: unul cu gâtul rupt, altul cu coastele despicate înfipte în cord, al treilea cu coloana vertebrală frântă. Războinicul 0444 îşi aşeză victimele la marginea trotuarului îngust, rezemate de vitrina cu peşti exotici, nu se sinchisi de chipurile lor ascunse încă dincolo de ciorapul acela mizer, îşi aranja hainele uşor boţite, îşi îndreptă cravata, Rollex-ul de la mână, apoi îşi luă geamantanul şi plecă, tăcut şi împăcat, mai departe, pe drumul reîntoarcerii sale. Redevenise Romeo Ventura.

Un mecanism infernal

Casa bătrânească îl aşteptase cuminte, cu storurile trase, cu lumina stinsă, în aburul de somn al nopţii, îl simţise doar câinele,

acelaşi dulău cenuşiu şi flocos de altă dată, acum bătrân şi ramolit: Nero. Lătrase o singură dată – scurt şi gros – după care, aducându-şi aminte de vremuri apuse de mult, îşi recunoscu stăpânul, gudurându-se supus la picioarele lui. Romeo Ventura se aplecă, îi cuprinse capul în palme, îl sărută pe frunte, apoi sunase la uşă. Şi, ca şi cum l-ar fi aşteptat neîntrerupt, în fiecare din nopţile celor zece ani de absenţă, bătrâna mamă îi deschise numaidecât.

Iar noaptea aceea de toamnă târzie nu mai păru deloc urâtă. Şi nici aerul putred. Şi nici cerul purulent…

Întâia noapte în casa părintească fusese noapte albă. Noapte de alint matern. Noapte de amintiri. Noapte de regăsire: mama şi fiul ei rătăcitor.

Sultana Ventura, femeie venind către şaptezeci de ani, văduvă din anii tinereţii, se uita acum la Romeo – prin pânza lacrimilor – ca la Dumnezeul bătrâneţilor sale. În sfârşit, acasă! Romeo şi Ilie, copiii ei, vor fi iarăşi împreună, sub acelaşi acoperiş matern.

— Ilie unde-i? se interesă Romeo.

— Cu prietenii, prin oraş, îi răspunse liniştită mama. Dar Romeo desluşi în ochii ei o undă de amărăciune grea.

La frate-său, Ilie, şi la maica lui, Sultana, se gândise cu iubire şi încrâncenare, zece ani la rând, Romeo Ventura, în toate pătimirile lui sub crucea Legiunii Străine.

În numele acelui gând sacru se vânduse, luptase, devenise ucigaş de profesie, mercenar, simbriaş, cu o singură destinaţie: război contra războiului! Se antrenase îndelung, căpătase reflexe noi, gânduri noi. Războiul e sângeros, desigur; dar, la fel de sângeros este şi războiul contra războiului. Cine mai poate despărţi cadavrele planetei, când războinicii şi antirăzboinicii îşi adună morţii de pe câmpul lui Marte?

Cu timpul, Romeo Ventura devenise o maşină monstruoasă, un mecanism infernal, un instrument orb în mâna morţii care, în numele vieţii, semăna ia rândui moarte pe pământ.

Un destin absurd. Ca şi lumea în care trăim!…

Romeo Ventura fusese instruit nu să lupte, ci să ucidă, în urma lui, nu rămâneau prizonieri, ci cadavre. Acţiona fulgerător şi implacabil, ca un robot dezlănţuit, reglat să riposteze mortal, în orice situaţie potrivnică.

Îşi aminti, de pildă, că odată, la Paris, pe stradă,

împiedicându-se, călcase brutal pe pictor o femeie. Femeia ţipase strident, bărbatul care o însoţea ridicase mâna asupra lui, gata să-l plesnească, considerându-l un derbedeu oarecare. Gestul reflex, de răspuns, al lui Romeo Ventura fusese însă gest de moarte pentru celălalt. Omul căzuse ca fulgerat, cu gâtul frânt într-o lovitură blitz, pe care n-o văzuse nimeni: nici femeia, nici oamenii din jur şi, mai mult ca sigur, nici chiar victima nu mai avusese vreme să înregistreze lovitura fatală. Romeo Ventura dispăruse rapid de la faţa locului, se retrăsese ca o panteră, se ascunsese de lume, fugise la cazarmă. De atunci, ieşea în oraş rar, foarte rar.

La începutul perioadei de instrucţie, un indian mititel, negricios, slăbuţ, cu o figură ştearsă, banală şi ochii goi, care se nimerise să-i fie instructor de arte marţiale, îi spusese lui Romeo Ventura, într-o franţuzească impecabilă, că, în orice luptă, nu forţa prevalează, ci viteza. Un fulg trimis asupra unui zid de beton armat, gros de un metru, lansat cu viteza de 50.000 de kilometri pe secundă, străpunge zidul de la un capăt la altul.

— Iar fulgul rămâne intact! îi explicase imperturbabil indianul. Continuase reflexiv: în ceea ce ne priveşte, viteza mâinii trebuie să fie mai mare decât viteza de percepţie a. ochiului. Şi, pentru demonstraţie, îi întinse un pachet de cărţi de joc.

— Trage o carte, uită-te la ea, memoreaz-o, apoi aşeaz-o unde vrei tu, în acelaşi pachet! îi ceru calm indianul.

Romeo Ventura făcu întocmai, după care îi restitui, curios, pachetul de cărţi. Instructorul privi cărţile de joc, le aşeză pe colţul mesei, fără să le privească, îşi încrucişa braţele slabe, subţiri, pe pieptul costeliv şi spuse blând:

— Zero-patru-patru-patru, caută, te rog, în buzunarul stâng al vestonului tău! Ventura vârâse numaidecât mâna în buzunar, găsise acolo o carte de joc, o extrăsese, o privise crispat, năuc: era chiar cartea lui! Se uită întrebător la instructor. Iuţeala de mişcare a mâinii mele a fost, după cum vezi, mai mare decât puterea de observare, de sesizare a ochilor tăi! îi explicase, cu aerul său uşor apatic, indianul.

După care, continuase pe un ton sec, scolastic, dar foarte convingător:

— Aici se află tot secretul, în viteză! Dar, pentru acest lucru, îţi trebuie antrenament. Şi, mai ales, concentrare. O concentrare enormă! O concentrare a gândului atât de puternică, de parcă de mişcarea aceea

a mâinii tale, ar atârna propria-ţi viaţă. Cu timpul, dacă ai noroc, concentrarea minţii devine reflex. Instinct! Ca şi mişcarea fulgerătoare a mâinilor. Abia atunci vei fi reuşit să părăseşti această cazarmă, pe picioarele tale. Dacă nu, vei crăpa într-o zi de efort zadarnic, de efort inutil, şi vei sfârşi îngrăşând câmpul de morminte din spatele cazărmii: acolo se află cimitirul înfrânţilor!

Indianul tăcuse brusc şi se îndepărtase încet, agale, uşor crăcănat, cu mersul său şleampăt, de tăntălău incurabil. Mai târziu, nu prea târziu, Romeo Ventura avea să afle că toate generaţiile de mercenari care trecuseră, în ultimul sfert de secol, prin mâinile lui, îl cunoscuseră sub un singur nume: Mangusta! Pentru că gesturile sale erau mai iuţi decât ale cobrei regale. Cu timpul, după luni de antrenament epuizant, indianul acela pusese stăpânire absolută pe toate gândurile lui. Parcă intrase în el şi se instalase definitiv, acolo, în străfundurile sufletului său. Romeo Ventura îşi egalase maestrul. Acţiona la fel de rapid. Dar dacă Mangusta ştia şi putea să-şi reprime magistral gestul reflex, atunci când voia, ştia şi putea să şi-l controleze, să şi-l subordoneze integral minţii sale, voinţei sale, Romeo Ventura nu realiza dezastrul pe care îl săvârşise – uciderea unui om – decât după consumarea gestului inconştient. Ventura devenise robul acelui mecanism intim, insidios, primejdios, pe care Mangusta îl asamblase, îl implantase, cu minuţie de magistru, în fiinţa lui.

Acea fiinţă care purta indicativul 0444. O fiinţă periculoasă ca un glonţ care a pornit deja către tine. Scăpare nu există!

Romeo Ventura îşi aminti de o altă întâmplare tragică. Se afla la Casablanca, în Maroc, singur, seara, târziu. Se plimba relaxat, după executarea unei misiuni. Mai avea o noapte la dispoziţie. Mâine va trebui să plece în alt capăt de lume. Cu altă misiune. Dar, până mâine, mai era o noapte întreagă, iar el se plimba hai-hui prin captivantul Dar El-Beida, cum îi spuneau arabii luxuriantului port la Oceanul Atlantic. Se vântura pe marile lui bulevarde, fermecat de feerii nocturne. Deodată, un mulatru fălos, elegant, pus la patru ace, l-a oprit şi i-a cerut, respectuos, un foc pentru ţigară. Romeo Ventura a scos bricheta, când şi-a ridicat ochii spre mulatru, acesta aţintea sever gura unui pistol asupra lui, solicitându-i imperativ portofelul cu bani. Gestul lui Ventura fusese mai iute decât apăsarea degetului pe trăgaci, mulatrul prăvălindu-se mort, cu inima strivită sub impactul năprasnicei lovituri. Romeo Ventura acţionase orb şi reflex, fără putinţa de a-şi cenzura

gesturile în timpul atacului. După întâmplarea aceea nu mai ieşise niciodată singur în oraş…

Legea talionului

Cum să-i povestească Romeo, bătrânei lui mame toate aceste grozăvii? I-a descris lumea largă, lumea bântuiţi de el, într-adevăr, ca pe un imens câmp de luptă, dar i-a desluşit numai frumuseţile fascinante, întâlnite pe nesfârşitele lui drumuri, plantele şi animalele exotice de peste mări şi ţări obiceiurile ciudate ale oamenilor de pretutindeni, hainele şi casele şi credinţele lor…

Zece ani bătuţi pe muchie, se învârtise printre lumii: pământului, se zbuciumase, suferise, luptase, răzbise, supravieţuise: fusese un norocos! Investise, apoi, nişte bani în comerţul cu arme. Şi aici, norocul fusese de partea lui. Strânsese câteva milioane de dolari, într-un cont cu parolă: o avere enormă! La expirarea contractului de zece ani, avusese puterea să se oprească. Puţini reuşeau să se smulgă din tenebrele narcotizante ale Legiunii Străine. El reuşise!

Dragostea de mamă şi de frate îl readusese în patrie.

Acasă!…

Sultana Ventura n-avea să ştie, însă, niciodată, că acasă nu revenise doar Romeo, fiul ei, ci şi numărul 0444: adică, ucigaşul de profesie!

Către sfârşitul acelei nopţi, în revărsatul zorilor, îmbăiat şi hrănit, mângâiat de privirile mamei, risipindu-se în amintiri frânte, în povestiri tăiate razant şi întâmplări stranii nemărturisite până la capăt, Romeo Ventura a sărutat dreapta Sultanei, s-a întins pe canapea şi a adormit brusc, aşa cum făcea şi în pădurile ecuatoriale, în acele comandouri pedepsitoare, lansate la graniţa dintre viaţă şi moarte.

Romeo Ventura căpătase deprinderea să adoarmă instantaneu şi să se trezească într-o clipă anume, dinainte hotărâtă. Acolo, în laboratoarele ultrasecrete al Legiunii Străine, i se dezvăluiseră toate tainele trupului omenesc, punctele lui vitale şi punctele lui mortale. Putea să rabde zile întregi de foame şi de sete, fără ca forţa şi acuitatea simţurilor să-i fie diminuate. Prin exerciţii îndelungi, graţie unor tehnici speciale de autocontrol, dobândise puterea miraculoasă de a-şi modifica temperatura corporală şi ritmul cardiac. Şi nu puţine au fost cazurile de sinucidere printre foştii săi camarazi, când aceştia, într-o clipă de neagră depresiune, îşi comandau singuri stopul cardiac, moartea instalându-se irevesibil…

Sub privirile materne, deopotrivă duioase și triste, Romeo Ventura dormea somnul pruncului. Tristețea Sultanei își avea izvorul în escapadele nocturne ale lui Ilie, în chefurile lui prelungite cu prieteni dubioși, în faptul că, de la o vreme, nu o mai asculta, își părăsise serviciul, înhăitându-se cu tot soiul de huligani gălăgioși, periculoși, bețivi și răi. Sultana nu-i mai putea struni. Ilie o luase razna, bine că venise tocmai la timp Romeo…

Cu aceste idei cam încâlcite își petrecuse Sultana Ventura toată dimineața aceea de toamnă tulbure, când deodată o smulsese din gânduri zuruitul metalic al soneriei de pe hol. O fi Ilie! își zise ea cu sufletul ia gură și fugi spre ușă.

Deschise. În prag, doi polițiști cu fruntea în pământ. Spuseseră „bună-dimineața” cu o gravitate oficială, se legitimară, întrebară apoi dacă dânsa este doamna Sultana Ventura. Presimțind o nenorocire, bătrâna femeie dădu din cap, afirmativ. Pălise! Unul din polițiști, după ce tuși de câteva ori, dregându-și glasul, îi aduse la cunoștință că, pe timpul nopții trecute, fiul ei, Ilie Ventura, împreună cu alți doi cuțitari din cartier, fusese găsit mort, cu cuțitul în mână, cu un ciorap tras peste cap, rezemat de o vitrină cu pești exotici.

Sultana scoase un țipăt sfâșietor – prelung – și se prăvăli grămadă peste covorașul din hol. În aceeași clipă, se trezi și Romeo Ventura, deschise ușa dormitorului, priveliștea din hol era macabră: doi polițiști, ca două stane de piatră fumurie, încremeniți în pragul ușii; în fața lor, secerată, Sultana. Dintr-o singură privire, Romeo își dădu seama că era moartă. Inima bătrânei mame nu putuse supraviețui groaznicului șoc. Când Romeo Ventura află, de la unul din polițiști, scopul vizitei lor matinale – totodată și cauza subitei sucombări a Sultanei – primul impuls, primul său gând fusese să sară la beregata acelor oameni oficiali, necunoscuți, să le rupă gâtul, apoi să piară și el, tot acolo, în pragul casei, ca un vis urât. Ca o piază rea!

Dar se oprise la timp. Pentru că al doilea gând fusese ca un urlet interior, un imens strigăt mut: stai! Era pentru prima dată când se putuse controla, în urma unei provocări a hazardului. Pentru prima dată, își cenzurase gestul asasin, în aceeași clipă, însă, se născuse în el o pustiitoare dorință: răzbunarea! Cineva trebuia să plătească pentru moartea lui Ilie. Pentru moartea Sultanei. Cineva trebuia să spele, cu viața lui, urmele răului ucigaș, în numele unei legi ancestrale: legea Talionului! Cine va plăti? Și câți vor plăti? Unul? Mai mulți? Va hotărî

numai bunul Dumnezeu.

El, Romeo Ventura, nu va fi decât executorul voinţei sale. Călăul! Nişte oameni răi îi transformaseră, cândva, într-un asasin perfect, într-o maşină de omorât oameni. Acesta va fi, de acum încolo, rostul vieţii sale: să omoare oameni! Aşa îi fusese lui menit: să devină ucigaş profesionist! O meserie ca oricare alta, îşi zisese, cu gânduri nebune, Romeo Ventura.

Cineva trebuia s-o facă. De altfel, întotdeauna meseria de călău a fost foarte bine plătită. Şi temută. Sub puterea anonimatului, sub taina celebrei măşti negre pe care şi-o trăgea călăul peste chip, meseria aceasta terifiantă au profesat-o prinţi, conţi şi chiar regi, oameni de ştiinţă, filosofi, cercetători ai misterelor omeneşti. Istoria este plină de exemple sinistre: prinţul de Saxa, Eduard Grey, supranumit Cel Frumos, obişnuia adeseori să-şi tragă gluga pe cap şi să facă pe călăul în piaţa publică; împăratul Tiberius, soţul Mesalinei – cea mai frumoasă curvă a Cetăţii Eterne – era nelipsit de la execuţiile publice, dar nu în calitate de împărat, ci de călău; profesorul universitar Pierre Cherlaux, o somitate a Sorbonei, a recunoscut el însuşi, în memoriile sale, că a exercitat funcţia de călău în serviciul public, vreme de peste treizeci de ani.

— Să mai adaug şi alte exemple? se întrebase atunci, cu priviri demenţiale, Romeo Ventura, stând încă ţeapăn, în holul casei, cu Sultana la picioarele lui. Moartă! Poliţiştii plecaseră de mult, îşi ceruseră iertare pentru tragedia declanşată fără de voie, îşi făcuseră semnul crucii, salutaseră şi dispăruseră ca două năluci întunecate. Romeo Ventura stătuse acolo, în hol, în picioare, lângă trupul inert al Sultanei, toată dimineaţa. Până spre prânz…

Din prăpădul acelei dureri, nu şi-a mai revenit niciodată. Ceva se frânsese definitiv în fiinţa lui. Ireversibil! Devenise alt om. Muşcat de colţii otrăviţi ai smintelii. Un nebun terorizat de o singură imagine: o uriaşă vitrină plină de acvarii cu peşti exotici, trei cadavre rezemate de geamul vitrinei şi, între ele, Ilie. Fratele lui. Omorât de el, de Romeo Ventura. Cum să lupte împotriva acestei imagini devoratoare? Cum să i se împotrivească? Cum să scape de tirania ei devastatoare?

— Cui pe cui se scoate, îşi amintise Ventura un proverb aiuritor. Şi a devenit crescător de peşti exotici. Vânzător de peşti exotici. Zilnic, în piaţa Obor, la taraba cu undiţe, râme şi purici de baltă. Aceasta era firma: ca un cui reparator, înfipt în memorie, în spatele firmei –

ucigaşul: ca un gând răzbunător, înfipt în tenebrele sufletului său. Altfel, Romeo Ventura n-ar fi putut supravieţui, între vânzătorul de peşti exotici şi asasinul profesionist nu exista nicio legătură.

Absolut niciuna! Se ignorau reciproc. Doi oameni radical diferiţi. Străini. La drept vorbind, nici măcar nu se cunoşteau. Habar nu aveau că locuiau, simultan, în acelaşi trup omenesc. Cine era unul? Cine, celălalt? împărţeau aceeaşi locuinţă, dar plăteau chirii diferite: unul plătea preţul uitării; celălalt, preţul răzbunării! Şi dacă pe vânzătorul de peşti exotici, aşa cum era el, îl ştia toată lumea, chipul ucigaşului nu-l cunoştea nimeni. Ucigaşul nu lăsase, în urma lui, nimic altceva decât un şir de măşti. Şi de false amprente digitale. La fel de false ca şi gândurile lui.

— Dar dacă însăşi viaţa mea nu-i decât un fals monstruos? se întrebase zăpăcit, umilit, adeseori, Romeo Ventura. Dar dacă eu nu sunt nici ucigaşul, nici vânzătorul de peşti exotici? Dacă altcineva mi-a furat minţile, mi-a furat sufletul şi numele, mi-a furat viaţa mea şi mi-a dat, în schimb, viaţa lui? Dacă eu nu mai sunt eu? Cine sunt adevăratul? Şi cine, falsul? Cine mi-a furat identitatea? Cine mi-a furat mama? Cine mi l-a furat pe Ilie? N-a fost un singur hoţ! Nu un singur fur!

Ci o conspiraţie enormă. Ocultă. O organizaţie rea, populată exclusiv de oameni răi, oameni care l-au momit, l-au atras în templul lor secret, în laboratoarele lor tainice, repezindu-se apoi ca hienele asupra vieţii lui, hăcuind-o, rupând-o în bucăţi sângerânde, înghiţite de ei, digerate, disipate apoi în minţile acelor oameni răi, dizolvate în vieţile lor, încât acum el, Romeo Ventura, nu mai ştie cine este. Este vânzătorul de peşti exotici? Este ucigaşul profesionist? Sau este câte ceva din fiecare din acei oameni răi care i-au furat sufletul şi numele şi minţile? Şi de atunci, în fiecare om ucis, Romeo Ventura îşi caută, disperat, o părticică din el. Şi, negăsind-o, aşteaptă răbdător o nouă victimă.

CAPITOLUL 12

Motto:

România are nevoie de asanare morală, pentru a putea ieşi din haosul şi nenorocirile în care se zbate. Pentru că, atâta vreme cât menţinem în fruntea statului sau în vârfurile partidelor politice oameni care, prin trecutul lor, sunt şantajabili şi manipulabili, ţara noastră va fi o tară bolnavă…

Constantin Ticu Dumitrescu

Un roman scris de alţii

Daion Doroga se afla la o răspântie. Uriaşă! Hotărâtoare! încotro? Cum şi unde să pună pasul următor? Mai există un pas următor? Şi ce-l aşteaptă, mai departe? Doar nisipurile mişcătoare ale politicii? Se simţea manipulat. Ţinut în frâu. Călărit! Era iute, şi mândru, şi frumos, ca un armăsar de rasă. Degeaba unele caricaturi din presă îl prezentau cu fustiţă, bluziţă şi sutien. Era o imagine calpă. Mizeră. Plăsmuită din mizerii revolute. Acum, era alt om! Puternic. Se ştia puternic. Era un luptător. Un armăsar – luptător! Altcineva, însă, ţinea hăţurile. Când mergea în galop sau în buiestru sau la trap, nu era voinţa lui. Ci vrerea altcuiva. Nu era puterea lui: a calului. Ci, a călăreţului. De ce se lăsase Daion Doroga călărit? De ce îşi amanetase libertatea pentru un blid din nectarul puterii? Aşa vrusese el? Aşa au vrut alţii? De câtva timp, totul se stricase în viaţa lui: familia, profesia, liniştea, speranţa. Cea mai stricată, însă, era libertatea!

De fapt, libertatea lui nici nu mai exista. Se alterase, putrezise, dispăruse? Nu! O vânduse! făcuse un troc îngrozitor: îşi dăduse libertatea, pe putere! Dar – ce sinistră contradicţie! – poate exista putere fără de libertate? Îţi poţi imagina, o clipă numai, că eşti puternic, fără să fii liber? Puterea? Nu-i decât o monstruoasă iluzie? O iluzie care te absoarbe în marasmul ei toxic, otrăvindu-ţi trecutul, prezentul şi viitorul. Nimic nu mai e din ce-ai fost, înainte de a mușca din fructul puterii.

— Ce a devenit viaţa mea? se întreba debusolat Doroga, se întreba deopotrivă umilit şi orgolios, se întreba exasperat, mai ales după ultima discuţie avută cu Ovidiu Găman.

— Ce mai înseamnă viaţa mea? Nimic! De unde a început această îngrozitoare degringoladă? De când? Trecutul este prologul. Epilogul se construieşte în viitor. Iar între prolog şi epilog, un roman terifiant: viaţa mea! Un roman scris de alţii. Nu de mine. Eu nu sunt decât unul din personaje. Nici măcar personajul principal. Tristă concluzie: în propria-mi viaţă, personajul principal nu sunt eu!

Ci Baronul. Sau Hariton. Sau Lotreanu. Ei vin cu sugestiile. Adică, hăţurile. Interesant: oare, în viaţa Baronului, cine o fi personajul principal? Ce, mama dracului, se întâmplă cu mine? se întreba, înrăit, Daion Doroga.

În familie, se simte tot mai străin. Darda, nevastă-sa, are viaţa ei, prietenii ei, colegii ei, şi-o trăieşte cum vrea ea. Se îndepărtează de ei,

încet-încet. N-o spune. Zâmbeşte la fel. îi sărută la fel. Îi spune o mie de nimicuri, ca şi altă dată. Şi totuşi, de la o vreme, el se pierde tot mai des în golul din privirile ei. Pe copii îi vede doar o dată sau de două ori pe săptămână. Cu soră-sa se întâlneşte şi mai rar. Cu cumnaţii Jugureanu, din când în când. Cu tata-socru n-a mai stat la un pahar de bere, de câteva luni. Părinţii nu şi i-a mai văzut de peste un an. La ce se reduce viaţa lui? Ce-a mai rămas din viaţa lui? La urma urmei, ce face el? Aha, face politică, acumulează putere, strânge avere.

— Buun! îşi zicea el fals concesiv. După care, exploda agresiv. Şi pentru cine? Pentru mine? Îmi foloseşte mie politica la ceva? Dar puterea? Dar averea? Pentru cine, Dumnezeii mă-sii de viaţă, strâng eu atâta avere? Să aibă ce risipi, mai târziu, copiii? Neamurile?

De pe-acum se uită cu toţii la el, ca la o posibilă pradă: se uită cu ochi de hiene flămânde! La Universitate, unde şi-a făcut rost de o catedră, e titularul acelei catedre, se duce pe fugă, între două şedinţe, conferinţe, congrese, între două întâlniri oficiale, reuniuni cu negri, cu chinezi, cu albanezi, nu s-ar mira prea tare dacă ar pica, într-o zi, chiar şi o delegaţie de marţieni. De ce, nu? în lumea politică românească – o lume artificială până în sămânţa ei – orice e posibil. Dacă nu cumva studenţii se uită deja la el ca la un marţian.

Daion Doroga ştie că nu are nicio legătură cu studenţii, nu-i simte apropiaţi, nu se înţeleg, nu vorbesc acelaşi limbaj: trăiesc în lumi paralele! La Senat, nu are nici colegi, nici subalterni, pe adversari îi ignoră total, ei nu există decât pe hârtie, decât pentru a da culoare pluripartidistă Parlamentului, de prieteni nici nu poate fi vorba.

O turmă de contradicţii

Senatul îi apare ca un enorm incubator, în care puterea îşi clocește ouăle şterpelite de prin urnele de vot ale circumscripţiilor electorale, din acele ouă au ieşit deja senatorii binomului roşu, care cască acum, către cer, pliscurile lor veşnic nesătule. Iar el, prim-senatorul României, trebuie să aşeze, în fiecare plisc, halca de putere cuvenită. Mai mică sau mai mare. Dar nimeni, din cuibul puterii, nu rămâne cu pliscul gol. Altfel, iese tămbălăul dracului! La partid, deja tărăboiul stă gata-gata să crape. Liga Renaşterii Naţionale – partidul de guvernământ al cărui preşedinte este – a devenit o turmă de contradicţii. Una din fracţiuni se află aproape, foarte aproape, de ruptură. Dacă nu anul ăsta, anul viitor mai mult ca sigur fracţiunea aia politică din Ligă îşi va lua lumea în cap. Şi, astfel, va mai răsări un nou

partid printre buruienile politice din România.

În Ligă, nu poate mulţumi pe toată lumea. Fiecare vrea ca halca lui să fie cât mai mare. În AGA, în Consilii de Administraţie, sau funcţionari de bănci, funcţionari la CEC, funcţionari de Regii autonome, vâră-i prin ministere, prin Secretariate de stat, prin Consilii locale, dă-le pe mână primării, prefecturi, Agenţii naţionale, başca Fondul Proprietăţii de Stat, de unde curge laptele cel mai dulce. Fiecare se uită în strachina celuilalt şi urlă ca un nebun că laptele lui e apă chioară. Şi e suficient să urle unui singur, că toţi oamenii din Ligă – Ligăi, cum le zic ziarele – încep să urle în cor, să înjure în cor, să latre în cor: precum câinii dintr-un cartier, care se întărâtă unii pe alţii. Cum să fii coleg cu o haită de câini? Ovidiu Găman, preşedintele executiv al Ligii, are dreptate:

— Ia mai dă-i în mă-sa şi nu-ţi mai face atâtea griji. Ştii care e greşeala ta, Doroga? Că le dai! Ei latră şi tu le dai! Nu! Nu le mai da! Doar arată-le ciolanul şi lasă-i să latre. Vor deveni furioşi. Şi ştii ce fac nişte câini furioşi? Nu ştii! îţi spun eu: se încaieră între ei. Ei bine, atunci şi numai atunci, trebuie să apari tu cu ciolanul în mână! Se vor linişti ca prin farmec.

Şi ştii care e a doua greşeală a ta? Că împărţi, tu, fiecăruia, ciolanul aşteptat. Nu, dragă Doroga! Aruncă-i la grămadă. Lasă-i pe ei să se lupte, să se sfâşie între ei, pentru bucata aia de putere. Iar tu îţi vezi, liniştit, de treburile tale. Vezi ce simplu e?

— Al dracului, Găman! gândi admirativ, dar şi pizmaş, Daion Doroga. I-o zisese Ovidiu: calm, colegial, fără răutate! Doroga ştiuse dintotdeauna că, sub masca aia de idiot adormit, în Ovidiu Găman pândeşte un tip de o teribilă inteligenţă. Găman îşi cunoştea perfect interesele. El nu mima puterea. Ci, trăia cu adevărat puterea, în câţiva ani, devenise un om foarte bogat şi, realmente, se bucura şi se folosea de bogăţia lui. Era fericit şi în familie. Mai mereu, Ovidiu Găman găsea un prilej să povestească o istorioară picantă sau tandră din familia lui. Iar la Camera Deputaţilor, pe care o conducea cu mână forte, nu fuseseră niciodată atâtea scandaluri, câte izbucniseră în Senat.

Ovidiu Găman nu se lăsa manipulat. Provoca doar această impresie, în realitate, ştia să se joace cu oamenii. Cu ambiţiile lor. Cu orgoliile lor. Cu destinele lor. Daion Doroga îl privise adeseori cu ochi plini de invidie: Găman făcea tot ceea ce făcea cu o neprefăcută plăcere. El îşi trăia viaţa lui. În viaţa lui, el era personajul principal!

Chiar şi atunci când se plia peste părerea celuilalt, când adopta punctul de vedere al celuilalt, n-o făcea crispat, ci se manifesta jovial, înţelegător, de parcă aceleaşi gânduri şi păreri şi opinii se născuseră şi în mintea lui.

Exact aşa se petrecuseră lucrurile şi când Daion Doroga – la îndemnul Baronului – îi sugerase lui Găman că n-ar fi rău ca Liga Renaşterii Naţionale, după alegerile din toamnă, să treacă în opoziţie. Să părăsească puterea. Ovidiu Găman nu stătuse nicio clipă pe gânduri, nu ezitase, nu se arătase surprins, ci preluase din zbor părerea lui Doroga, şi-o însuşise integral, creionând chiar câteva explicaţii pertinente, subtile, de bun simţ. Surprinsul, şi de astă dată, fusese tot Doroga.

— Ce dracu' o fi în capul lui Găman? se întrebase el uluit, văzând că Ovidiu achiesase fără de rezerve la sugestia lui de a pierde alegerile.

Mai mult, îi furnizase şi nişte argumente interesante, logice, lucide, la care, de fapt, în taină, se gândise şi Doroga.

În primul rând, rotaţia partidelor la putere va aduce un beneficiu de popularitate, printre politicienii Occidentului, pentru Ligă. În al doilea rând, se induce convingerea în oamenii de afaceri străini că şi în România sistemul democratic a început să funcţioneze, în al treilea rând, averea pe care am strâns-o, timp de şapte ani, trebuie administrată, trebuie îngrijită, înmulţită, or starea de opoziţie este ideală pentru a ne gestiona averile personale, în al patrulea rând, dar nu în ultimul, credibilitatea politică a Ligii, extrem de şifonată la ora actuală, se va reface rapid în opoziţie, întrucât noua putere nu va avea resursele necesare – noi ştim precis ce prăpăd lăsăm în urmă, nu? – ca să crească nivelul de trai al populaţiei. Oamenii o vor duce din rău, în mai rău, memoria colectivă este foarte subţire, şi vor începe să ne regrete. Astfel încât, peste patru ani, în anul de graţie 2000, vom reveni la putere. Pe cai mari!

Ovidiu Găman fusese extrem de convingător. Iar chestia asta îl călca pe nervi pe Daion Doroga. Îl irita, îi aţâţa imaginaţia. Ştia că în spate Găman îl sapă cu îndârjire, îl toarnă la Cotroceni. Ce hram poartă Ovidiu Găman? Al cui om o fi? Al Baronului? Al lui Hariton? Al lui Lotreanu? Daion ştia că Ovidiu îl capacitase pe Leon Lotreanu, intrase pe sub pielea Mătuşii, devenise cârtiţa Cotrocenilor în Ligă. Dar dacă Ovidiu Găman ascundea şi alte legături primejdioase? Primejdioase pentru Doroga! Primejdioase pentru putere!

Şi, atunci, Daion Doroga apelase la serviciile secrete ale Monseniorului: să-l ţină, permanent, sub strictă supraveghere pe Ovidiu Găman! Trecuseră mai multe luni de zile. Rezultatul: o sumă imensă de informaţii, unele mărunte, altele palpitante, altele domestice, informaţii despre viaţa cea de toate zilele, informaţii din familie, de la Camera Deputaţilor, informaţii din Ligă, informaţii despre prieteni, neamuri, vecini, informaţii preţioase despre afacerile lui Găman, despre slăbiciunile lui, tabieturile lui, despre aventurile lui bahice, despre escapadele lui amoroase, informaţii despre conturile lui secrete, despre averea acumulată, informaţii despre duşmăniile lui, bârfele lui, şantajele lui, informaţii despre telefoanele lui confidenţiale turnate în urechea lui Lotreanu, informaţii utile şi inutile, culese cu artă, cu talent, cu măiestrie de oamenii Monseniorului.

Un volum uriaş de informaţii. Care vor fi exploatate la momentul oportun. Până atunci, însă, ochii în continuare pe Găman! Ciudat: în pofida tuturor aparenţelor, Ovidiu Găman era un tip sincer. Chiar dacă trăia urât, era sincer în toată urâţenia vieţii sale. Extrem de inteligent, fin observator al societăţii româneşti, ultrasensibil la oscilaţiile din lumea politică, trăia cu o plăcere nedisimulată întreg acest coşmar. Nu se prefăcea. Era de o sinceritate brutală. Ca şi acum, când îi argumenta – logic şi lucid – avantajele pierderii alegerilor de la toamnă.

— Dar dacă noua putere va strânge şurubul, va începe prigonirea noastră, va declanşa vânătoarea de vrăjitoare? îl încolţise Daion Doroga cu nişte temeri sumbre.

— Atunci vom juca şi noi rolul lui Saul din Tarsul! îi răspunsese prompt şi calm Ovidiu Găman.

Doroga îl privise deconcertat.

— A, nu ştii povestea lui Saul?! se mirase prietenos Ovidiu Găman. E un capitol foarte interesant din istoria primelor începuturi ale Creştinismului. O paradigmă plină de tâlc.

Saul din Tarsul

Daion Doroga îl ascultase curios, nu doar curios ci, pur şi simplu, captivat de personalitatea complexă a colegului său din conducerea bicefală a Ligii. Ovidiu Găman îşi desfăşurase micul expozeu pe un ton de povestitor împătimit:

— În anul 65, înainte de Christos, regele din Iudeea moare, iar cei doi fraţi moştenitori încep să se certe pentru tronul părintesc. După o vreme, cearta se transformă în război. Unul din fraţi îi cere ajutor lui

Pompeius, un general roman, care se afla cu legiunile sale la Damasc. Pompeius în Iudeea, îl trimite în exil pe celălalt frate, în fruntea statului așezându-și protejatul. Dar, nu ca rege. Ci, doar, rabin. Intenția generalului era dară: voia să desființeze tronul regal și să transforme Iudeea evreiască în provincie romană. Cetățenii statului s-au opus, însă, din răsputeri.

A urmat, apoi, un lung șir de revolte, răzmerițe, răscoale împotriva stăpânirii romane. Războiul intern se generalizase. Populația sărăcea de la o zi la alta, oamenii mureau de foame, de epidemii, de sabia romanilor. Poporului, în stare de permanentă rebeliune, nu-i mai rămăsese decât speranța. Speranța într-un Mesia, într-un conducător salvator, care să-i scape de asupritorii romani! Aproape simultan, în acesta perioadă, au apărut trei conducători: Iudas din Galileea, Ioan Botezătorul din regiunea Iordanului, și Iisus din Nazaret. Toți trei, într-un iscusit înveliș teologic, foloseau sintagma: „Timpul a sosit!”, îndemnând poporul la revoltă și eliberare de sub stăpânirea romană.

Iudas și Ioan Botezătorul au fost prinși, relativ repede, de autoritățile romane, judecați pentru înaltă trădare, condamnați la moarte și executați. Nu intrăm acum în amănunte despre intrigile și trădările care se teșeau la curtea guvernatorilor romani…

Iisus din Nazaret, mai abil, mai subtil, mult mai inteligent și beneficiind de harul său divin, și-a continuat opera revoluționară, îndemnându-și concetățenii să-și elibereze patria de asupritorii romani, își crease o imensă popularitate. Era un orator desăvârșit, vorbea mai ales în exemple și pilde, era profund și, totodată, accesibil oamenilor simpli. Dispunea de o extraordinară putere de persuasiune. Cu timpul, și-a perfecționat și o anumită tehnică de sugestie, de hipnoză colectivă. Era înalt, frumos, înțelept, cultivat. Extrem de inteligent fiind, și-a dat însă seama, destul de repede, că nu va repurta niciodată vreo victorie împotriva romanilor cotropitori. Atunci, cu un geniu practic, și-a schimbat cauza, începând să predice idei populiste, pacifiste, de umilință și supunere față de încercările grele pe care ni le dă Dumnezeu.

Această radicală schimbare de program i-a adus, însă, ura claselor bogate autohtone, a negustorilor, a cărturarilor, a preoților, a marilor proprietari de terenuri și turme de vite.

Toți aceștia nu se împăcau nicidecum cu gândul supunerii față

de stăpânirea romană, căreia îi plăteau tribut greu. Lângă Iisus au rămas doar oamenii foarte săraci, dezmoşteniţi ai sorţii, cerşetorii, bolnavii, sclavii fugiţi de la curtea stăpânilor, în fond, oameni cinstiţi, evlavioşi, dar fără putere politică, militară sau administrativă. După câţiva ani, lipsit de protecţia claselor conducătoare, Iisus a fost arestat de autorităţile romane, judecat şi condamnat la moarte prin crucificare. Te-ai întrebat vreodată, dragă Doroga, ce s-ar fi întâmplat cu noi dacă ar fi fost spânzurat? Acum, probabil, ne-am fi închinat în faţa unei spânzurători. Dar, să revenim la istorie.

După moartea lui Iisus, apostolii săi s-au unit într-o asociaţie de tip comunitar, promovând câteva principii: cei ce suferă pe pământ vor fi fericiţi în rai; nevoile, neputinţa şi umilinţa sunt ridicate la rangul de virtuţi; se propagă supunerea oarbă în faţa grelelor încercări pe care ni le trimite Dumnezeu; este propovăduit pacifismul; se predică resemnarea. Aşa s-a născut o nouă grupare religioasă care, în epocă, s-a numit Secta Ebionimilor, constituită în exclusivitate din evrei săraci.

Pentru credinţa lor defetistă, de resemnare şi supunere faţă de cotropitorii romani, noii sectanţi au început să fie vânaţi de înseşi autorităţile autohtone, evreieşti. Iar unul din cei mai duri şi aprigi duşmani ai Ebionimilor a fost Saul din Tarsul. Tradus, mai târziu, de europeni, cu numele de Paul. Sau Pavel. Este acelaşi bărbat care, altă dată, adolescent fiind, a participat la omorârea cu pietre a Sfântului Ştefan. A păzit hainele ucigaşilor.

Mai târziu, Saul din Tarsul a ajuns un evreu foarte învăţat, foarte bogat, cu o educaţie aleasă, bazată pe cultura greacă; studiase filosofia, dar şi arta războiului, era un patriot înflăcărat, dorind să-şi elibereze ţara de sub cuceritorii romani. Dar Ebionimii – urmaşii lui Iisus – propovăduiau resemnarea, umilinţa şi supunerea. Deci, pe ei trebuia, mai întâi, să-i distrugă. Şi a declanşat o luptă sângeroasă împotriva lor. După aproape trei ani de zile de masacru, a avut însă revelaţia unei idei geniale: să răspândească noua credinţă chiar printre rândurile romanilor ocupanţi.

Pentru a le distruge moralul războinic. Pentru a le inocula defetismul şi nepăsarea în faţa destinului. Efectul a fost extraordinar şi rapid. Ideile Sectei Ebionimilor, răspândite cu pasiune şi talent printre cohortele romane, au prins rădăcini, subminând caracterul milităros, agresiv al acestora.

Saul din Tarsul a fost, desigur, primul strateg care a intuit uriașa forță de seducție a propagandei într-un război de tip clasic. Așa s-a transformat Saul din Tarsul, din cel mai înverșunat prigonitor al urmașilor lui Iisus, în apostolul Paul, convertitorul păgânilor. De-abia de acum încolo, se pune temelia unei noi religii – Creștinismul – care avea, într-adevăr, să ducă la prăbușirea imperiului roman. Dar, asta-i altă poveste! spuse, după o scurtă pauză, Ovidiu Găman. Ceea ce ne interesează, acum, pe noi este ce vom face la anul, când ne vom afla în opoziție. Exact ca și Saul din Tarsul: în loc să combatem corupția, pofta de înavuțire cu orice preț, beția de putere, le vom propaga – subtil, dar tenace – printre rândurile, destul de firave, ale noilor guvernanți. Le vom arăta unde-i oala cu smântână! îi vom ademeni cu vițelul de aur!

Și să nu-mi spui tu, Doroga dragă, că se va găsi vreunul care să reziste ispitei. Tentația este uriașă. Iar sufletul omenesc, destul de slab. Și plin de păcate, care germinează în adâncuri. Noi nu trebuie decât să le zgândărim un pic. Vor înflori singure. Abia atunci, după doi sau trei ani, când viitoarea putere va fi vârâtă până-n gât în tot soiul de afaceri ilicite, oneroase, grase, vom sări și noi cu gura, demascând-o, arătând-o cu degetul, țintuind-o la stâlpul infamiei! Va ieși balamucul dracului, va fi scandal, vacarm popular, vom scoate oamenii în stradă, vom cere alegeri anticipate. Noii potentați vor fi compromiși, discreditați, iar Liga va prelua puterea exact de unde a primit-o și exact prin aceleași mijloace: alegeri democratice. Așa-i că e frumoasă democrația, domnule președinte? încheiase Ovidiu Găman, ușor dungos, ușor cordial, învăluindu-l pe Daion cu o privire blândă. Aparent blândă. Pentru că, dincolo de afișul blândeții, Doroga știa de mult că stă pitit un pumnal cu lama otrăvită.

Un cadavru politic

— Al dracului, Găman, are dreptate! gândise, totuși, nu fără un abur de admirație, ia te uită, ce-i duce mintea? Saul din Tarsul! Războiul de propagandă! Vițelul de aur!

Oricum, Ovidiu Găman era un tip perfid. Un coleg periculos. Nu, coleg. Ci, adversar. Și nici măcar adversar, în înțelesul creștinesc al cuvântului. Ci, un rival primejdios. Un inamic redutabil, pe arena atât de alunecoasă a puterii politice.

Daion Doroga se înfiora la un gând:

— Oare, pe cine va alege Leon Lotreanu, ca prim-locțiitor al său, când va prelua, după alegerile din toamnă, președinția Ligii Renașterii

Naţionale? Pe Doroga? Pe Găman? Pe altcineva?

Nu-i greu de ghicit. Ovidiu Găman e deja în graţiile Cotrocenilor. Daion Doroga, nu. Găman îi trage tot timpul clopotele lui Lotreanu, îi şopteşte în urechi poveşti frumoase, poveşti secrete, despre Doroga, despre Delegaţia Permanentă, poveşti interesante de la Guvern, alte poveşti din culisele Parlamentului. Ce, o fi prost Leon Lotreanu să renunţe la un om de talia lui Găman? Să nu-l răsplătească pentru serviciile lui speciale? Iată arma informaţiilor, cum îşi dovedeşte infailibila-i putere! Deja Daion Doroga simte cum i se trage preşul de sub tălpi. Deja Leon Lotreanu se uită la el, uneori, lung-lung, cu ochi iscoditori, şi reci, şi răi.

De el, de Doroga, se teme! De Găman, nu! Doroga are un aer de învingător, tupeu de învingător, aplomb de învingător. Este tânăr, este cultivat, este energic, ştie să capaciteze presa cu câteva bancuri bune, suculente, spuse exact la momentul potrivit. Găman arată ca un bou bătrân, moţăie tot timpul, vorbeşte rar, publicul îi repugnă: el e omul culiselor. Doroga, dimpotrivă, e omul scenei. Un om cu un şarm personal cuceritor, dar fără scrupule. N-are scrupule nici Găman, dar el nu râvneşte, cu tot dinadinsul, puterea, aşa cum o râvneşte Doroga. Cum să ţi-l faci prim-locţiitor pe unul care vrea puterea cu orice preţ?

Daion Doroga se cutremură la acest gând. Intuia cu precizie că acest gând trecuse şi prin mintea lui Leon Lotreanu. Deci, pericolul vine din două părţi: Găman şi Lotreanu! Cu Ovidiu Găman se va descurca uşor: informaţiile furnizate de Monsenior – foarte multe compromiţătoare – îşi vor demonstra uriaşul potenţial de eficienţă. Găman va scrie, la vremea potrivită – cu mânuţa lui – declaraţia de renunţare la fotoliul de preşedinte executiv al Ligii. Dar cu Lotreanu? Aici trebuia elaborat un alt plan – minuţios, ingenios – cu mai multe variante.

— O variantă, de exemplu – îşi zise Daion Doroga – ar fi montarea, în câteva filiale judeţene, a unor scenarii de respingere a revenirii lui Leon Lotreanu în fruntea Ligii Renaşterii Naţionale.

Va fi simplu: o şedinţă de analiză pe o problemă banală, de rutină, prilej cu care doi sau trei vorbitori se vor repezi la beregata lui Lotreanu, că nu mai are ce căuta ca preşedinte în Ligă, că a pierdut alegerile, că e bătrân, că mare brânză n-a făcut nici la Cotroceni, că se simte nevoie de sânge tânăr în fruntea partidului. Schema asta se va repeta, peste câteva zile, în alt judeţ, apoi îl altul. Acum e momentul ca

Daion Doroga să iasă la rampă. Va ieşi cu elan, în forţă, şi-i va lua apărarea lui Leon Lotreanu. îl va ridica în slăvi, îi va combate virulent pe cârcotaşi.

Va aminti chiar şi cuvintele lui Emil Cioran: „De multă vreme, ştiam că singura salvare a României este Leon Lotreanu”. Ce importanţă mai are faptul că ilustrul savant îşi retractase, mai târziu, aceste aprecieri? Consumăm de pe piaţa ideilor numai ceea ce ne convine, iar nicidecum ceea ce ar dori producătorii de idei. Ei produc ce pot. Noi consumăm ce vrem. E un sofism? Ei, şi ce?! De aia au fost inventate sofismele, ca să le folosim! punctă, ritos şi cinic, Daion Doroga, plimbându-se de colo-colo, prin imensul birou de la Senat, cu chipul străluminat de o sclipire perversă, cu ochii sticlind de un neastâmpăr fierbinte, nervos, aproape dramatic. Ordonase să nu fie deranjat de nimeni. Absolut de nimeni! O expediase chiar şi pe Ada Genaru – frumoasa lui gardă de corp – cu un gest brutal, imperativ, dincolo, în biroul secretarei. Simţise nevoia să fie singur – singur. Singur, la una din marile răspântii ale vieţii sale. Cu aceeaşi întrebare obsesivă:

— Încotro? Drum de întoarcere nu mai există! îşi spuse el grav, autoritar.

De Ligă şi-a legat întregul său destin: carieră, putere, profesie, familie, avere. Viitorul lui se află cantonat exclusiv în Ligă. Iar în viitorul Ligii se regăseşte şi pe sine. Până la urmă, Liga Renaşterii Naţionale tot a lui va fi. Există o predestinare! Leon Lotreanu, încă de pe acum, nu mai e altceva decât un cadavru politic. Dar cu atât mai periculos. Pe el trebuie deocamdată să-l măgulească, să-l linguşească, să-l flateze. Să-i câştige deplina încredere. Pe el trebuie să-l apere, să-l ocrotească, să-l îmbălsămeze. Ca să arate încă frumos, încă viu!

O altă variantă ar fi Ion Paul Rogojanu de la Partidul România Pitorească, în pofida aparentelor, Rogojanu este foarte uşor de manevrat. De influenţat. Îl va pune să latre la Lotreanu. Să-l înjure. Să-l facă albie de porci. Sau ţigan. Sau cârpă kaghebistă. Tot ce i-o veni mai urât la gură.

Rogojanu îl calomniase, îl hulise cândva şi pe el, pe Doroga, îl tăvălise prin noroiul public, aruncase peste el toate zoaiele de pe Dâmboviţa. Daion avusese însă înţelepciunea să nu se supere şi, la sugestia lui Radu Dunca, chiar îl invitase pe Ion Paul Rogojanu la o bere, la un restaurant select, se împăcaseră, tribunul râdea cu gura

până la urechi, râdea luciferic:

— Ţi-am făcut-o, ai? Ţi-am făcut-o! Dacă nu te-ai şucărit, înseamnă că eşti un bărbat adevărat. Hai, bate palma! strigase cu ochi de călău Rogojanu, iar Daion Doroga îi făcuse pe plac, îşi bătuseră palmele, se îmbrăţişaseră, rămăseseră prieteni.

Acum, îl va asmuţi împotriva lui Lotreanu. Şi, după câteva păruieli zdravene, administrate Preşedintelui, Daion Doroga îşi va ridica vocea, ca un leu-paraleu, în apărarea lui Leon Lotreanu. Rogojanu va rămâne, desigur, cu gura căscată, ca proasta-n târg, dar ce importanţă mai are acest amănunt? Daion îşi va fi atins ţinta: va intra în graţiile Mătuşii. Iar la alegerile din Ligă, din vara anului viitor, ghici cine va fi ales prim-locţiitor al excelenţei sale domnului preşedinte Leon Lotreanu? Păi cine altcineva, decât tot o excelenţă, adică domnul Daion Doroga?

Da, într-adevăr, democraţia este admirabilă! Avusese dreptate Ovidiu Găman. Daion Doroga îi descifrase însă sensul exact: democraţia e vaca sacră a politicii; depinde numai cine o mulge!

— Al dracului, Găman! repetase cu o admiraţie neagră Doroga. Numai la Baron mai întâlnise acest tip de inteligenţă viperină, superioară, pătrunzătoare. Dar Baronul era de rasă. Un ins rafinat. Pur! Găman nu era decât o corcitură.

— Baronul! tresări Doroga, fugind pe firul altui gând. Oare, de ce-l cărase, atunci, Baronul cu el, prin munţi? Doar ca să-i spună o poveste captivantă? Putea să-i facă acele confesiuni şi în Bucureşti. Să fi fost numai un capriciu al bătrânului? Un moft? Sau Baronul a dorit să-l iniţieze în ceva? În ce?

Bănuieşte el, Doroga, în ce, sigur că bănuieşte, dar pluteşte încă între gânduri nebuloase. Pentru că Baronul nu-i spusese nimic clar. Nimic limpede. Nu-i ceruse nimic în mod expres. Şi de ce tocmai pe el? De ce i-a oferit încrederea lui? Are cumva nevoie Baronul de el? Dar dacă Doroga va avea vreodată nevoie de Baron? Dacă îi va arde buza de vreun necaz? Va fi ajutat? Sprijinit? Va răspunde el solicitărilor sale? Deocamdată, doar Daion Doroga răspunsese unei sugestii venite din partea Baronului: pierderea alegerilor! Ce va primi în schimb? Doroga chiar îl întrebase, odată, între patru ochi, aşa cu un aer prietenos, cu un surâs şmecheros, pe Dan Mircea Hariton. Consilierul prezidenţial se uitase la el alb, rece, îl privise îndelung, după care îi răspunsese cu un glas neutru:

— Domnule Doroga, noi n-am făcut niciodată niciun târg cu nimeni! Nu vindem nimic. Nu cumpărăm nimic. Nu facem negustorie. Dar, întotdeauna ne-am ajutat prietenii. Când veţi avea nevoie de ajutor, răspunsul nostru va depinde de ceea ce veţi fi pentru noi: prieten sau negustor. Doroga simte şi astăzi penibilul cumplit al acelei situaţii, când Hariton se uitase la el ca printr-o ceaţă albă, cu priviri în care nu puteai citi nimic altceva decât frig.

Păcatul congenital

Acelaşi frig îl simţise, în câteva rânduri, şi în ochii Baronului. Nu era duşmănie, nu dispreţ, nici orgoliu, nici mândrie nu era. Doar frig! Atât mai ţine minte Daion Doroga din plimbarea aia bezmetică prin munţii Bucegi: frigul din privirea Baronului. Şi uluitoarea lui poveste. Frigul parcă, totuşi, se mai estompase, povestea însă o ţine minte şi astăzi. Cuvânt cu cuvânt. Poveste? Nicidecum! Ci un noian de informaţii inedite. Un puhoi de oameni, fapte şi idei. Lumea, într-o altă lumină. Incredibilă! Au trecut de atunci aproape doi ani. Daion Doroga nu se inhibase, nu stătuse cu mâinile în sân, verificase multe, foarte multe informaţii culese din gura Baronului: toate se adeveriseră.

Daion descoperise – cu uimire, dar şi cu teamă – o lume secretă şi puternică, ciudată şi influentă, obscură şi necruţătoare, o lume de o stranie solemnitate care încerca, uneori cu disperare, să menţină viabil echilibrul speciei umane. Echilibrul puterilor! Alte informaţii, însă, nu se lăsaseră verificate. Drumul căutărilor, al cercetărilor laborioase, drumul investigaţiilor încăpăţânate se pierdea, la un moment dat, într-o fundătură. Mai departe, neantul. Nimicul! Populat doar de întrebări. Cine sunt Iluminaţii? Chiar există cu adevărat? Ce fel de oameni sunt? Cum trăiesc? Cum sunt organizaţi? Cum acţionează? Există forţe – îi spusese cândva Baronul – există anumite forţe, care acţionează asupra noastră, fie că vrem, fie că nu vrem, fie că ştim, fie că nu. Aşa, ca gravitaţia. Sau magnetismul. Sau radiaţia cosmică. Ei bine, una din aceste forţe sunt Iluminaţii.

Baronul îi revelase câte ceva, îi dezvăluise câte ceva, după care, spre sfârşit, îl azvârlise pe Doroga într-o pâclă densă.

— Poate că am fabulat, îi şoptise Baronul, poate că nu-i nimic adevărat din tot ceea ce ţi-am spus, poate că toate acestea nu sunt decât fantasmele unui bătrân răscopt, dorinţele lui, neîmplinirile lui, jocurile lui nebune, în care, timp de trei zile, te-a atras şi pe tine, Daion.

Ce pot să-ţi mai spun? Eu ţi-am zis ce-am vrut. Tu crezi ce vrei.

Cine sunt iluminaţii? De unde vin ei? Ce vor? Ce fel de oameni sunt? Unde locuiesc? Cum trăiesc? Cum conduc lumea? Nu ştie nimeni precis. Doar presupuneri. Bănuieli. Păreri. Jumătăţi de adevăr. Nici măcar de oamenii pe care ţi l-am numit eu ca fiind Iluminaţi, nu poţi fi sigur vreodată că şi sunt. Dacă l-am inventat? Dacă, vrând să subliniez o idee, o teză, un principiu, am recurs la exemple născocite? Te-am minţit? Nu te-am minţit? Aminteşte-ţi, Daion, de graniţa dintre umbră şi lumină. Dintre bine şi rău. Acolo, la graniţa dintre plăsmuire şi adevăr, se află toate răspunsurile pe care se sprijină umanitatea de peste cinci mii de ani.

Teribil, Baronul! Sub privirile lui, te simţeai mic, mic de tot. Nu puteai să te prefaci. Nu puteai să-ţi ascunzi gândurile. Citea în tine, ca într-o carte deschisă. Iar uneori, când voia, chiar scria el însuşi câteva pagini în cartea proprie-ţi vieţi, îi spusese, într-un scurt răgaz, pe prundişul unui tăpşan din Bucegi:

— Ştiu că furi, Daion, ştiu că strângi averi necinstite, ştiu că eşti un hrăpăreţ. Un tip rapace. Lacom! Este păcatul tău congenital. Nu-ţi spun să nu furi, pentru că ar fi o prostie: oameni de soiul tău, când au puterea în ghiare, primul lor, gând este să se pricopsească. Cu orice preţ. Ţine de esenţa ta genetică. Marii hoţi, ca şi marii criminali, se nasc. Nu devin. Şi nu puţini bărbaţi de stat – în istoria lumii – au furat de-au stins. Dar nu uita un singur lucru, Daion: fură şi pentru ţara ta! Înşală alte ţări, spre folosul ţării tale. Vinde-le nimicuri pe dolari. Fă-ţi, de pildă, din turism, fabrică de bani. Iar din cultura neamului tău, umple haznaua ţării cu aur. N-o da de pomană, primului musafir străin cu scrisori de acreditare.

Toate ilustrele ţări ale Occidentului, care astăzi se uită la noi cu nasul pe sus – ţinându-ne prelegeri despre cinste, onoare, demnitate – au fost, la vremea lor, nişte ţări-hoaţe.

Au furat oficial şi neoficial. În veacul trecut, Coroana Britanică întreţinea, neoficial, o liotă de corsari care jefuiau pe mările şi oceanele Terrei, împărţind apoi uriaşele prăzi cu Guvernul Majestăţii sale. Rusia, nici până acum, n-a catadicsit să restituie tezaurele furate în primul război mondial, în al doilea război mondial. Ştii ce mărturisire şocantă a făcut bătrânul Rockefeller – întemeietorul dinastiei de miliardari americani – la o conferinţă de presă? A spus că din fiecare dolar furat, nu oprise decât jumătate, cealaltă jumătate vărsând-o în tezaurul statului.

Poţi să-mi spui şi mie, Daion, cât din averea sfeterisită de tine, în ultimii cinci ai, a ajuns şi în rezerva de valută a României? Nu-mi răspunde, că ştiu răspunsul. Aminteşte-mi să te mai întreb o dată, peste un an, sau peste doi, sau când vrei tu. Dar nu prea târziu. Căci s-ar putea să fie prea târziu, pentru mine. Ceea ce n-ar fi cine ştie ce mare păcat, sunt om bătrân, n-o să trăiesc o sută de ani. Păcatul cel mare va fi, însă, pentru tine. Pentru că, vei pierde tot: şi putere, şi avere, şi onoare. Ei, hai să mergem, că ne apuca noaptea pe drum! încheiase tranşant Baronul

Se ridicase tăcut, îngândurat. Se ridicase şi Daion Doroga. Şi avu, deodată, despre sine, strania impresie că este repetentul clasei…

Sminteala puterii

Niciodată nu-şi închipuise excelenţa sa, domnul prim-senator al României, că viaţa poate fi, poate deveni atât de complicată. Şi cumplită! Ca o poveste cu nebuni. De nimic nu mai eşti sigur: nici de familie; nici de putere; nici de avere. Totul devine perisabil. Imponderabil. Toată viaţa ta tinde către haos. Ca în mintea unui nebun. Nici când mănânci, nu mai ai siguranţa gestului tău personal. Altcineva îţi ţine furculiţa. Şi altcineva, cuţitul. Oamenii din culise. Eminenţele cenuşii.

Marele Will vedea viaţa ca pe o enormă scenă, iar oamenii actorii ei. De fapt, el ne-a ascuns esenţialul: regizorii! Şi poate că tocmai în această teribilă taină rezidă nemurirea operei sale. Râdem sau plângem, urâm sau iubim, ucidem sau ne lăsăm ucişi – odată cu eroii genialului artist – dar nu vom şti niciodată cu precizie de ce. Ci doar vom intui că cineva – nevăzut, necunoscut – a hotărât aşa pentru noi. Misterul acesta a traversat toate veacurile, nealterat…

Daion Doroga avea această capacitate extraordinară de a fugi cu mintea după gânduri disparate, aparent disparate, de a întreprinde laborioase asociaţii mentale, de a se avânta în raţionamente stufoase, de a face trimiteri şi analogii epatante, de a se lăsa purtat pe aripile unei imaginaţii luxuriante – ca şi acum – apoi se răsucea brusc, într-o fantastică piruetă, pe firul subţire, tăios al unei concluzii bizare, care cădea ca o ghilotină: Gorbaciov a fost omul Iluminaţilor!

Baronul doar îi sugerase lui Daion, că Mihail Gorbaciov nu fusese decât o bilă dirijată, la ruleta comunismului: se învârtise, se tot învârtise vreo câţiva ani, după care, la momentul oportun, se oprise exact unde trebuia – în căsuţa pe frontispiciul căreia scria cu

majuscule: PRĂBUŞIRE! Doroga verificase, însă, informaţia Baronului, plătise bani grei, îşi pusese în priză întreg arsenalul relaţiilor externe, rezultatul aflat fusese stupefiant, într-o notă confidenţială a „Comisiei Trilaterale”, către Vatican, scria cât se poate de elocvent: „În data de 18 ianuarie 1989, Mihail Gorbaciov, în numele URSS, şi David Rockefeller, în numele Grupului Bilderberg, au încheiat şi parafat, la Moscova, un acord secret, prin care s-a hotărât prăbuşirea comunismului”. Scurt, pe doi! Revelator!

— Aşadar, lumea nu este ceea ce vedem, iar noi nu suntem ceea ce credem că suntem. Ei, nu! îşi zise, furios, răzvrătit, Daion Doroga. Nici chiar aşa! Asta e o idee defetistă. Tâmpită. Suntem, totuşi, ceea ce suntem! Nu trebuie să generalizăm.

Nu trebuie să amestecăm lucrurile. Nu trebuie să punem unele lucruri în locul altora. Nici să adunăm lucruri diferite. Viaţa noastră, totuşi, ne aparţine în exclusivitate! Avem dreptul absolut al opţiunii. Al alegerii. Soarta doar ne oferă variantele. Opţiunea o facem noi!

Când Liga Renaşterii Naţionale s-a rupt în două, născându-se Alianţa Democrată, numai, el, Doroga – din garda tânără – optase să rămână lângă Leon Lotreanu. Între talibanii din Ligă. Ceilalţi fugiseră. Optaseră pentru Alianţă. Ce s-a ales, până la urmă, din ei? Fiecare cu norocul lui! Romul Petrean a ajuns liderul naţional al Alianţei Democrate, face opoziţie, stă cu ochii lipiţi pe alegerile de la toamnă, ca să-i ia locul lui Doroga. Vasile Secăreş a fost plantat în fruntea unei organizaţii civice, un fel de club al frustraţilor, care visează cai verzi pe pereţi. Rujan Savanan şi-a încropit un partiduleţ de dreapta, o drăcie politică insignifiantă, care bâzâie colo-colo ca o muscă rătăcită prin biserică. Darian Sever, după ce ocupase un post de vice-lider în Alianţa Democrată, s-a luat la harţă cu Romul Petrean, s-a dat mare şi tare, a crezut că face rahatul praf, a sfârşit prin a fi exclus din partid. Acum se defulează prin ziare, pigălind articole sofisticate, eclectice, cu fraze kilometrice, pe care nu le citeşte nici dracu’.

— Dar eu, eu ce-am ajuns? tresări Doroga, la un gând rebel. Sunt eu mulţumit? Sunt realizat? Am ales, oare, ceea ce trebuia? Ca să fie sincer până la capăt, cu sine însuşi, lui Daion Doroga nu-i place tabăra în care se află. Nu-i plac mutrele astea de politruci senili care îl înconjoară, aerul lor ridicol de comunişti conspiraţi, ideile lor populiste, vrăjmăşia lor neagră faţă de capitalism, faţă de Occident, nostalgiile lor moscovite. Toţi trecuseră prin malaxorul studiilor

politice de la Kremlin. Toţi tânjeau după statul comunist. După privilegiile comuniste, îl uraseră pe Ceauşescu, îl uraseră de moarte, dar, în acelaşi timp, îi şi râvniseră locul. Boul ăla de Lotreanu chiar se scăpase, într-un discurs, vorbind despre necesitatea, la români, a unui despot luminat. Lui Doroga i se făcea greaţă, când se uita în jurul său: foşti secretari de partid, foşti directori, foşti activişti prin Comitetul Central, foşti deputaţi în Marea Adunare Naţională, foşti generali, foşti miniştri.

Foşti! Chiar şi tata-socru era un fost ministru: ministrul agriculturii, de pe vremea Piticului. Şi când se însurase cu Darda, şi când optase pentru Ligă, alesese, de fapt, acelaşi lucru: puterea!

— Acesta-i adevărul gol-goluţ. Trebuie să-l recunosc! îşi zise Daion Doroga, ţuguindu-şi buzele, vrând parcă să fluiere, dar nu izbuti decât un oftat scurt. Acesta era adevărul mariajului său: la început, a fost dorinţa de putere; dragostea pentru Darda, fiică de ministru, venise mai târziu, după ce apăruseră copiii. Nevoia lui de putere! Setea lui de putere! Aprigă! Doroga îşi dorise puterea, cu orice preţ. De aceea şi optase pentru Ligă: sminteala puterii! Dorise puterea cu o pasiune oarbă. Acum, în sfârşit, era un om puternic. Foarte puternic! Şeful partidului de guvernământ. Şeful Senatului. Al doilea om în stat, după Leon Lotreanu. A ales exact ceea ce îi trebuise: puterea!

— Puterea cui? aproape că ţipă el, în imensul birou din clădirea Senatului. Puterea cui? repetă, isterizat de un exces de luciditate. Aceasta nu este putere! Ci, beţia puterii. Efectul ei distructiv. Ca visul unui drogat. Se crede puternic – acolo, în visul lui – se crede fericit şi mândru şi liber, pe câtă vreme, în realitate, nu-i decât un nenorocit căzut într-o neagră robie. Puterea drogatului nu-i decât o tristă iluzie. Ca şi puterea politică.

La ce-mi foloseşte puterea? se întreba exasperat Doroga. Şi, la urma urinei, chiar dispun eu de putere? Chiar pot eu să fac ce vreau? Să-mi impun voinţa, gândurile, hotărârile? Cui?

Primul-ministru, Nae Coroiu, zice, invariabil, „bă nene, am înţeles”, dar face tot ce-l taie capul. Senatorii din Ligă îşi iau conştiincioşi notiţe, la şedinţele politice de instructaj, dar de votat votează strict după interesele lor personale. Poliţia îşi are afacerile ei, de unde mai pică o leafă – două.

Armata e vârâtă, până-n barba generalilor, în traficul clandestin cu materiale strategice, ţigări, cafea, băuturi alcoolice. Justiţia cică este

independentă, şi nu te lasă să-i sufli în ciorba corupţiei. Marii mahări din bănci se pitesc pe după secretul financiar şi fură ca la drumul mare.

Fondul Proprietăţii de Stat e un al doilea guvern, care taie şi spânzură, după criterii tipic mafiote. În Ligă, la congrese, la conferinţele naţionale, la şedinţele Delegaţiei permanente, toţi vorbesc şnur, ca din carte, în litera Statutului, laudă programele partidului, înalţă osanale şefilor, dar, când ajunge fiecare la locul său de muncă, plonjează din nou, cu osârdie şi pasiune, în aceleaşi afaceri murdare, întrerupte pentru o clipă, de unde se storc averi colosale. Exact ceea ce face, în fond, şi Daion Doroga.

— Trăim într-o lume stricată! îşi zise el, cu o repulsie deloc cenzurată. O lume alterată, incapabilă să-şi gestioneze propria ei putere.

— Ce-i de făcut? îi întrebase frontal, cu câteva săptămâni în urmă, pe Radu Dunca. Fusese una din discuţiile lor lungi, deschise, dure. Discuţie cu cărţile pe faţă. Fără menajamente. Dar cu o încredere reciproc împărtăşită. Daion Doroga i se plânsese consilierului său de presă, că nu vede în jurul său decât o lume bolnavă de ipocrizie, o lume prefăcută, o lume cu măşti, o lume surogat, un soi de aristocraţie a derizoriului, politicieni de mucava, miliardari de carton şi comercianţi de ghips. Că el însuşi, Doroga, joacă în acest circ monstruos, în care cinismul a fost liberalizat, iar şmecheria ridicată la rang de competenţă. Revoluţia a fost confiscată. Reforma a fost ratată, în loc de capitalism, avem structuri de tip mafiot. Corupţia s-a generalizat, ca o cangrenă, de sus şi până jos, în sectorul stufos al funcţionarilor publici.

— Ce-i de făcut? strigase Doroga, aproape înfricoşat de brutalitatea propriei sale sincerităţi.

Radu Dunca îl privise câteva clipe grele, aspre, clipe mizerabile, după care îi răspunsese cu un glas arid:

— Acum, nu se mai poate face nimic, domnule preşedinte! E prea târziu! Amintiţi-vă de semnalul pe care vi l-a transmis Baronul: retragerea! Este ultima mişcare pe care o mai puteţi face, pentru a vă salva ca om politic. Şi ultima şansă, pentru Ligă, de a mai supravieţui ca partid.

— Şi dacă noua putere ne va hăitui ca pe fiare? murmurase Daion Doroga un gând mai vechi al lui, un gând tiranic, obsesiv, şoptit cu chipul împietrit de o spaimă atroce.

Surprinzător, Radu Dunca surâse blând, concesiv:

— Constat, domnule preşedinte, că vă aflaţi într-o teribilă stare conflictuală. E un semn bun: starea conflictuală, la un intelectual, este singura stare fertilă. Creatoare!

CAPITOLUL 13

Motto:

Asumarea, de către ziarist, a dreptului la investigaţie periculoasă a fost, este şi va fi un act jurnalistic în faţa căruia, eu unul, îmi scot pălăria.

Ziaristul cooperează cu Poliţia, dar nu-l serveşte pe anchetator. Ci, exclusiv, pe cititor!

Sorin Roşca Stănescu

O psihoză naţională

Alegerile locale trecuseră, alegerile parlamentare şi prezidenţiale băteau la uşă, toată lumea era înnebunită. Răvăşită! Deopotrivă, de spaime, speranţe, neîncredere, aşteptare, încordare, marasm. Peste tot, nu se discuta decât politică: pe stradă, la cârciumă, la biserică, prin birouri, prin parcuri, la piaţă, la teatru, prin gări, prin magazine, acasă sau la serviciu, cu prietenii sau cu colegii, cu neamurile sau cu vecinii. Lumea respira politică. Transpira politică. Se lăsa pradă politicii! Politica devenise o molimă, un drog, o psihoză naţională care spulbera minţile oamenilor, îngrămădindu-le într-un singur ţarc de interminabile păreri, presupuneri, opinii, puncte de vedere: Alegerile!

Scăpăm de ăştia? Nu scăpăm de ăştia? Vin ţărăniştii? Vin liberalii? Zboară cucuveaua aia de la Cotroceni? Nu zboară? Va pierde Liga alegerile? Nu le va pierde? Se duce dracului şandramaua? Nu se duce? Ne-a părăsit oare Dumnezeu? Nu ne-a părăsit? Unde-i Mircea Dinescu, să-şi suflece mânecile şi să ne mai asigure, încă o dată, că Dumnezeu e cu noi, că Dumnezeu şi-a întors faţa către noi? Oare, nu ne mai ajută nimeni? Am rămas atât de singuri? Singuri, într-un pustiu de întrebări? Sau singuri am fost dintotdeauna? Singuri, în faţa istoriei? Când vom scăpa de blestemul singurătăţii?…

Exact acesta era sentimentul – covârşitor, devastator – pe care îl încerca criminalistul Andrei Zavera: singurătatea! De aici, întrebările deprimante. De aici, aerul său dezolant. Se simţea singur. Singur, în mijlocul unui popor otrăvit de politică, îngropat în politică, înrobit de politică. Vrăjit! Orbit! Capturat de politică! Zavera privea năuc în jurul său: Pustiu!

Generalul Petre Penciu îşi făcea veacul, de la o vreme, prin cabinetele înalte, silenţioase, misterioase, ale Ministerului de Interne. Era de negăsit. Când criminalistul îl prinsese, pentru o clipă, pândindu-l câteva ceasuri în capătul unui culoar sumbru, şi-i raportase, din mers, că e pe urmele asasinului, că asasinul a fost plătit de un grangur foarte mare, că asasinul… generalul Pepe îl întrebase aproape răstit:

— Care asasin?

Căpitanul Andrei Zavera aproape că se poticnise, se oprise, îl privise pe general cu uimire, cu perplexitate. Pepe mergea mai departe, imperturbabil, nepăsător, străin, fluturase totuşi o mână – schiţă de salut pasager – după care, dispăruse pe uşa altui birou.

Dan Mircea Hariton dispăruse şi el de pe firmament, acasă nu răspundea decât robotul telefonic, la Cotroceni secretara repeta monoton, exasperant: Reveniţi, vă rog!

Radu Dunca dăduse şi el bir cu fugiţii, la cele câteva apeluri ale lui Zavera răspunzând monosilabic, în pripă, pe fugă.

Teodor Burada, patronul restaurantului „Solaris”, îl ocolea, căuta să-l dribleze, să-l fenteze, apoi i-a spus pe şleau că a vândut restaurantul şi, după câteva zile, dispăruse aiurea. La „Solaris”, alt stăpân, alţi angajaţi, altă lume.

Ziariştii de la revista „Violenţa” începuseră şi ei să-l privească ponciş, cu fereală, cu o încruntare grea. Rece!

Căpitanul revenise din biroul lui Soroceanu, la capătul unor săptămâni sterile, inutile, înapoi, în biroul său de la poliţie. De fapt, plecase nemaisuportând reproşurile mute din ochii jurnaliştilor. Plecase? Nu! Fugise, înfrânt. Locotenentul Petre Strihan, adjunctul lui Andrei Zavera, mâna lui dreaptă, fusese trimis la nişte cursuri de specializare în Austria, va sta acolo cinci luni încheiate. Fără Petre, sentimentul acela penibil de singurătate devenise tiranic. Ceilalţi oameni din Departamentul de criminalistică, din subordinea lui, fiecare cu treburile lui, nu li se auzeau nici măcar paşii prin birouri, veneau, raportau scurt câte ceva, aşteptau ordinul şefului, îşi notau câteva rânduri în agendă şi plecau sobri, grăbiţi şi tăcuţi. Căpitanul avea senzaţia mizerabilă că îl înconjura o monstruoasă conspiraţie a tăcerii…

Asasinatul de la Terasa Anda

Zavera îşi cunoştea perfect slăbiciunile, defectele, metehnele.

Uneori, avea o nevoie cumplită să-şi plângă singur de milă. Să se autocompătimească. Se tânguia sieşi, cu gânduri inflamate, exagerând, dilatând până la absurd lucrurile, reacţiile oamenilor, se căina că nu-l ajută nimeni, că e singur, că toată lumea doar cere de la el, de dat însă nu-i dă nimeni. Nimic! Nici măcar un capăt de aţă. Un sfat. Un zâmbet. O mângâiere. Asta era: nevoia de mângâiere! De tandreţe! De iubire! Şi, deodată, criminalistul înţelese că toată aiureala asta cu singurătatea, toate gândurile lui zurlii, din ultima săptămână, i se trag de la Liana Predescu. Profesoara de sport. Regizoarea de la „Solaris”. Ultima lui iubire. Dumnezeu s-o ierte! El, Andrei Zavera, nu o poate ierta. Nici uita. Cum să uiţi şi cum să ierţi pe cineva care ţi-a făcut un dar divin – dragostea – şi când darul acela a fost otrăvit!? Zâmbete otrăvite! Îmbrăţişări otrăvite! Iubire otrăvită! De fapt, întreaga aventură pasională nu fusese decât un truc odios. Un tertip comandat. Ordonat! O misiune ca oricare alta. Liana fusese infiltrată – de asasin – ca agent secret pe lângă criminalist, în viaţa lui, în patul lui, în visurile lui, pentru ca să afle ce şi cum şi cât şi încotro se îndreaptă cercetările lui penale. Cum ajunsese Liana Predescu agenta unui ucigaş? Prin şantaj? Bani? Seducţie? Sau, pur şi simplu, vocaţie? Unii oameni au, într-adevăr, vocaţia delaţiunii! A duplicităţii. A simulării. Astfel de oameni se nasc iezuiţi: îţi zâmbesc serafic, inocent şi duios, în vreme ce-ţi vâră jungherul în inimă! Pe aceşti oameni – adeseori îmbrăcând chipul inocent şi zglobiu şi irezistibil al iubirii – nu-i poţi uita şi ierta niciodată! Şi totuşi, pe Andrei îl bântuie umbra grea al unui regret. Dacă ar fi fost mai atent, mai prudent, mai circumspect cu Liana, i-ar fi salvat viaţa. Ucigaşul n-ar fi aflat că Zavera se apropiase periculos de mult de el, n-ar fi intrat în panică, nu şi-ar fi sacrificat propria lui agentă de informaţii.

Omorâtă într-o cafenea celebră: Terasa Anda! Frumoasa femeie se dusese să bea un suc de ananas, să fumeze o ţigară, probabil că-şi dăduse acolo întâlnire cu cineva, sau fusese chemată de cineva, nimeni nu ştie precis. Un ospătar bătrân, stilat, cu o morgă rasată, venise repede, parcă prea repede, cu sonda de ananas, plecase la fel de repede. Liana mai trase un fum sau două din superlongul maroniu, apoi rase câteva înghiţituri: sucul ei preferat! Un minut mai târziu, se prăbuşea ca trăsnită din senin. Moartă! Iar dinspre sonda cu ananas, adia o uşoară aromă de migdale amare: cianura de potasiu! O otravă căreia nu i-a supravieţuit nimeni. Niciodată. Interesant este că picoliţa

de serviciu – speriată de moarte – ţipase că nu ea o servise pe doamna, că tocmai atunci se pregătea să-i aducă comanda, paharul cu ananas, poftim, se află încă pe măsuţa de lângă bar, are martori pe colegii de la bar, cine a servit-o pe doamna? strigase ea, printre sughiţuri, privind disperată în jur. Lumea se holbase ca la urs, spectacolul era de zile mari, era gratuit, spectacolul se terminase, spectatorii spălaseră puţină.

Când venise căpitanul Andrei Zavera – secondat, ca de obicei, de echipa de criminalişti, de procuror, de medicul legist – cafeneaua era pustie. Iar în mijlocul acelui pustiu, frumoasa lui iubire: Liana Predescu! Asasinată. De acelaşi purtător de mănuşi din latex. Acelaşi conuri turtite! Deşi altele erau amprentele papilare de pe sonda cu ananas. Acum, îl ştie pe ucigaş! Atunci, însă, pe Terasa Anda, nu-l cunoştea, încă nu-l cunoştea, îl identificase, câteva zile mai târziu. Organizase arestarea lui. După care, bomba: toată acţiunea sărise în aer! Explodase! Nu ia propriu, ci la figurat. Dar dezastrul, lăsat în urmă, fusese acelaşi: moarte! Şi tăcere. Şi ultimele cuvinte ale ucigaşului, dezvăluind numele teribilei eminenţe cenuşii care se aflase în spatele său. Care îi comandase crimele. Care îl plătise în valută forte. Cash! El nu fusese decât călăul! Porunca de omor, în toate cazurile, o dăduse altcineva: omul din umbră! Un om, foarte puternic. Unul din potentaţii zilei. Un ministru! Către el se îndreptau, acum, toate gândurile căpitanului Andrei Zavera. Toată imaginaţia lui. Toate întrebările lui. Cum să arestezi un ministru? Cum să-l faci să mărturisească?

Între un căpitan de poliţie şi un ministru, se cască o prăpastie cumplită. Un hău. De netrecut! Înainte de a aresta un ministru, îţi trebuie aprobarea Guvernului, acordul Parlamentului, încuviinţarea Cotrocenilor. În tot balamucul ăsta oficial, nu există decât o singură portiţă de ieşire. O unică excepţie care poate împuternici – legal – poliţistul, să aresteze un ministru: mărturisirea ministrului! Anticipată şi completă! Altfel, se iscă un scandal enorm, din care n-ai cum să ieşi decât cu gradul de soldat. Ce poţi să-i faci unui ministru asasin? Să-l ameninţi? Să-l rogi frumos? Să-l înspăimânţi? Cu ce? Doar cu vorbe? Nicăieri nu există vreo probă incriminatorie, vreun document de învinuire, de inculpare, vreun act oficial demascator. Nimic! Doar cuvinte. Ultimele cuvinte ale ucigaşului, la câteva zile după moartea Lianei: înregistrate pe casetofon, în biroul criminalistului. Dincolo de ele, doar gândurile criminalistului. Vorbe şi gânduri!

— Ca capcană poţi construi din asemenea materii perisabile? Ce adevăruri poţi smulge cu ele dintr-un suflet infam? Ce mărturisiri ignobile poţi ridica la suprafaţă din sufletul ticălos al unei eminenţe cenuşii? Eminenţă cenuşie am spus? surâse trist Zavera. Inexact!

Tipul este un monstru. Dar un monstru genial…

Somatoscopul profesorului Stratan

Toate aceste frământări, gânduri, îndoieli şi întrebări, criminalistul le trăise, de fapt, în ultimele două zile: vineri şi sâmbătă. La capătul unui drum terifiant, înverşunat! Şi lung: şi în timp, şi în spaţiu. A trebuit să refacă destine umane, îngropate în dosare prăfuite de mult, să le descarcereze din mii de pagini, fotografii, declaraţii, note, consemnări.

A fost necesar să bată drumuri nesfârşite, prin ţară şi prin ţări străine, pe urmele unor sângeroase întâmplări, pe care bătrâna şi perversa Europă încă le mai ocroteşte, le camuflează sub fustele ei oficiale. A fost nevoie să discute cu zeci de oameni, să pătrundă în memoria lor, să tropăie prin memoria lor şi să se întoarcă de acolo cu amintiri sumbre. Negre! Dar relevante. Se edificase! îşi limpezise multe întrebări. Multe îndoieli deveniseră certitudini. Ştia ce-l aşteaptă. Ştia ce are de făcut. Era amorsat! Era – cum îi plăcea lui, uneori, să spună – cu capsa pusă. De-acum, nici Dumnezeu nu-l mai putea întoarce din drum. Pistă de întoarcere nu mai exista! Iar pista pe care se dezlănţuise, în final, îşi avea kilometrul zero în loboratoarele bătrânului profesor universitar Eugeniu Stratan.

Se cunoşteau de multă vreme. Se împrieteniseră, într-o vară de concediu, la Băile Herculane. Profesorul Stratan, specialist în antropometrie, avea o pasiune devoratoare: aventurile poliţiste! Şi când aflase că împarte aceeaşi vilă cu celebrul criminalist Andrei Zavera, îl agăţase imediat – franc şi seducător – îl invitase la o bere şi-l somase, scurt, să-i spună o poveste poliţistă. De ce?

— Pentru ca ăsta e preţul celebrităţii! zâmbise şarmant bătrânul profesor.

S-au împrietenit repede. Stratan era încântat, fermecat de basmele poliţiste ale lui Zavera, criminalistul era captivat de cercetările fascinante ale profesorului. Dintr-un singur os, sau dintr-o frântură de imagine, Eugeniu Stratan putea reconstitui întreaga făptură umană, cu toate trăsăturile ei caracteristice. Reconstituia un întreg univers. Recompunea natura umană în toate detaliile ei:

înălţimea, greutatea, sexul, culoarea părului, culoarea ochilor, vârsta, configuraţia generală a corpului, chipul, temperamentul, bolile de care suferise. Era un miracol!

Într-o zi, profesorul îl oprise în faţa uriaşei statui a lui Hercule, din centrul staţiunii.

— Uită-te mai atent la această capodoperă, Andrei! încearcă s-o priveşti cu alţi ochi, decât ai turistului. Pătrunde-i chipul, compară-i fruntea cu bărbia, pomeţii obrajilor cu linia nasului, tăietura gurii cu arcul sprâncenelor. Observi ceva neobişnuit? Te şochează ceva? îl întrebase imperativ bătrânul profesor.

Criminalistul îşi ridicase privirea, scormonise cu ochi febrili chipul din piatră nobilă, căutând să surprindă inefabilul, şi deodată, se înfiorase de expresia stranie, frapantă, care înconjura ca un halou figura acelei statui.

— Ei, ai găsit? îl iscodise Stratan.

— Nu ştiu dacă am găsit ceva, şoptise într-un târziu Zavera, dar pot să spun că fizionomia uriaşului contrariază printr-un anume aer bizar, ireal.

— Exact! ţipase aproape isteric bătrânul. Ireal! Acesta-i cuvântul! Apoi, continuase rar, doct, ca de la catedră. Hercule, căruia grecii n spuneau Herakles, a fost cei mai de seamă erou din mitologia antică, înzestrat cu o forţă fizică neobişnuită. Fiu al lui Zeus şi al preafrumoasei muritoare Alcimena. Regele Euristeu al Argeşului, voind să-l piardă, l-a supus la douăsprezece încercări. Sunt cele douăsprezece faimoase munci ale lui Hercule, din care a ieşit pe deplin victorios. De pe rugul pe care se urcase, spre a scăpa de chinurile îngrozitoare pricinuite de cămaşa otrăvită trimisă de soţia sa Deianira, Hercule a fost înălţat de Zeus în Olimp, dobândind astfel nemurirea.

Ne aflăm, deci, Andrei, în faţa unui zeu. A unui nemuritor! Iar artistul care a creat această operă a înţeles esenţialul: doar aparent zeii sunt asemănători oamenilor! Pentru că toate trăsăturile chipului şi trupului herculean, aşa cum le vedem aici, sfidează antropometria. Nu corespund realităţii umane. Somatometria a demonstrat ştiinţific acest lucru. Cândva, am examinat la somatoscop întreaga configuraţie a acestei statui. Nimic nu se potriveşte cu făptura umană, încercând să reasamblez şi să redimensionez chipul divin, după canoanele umane, a ieşit o hidoşenie. Aici, arta s-a dovedit superioară ştiinţei încheiase bătrânul profesor, cu ochi orgolioşi, de parcă el ar fi fost artistul, nu

omul de ştiinţă.

Acesta era profesorul universitar Eugeniu Stratan. O somitate ştiinţifică. Dar şi unul din cei mai buni prieteni ai săi. Iar prietenul adevărat – nu-i aşa? – la nevoie se cunoaşte! Căpitanul Andrei Zavera i-a telefonat, i-a spus ce-l doare, i-a cerut ajutorul.

— Adu toate materialele la mine, la laborator, te aştept mâine, după orele zece!

Glasul bătrânului fusese deopotrivă prietenos şi autoritar. Materialele? Ce cuvânt meschin! De fapt, nu era decât video-caseta aia de la „Solaris”, pe care i-o pusese la dispoziţie patronul restaurantului. Câteva momente de înregistrare. Din casetă, doar două personaje îl interesau pe Zavera: semiprofilul ucigaşului şi silueta parţială, nebuloasă, a femeii care cotrobăise prin buzunarele mortului. Cine erau? Ce chip aveau? Cine se ascundea în spatele acelor imagini fantomatice? Va putea reconstitui bătrânul savant ceea ce lipseşte de pe banda video? Încercarea moarte n-are! şi-a zis criminalistul, cu inima cât un purice, şi, a doua zi, se întâlnise cu Stratan.

După câteva zile, profesorul îi solicitase toate fotografiile personalului angajat, la vremea respectivă, la „Solaris”. Căpitanul i le-a adus prompt, cu speranţa agăţată de ochi. După încă o zi, Eugeniu Stratan îi ceruse, încruntat, şi amprentele digitale ale ucigaşului, recoltate atât de la „Solaris”, cât şi de pe autoturismul ziaristului, în seara aceleiaşi zile, profesorul îi înmânase criminalistului rezultatul cercetărilor sale: năucitor! Savantul o identificase, în fragmentul acela de siluetă feminină, care se aplecase fulgerător asupra cadavrului, pe Liana Predescu. Fotografia Lianei, adusă de criminalist, şi chipul ei, recompus de profesor de pe video-casetă, erau identice. Peste Andrei Zavera parcă se năruise tot cerul! Şi-a revenit cu greu, abia reprimându-şi reacţia de perplexitate, l-a ascultat mai departe pe Stratan. Chipul asasinului era, însă, mincinos. Era un chip fals, Contrafăcut! Omul purtase perucă şi o mască din latex.

De asemenea, îşi pusese mănuşi. Tot din latex. Cu false amprente digitale.

— Aici, ne-am împotmolit! bombănise întunecat profesorul Stratan. Nu putem şti ce se află sub mască. Ce chip se ascunde sub mască. Cert este că raportul dintre trăsăturile faciale şi configuraţia generală a corpului, a capului, a mâinilor, nu reflectă realitatea. Dimpotrivă, o ascunde. Aşa cum chipul lui Hercule ascunde divinitatea,

îţi mai aminteşti, Andrei, discuţia noastră de la Băile Hercufane? Acolo, arta depăşea condiţia umană. Aici, ştiinţa o ascunde. Masca din latex – o veritabilă operă la graniţa dintre ştiinţă şi artă – creează alt chip. O altă fizionomie. Cu alte legi de echilibru. Cu alte armonii vizuale. Nu vom şti, poate, niciodată cine se ascunde în spatele ei. Mai ales ca nici mâinile ucigaşului, degetele lui nu ne oferă vreun indiciu. Vreo speranţă. Sunt acoperite cu mănuşi din latex. Latexul este o invenţie diabolică. Dispune de toate calităţile epidermei umane. Şi încă una în plus: se poate mula şi modela în infinite combinaţii. Totuşi, am descoperit o mică hibă. Vino să vezi! Uită-te pe ecranul somatoscopului: amprentele digitale ale ucigaşului sunt perfecte, sunt reale, sunt naturale, dar nu sunt ale ucigaşului pe care îl cauţi tu. Care este hiba? întrebă retoric profesorul, cu un sclipăr de victorie în priviri.

Acest tip de amprente, adică cele din latex, au o marcă proprie a lor, ca un fel de emblemă. Ca un sigiliu inconfundabil. S-ar putea să-ţi fie de folos. Nu ştiu. Despre ce este vorba? Haide iarăşi în faţa ecranului şi să privim, de astă dată, amprentele papilare nu în ansamblul lor general, nu în perspectivă, ci în profil secţionat. Ce observăm? Protuberanţa rigidă de pe suprafaţa falsei derme are forma unui con teşit, mai degrabă a unui trunchi de con. Pe câtă vreme, proeminenţa de pe suprafaţa unei derme reale, după cum ştii şi tu, are forma unui con perfect. Explicaţia e simplă: demna vie se reface permanent, falsa demnă, nu.

Bătrânul profesor descoperise o fisură în cetatea inexpugnabilă a ucigaşului.

Zavera îi mulţumise, îl îmbrăţişase, Stratan mormăise ceva despre o bere agrementată cu o poveste poliţistă, s-au salutat cordial, criminalistul a dispărut ca din puşcă…

Un partid mafiot

Acasă îl aştepta un calvar. O seară infectă. Mizeră: întâlnirea cu Liana Predescu! Se nimerise a fi una din serile lor de întâlnire, când Liana venea acasă la Andrei, pentru câteva ceasuri zvăpăiate. Pasionale. Cum să-i spună? Ce să-i spună? S-o întrebe, ce-a căutat în buzunarele mortului? Ce-a găsit? Ce a recuperat de acolo? Să-i pună pumnul în gură şi s-o execute cu întrebarea capitală: pentru cine lucrezi, Liana? Cum s-o întrebe aşa ceva? Ce, Liana era o idioată? O proastă? O paraşută oarecare?

Nu trebuia deloc neglijat faptul că domnişoara Predescu deţinea

centura neagră la artele marţiale. Că ar fi putut avea asupra ei, oricând, o armă de foc. Că ştia să se apere cu toate armele unei feminităţi irezistibile. Că ştia să se prefacă magistral. Că era o tipă dotată cu o rafinată inteligenţă, o viclenie diabolică şi plină de ascunse primejdii. Nu! Trebuia procedat altfel. Aici, criminalistul trebuia să facă apel la acelaşi perfid arsenal: disimularea! Dar, cum? Lesne de zis. Cum să-l zâmbească? Ce teatru absurd va trebui să joace? Cum s-o mai sărute? Cum s-o mai privească în ochi? Va putea?

Andrei Zavera ştia deja că nu va fi în stare să joace, până la capăt, acest rol abject. O iubea prea mult. O iubise, cu adevărat, ca un nebun. Ca un căpiat! De parcă n-ar mai fi fost şi alte femei pe pământ. Andrei se gândise chiar la o posibilă căsătorie. Aşteptase doar momentul oportun. Fusese o iubire târzie, dar cu atât mai dezlănţuită. Iar acum, se dovedise, indubitabil, că totul nu fusese decât un joc ascuns. Fariseic! O misiune standard. Nu! Nu va mai putea s-o privească în ochi şi să-i spună cu o infinită tandreţe: Te iubesc, Liana!

Va apela la o migrenă salvatoare. Apoi, începând de mâine, o va pune pe Liana în filaj, o va da în urmărire operativă, va lansa pe urmele ei un stol de agenţi secreţi, îi va supraveghea viaţa, casă, deplasările şi vecinii, relaţiile, anturajul şi neamurile, corespondenţa şi telefonul, zilele şi nopţile – secundă cu secundă – frumoasa lui iubire mincinoasă fiind singurul fir care ducea în bârlogul crimei organizate.

Trebuia să fie atent, foarte atent. Zavera ştia că înaintează pe un teren plin de capcane. Ştia – ştiuse tot timpul! – că nu se confruntă doar cu un ucigaş profesionist, ci cu nucleul unei structuri din lumea crimei organizate. Cu bossul unei organizaţii criminale! De altfel, în acest sens, îl avizase şi Dan Mircea Hariton. Se face mare vâlvă prin presă despre Triadele chinezeşti, Mafia siciliana, Camorra napolitană, Cosa Nostra new-yorkeză, cartelurile columbiene, Yacuza japoneză, sau alte familii criminale exotice, dar prea puţin se vorbeşte despre crima organizată din România. Despre clanurile ei politico-financiare. Despre uriaşele ei presiuni asupra Parlamentului, asupra Guvernului, asupra Justiţiei.

— România – îi spusese Hariton – este mult mai integrată în reţelele internaţionale ale crimei organizate, decât în structurile politice, militare şi economice europene. Iar când vreun jurnalist teribilist se încăpăţânează, în ciuda tuturor avertismentelor, să scormonească mai în adâncul acestui focar criminal, sfârşeşte ca Anton

Soroceanu.

Căpitanul Andrei Zavera ştia că nici Hariton nu e vreun justiţiar, nu e un tip culant, nici mansuet. Dimpotrivă: dur, viclean, meschin şi puternic, guvernând un Sistem subteran care controla politica de la suprafaţă! Dar – aşa cum Hariton însuşi îi spusese – nu o făcea în nume propriu. Ci, la rândul lui, era controlat de altcineva mai puternic, cu rosturi mai înalte. Cine, de ce şi cum, Zavera încă nu ştia.

El, Hariton, nu era decât cel ce făcea jocurile – crupierul! – dar cine era patronul jocurilor? Zavera intuia doar prezenţa unor gigantice forţe obscure, camuflate într-o lume extrem de banală. Deşi Hariton se descheiase la câţiva din nasturii destinului său, criminalistul nu se alesese decât cu întrebările. Răspunsurile încă nu veniseră. Adăstau. De aceea, criminalistul ştia că nu putea merge doar pe mâna lui Hariton. Că bătrânul consilier prezidenţial era chiar el implicat, indirect, în cele două crime. Că fusese ameninţat şi şantajat. Că i se sugerase – imperios, brutal – să se retragă din fruntea uriaşei reţele de afaceri subterane, afaceri cu gir guvernamental, pentru că altfel îl paşte un scandal enorm şi se duce de-a dura cu tot Sistemul după el.

Cine îl ameninţase? Cât de nebuni erau duşmanii lui Hariton? Cât de puternici? Căpitanul Andrei Zavera era perfect conştient că nimerise între două tabere sinistre, care se duşmăneau de moarte, că zodia profesională îl împinsese între două puteri oculte, care se războiau între ele, pe viaţă şi pe moarte, pentru împărţirea prăzii: banul public! Afaceri necurate de miliarde de dolari, afaceri clandestine, nu de puţine ori sângeroase, uriaşe tranzacţii cu armament, cu ţigări, cu cafea, cu alcool, cu materiale electronice, cu maşini de lux, enorme averi transferate din buzunarul public în cel personal: întreg acest univers imund se născuse exclusiv sub patronajul, strict centralizat, al Ligii Renaşterii Naţionale. Cum să te lupţi cu un partid – mafiot? se întrebase, adeseori, exasperat, Andrei Zavera. De aceea şi încheiase un pact tacit cu generalul Pepe, alt pact cu Hariton: să-şi limiteze ancheta penală doar asupra celor două omoruri – Mihai Negulescu şi Anton Soroceanu. Îşi implantase, în schimb, peste tot iscoade. Informatori! Agenţi secreţi! Şi la restaurantul „Solaris”, şi la revista „Violenţa”, şi în jurul lui Hariton, şi în cercul de relaţii ale lui Mihai Negulescu. Astfel, printre altele, aflase că, în ultima lui zi de viaţă, dimineaţa, Soroceanu urma să se întâlnească cu un ministru. De la el primise telefonul acela matinal.

Un colaborator al redacţiei îl auzise, întâmplător, spunând la telefon:

— Vă mulţumesc, domnule ministru! în zece minute, sunt la dumneavoastră. Şi plecase val-vârtej. Nu mai avea să ajungă, însă, niciodată la ministrul acela misterios. Ce fel de ministru era? Care ministru? Căpitanul Andrei Zavera avea un om de încredere chiar sub nasul lui Bereciuc. La Secretariatul General al Guvernului! Dar nu ştia nimic. Nu auzise nimic, în legătură cu telefonul ziaristului, primit de la un ministru.

— Cum, un agent secret chiar în buricul Guvernului?! Asta miroase a erezie! ar fi zis sentenţios Radu Dunca, adăugând sumbru: Pentru o măgărie ca asta, măi păcătosule, te paşte rugul Inchiziţei!

Dar dacă Radu Dunca – bunul său prieten – ar şti că are o iscodată înfiptă taman în Cabinetul bicefal al Ligii?! Ar ieşi şucăr mare. Dudu l-ar face nebun, nebun de legat! Cu apucături totalitariste:

— Măi, criptocomunistule, tu încă te mai crezi pe vremea Miliţiei? Te-ai ţicnit? Ce-i cu tine? Tu nu mai ştii de lege? Ai căzut în cap, ca ăla care vedea cireşul pe tavan? Ai început să vezi peste tot numai hoţi şi criminali? Ai dat în mania agenţilor secreţi? Te rog, fratele meu alb, revino cu picioarele pe pământ! Şi cu capul pe umeri! Şi fă-ţi meseria de bugetar. Atât! Ce să cauţi tu cu iscoadele prin lumea politică? aproape că ţipase Radu Dunca.

— Păi, dacă acolo se ascund marii criminali! îi răspunsese, calm şi ferm, Zavera.

— Încalci legea, Andrei! insistase, deodată, grav şi încruntat, Radu.

— Care lege, Dudule? Ce fel de lege? se burzuluise Zavera. După care, adăugase, cu un zâmbet subţire, dar hâtru: Ce lege interzice unui om să aibă prieteni? Prieteni peste tot! Chiar şi în politică, în biserică, sau la mama dracului. Pentru că toţi aşa-zişii mei agenţi secreţi sunt prietenii mei. Amici în adevăratul sens al cuvântului. Netrecuţi prin fişierele poliţiei.

Apropo, Dudule, ştiai că unul din cei mai secreţi şi prolifici agenţi ai mei, din cadrul Ligii Renaşterii Naţionale, eşti chiar tu?! E, ce zici?

Radu Dunca rămăsese cu gura căscată, o clipă, două, apoi izbucniră amândoi în râs. De fapt, nu râdea nimeni. Nici măcar Andrei Zavera. Pentru că era singur. Pentru că el doar îşi imaginase acest

dialog absurd cu prietenul său Dudu. Şi pentru că nu avea deloc chef de râs.

O întâlnire mizerabilă

Cum să râzi, cu hăţurile pe tine? Cu gura strivită de zăbale? Să se cantoneze doar în cercetarea celor două crime: Negulescu şi Soroceanu? Dar mai departe? Mai departe, poate, mai târziu, în alte vremuri. Alegerile de săptămâna viitoare pot deveni un eveniment de bun augur. Pot aduce, după ele, schimbarea. Mult visata schimbare! Alt regim!

Nu contează dacă va fi mai deştept, sau mai prost. Ci, contează că va fi fără Ligă. O lume fără Clubul cocoşaţilor, aşa cum scrisese, furios, chiar Mihai Negulescu, într-un caiet cu însemnări personale, după apriga discuţie cu Hariton, adică exact cu o zi înainte de a fi omorât. Trăim într-o lume urâtă! îşi aminti Zavera că notase Negulescu în caietul său. O lume cocoşată. Ca un demonic Club al cocoşaţilor. Pe care noi l-am construit. Noi l-am votat. Iar cu timpul am devenit cu toţii nişte gheboşi. Nişte complici. Vom mai putea, oare, să evadăm din Clubul cocoşaţilor?

Dar până la evadarea aia de săptămâna viitoare, Andrei Zavera are de înfruntat – acum, în seara aceasta – o întâlnire mizerabilă: Liana Predescu! Criminalistul optase pentru migrenă. Se dusese acasă, simulase o devastatoare durere de cap, Liana îl îngrijise cu gesturi tandre, aproape materne, îi făcuse câteva ceaiuri calmante, îi fricţionase tâmplele cu oţet de mere, îl îndopase cu aspirină, îl mângâiase îndelung pe frunte, cu priviri duioase, cu şoapte dulci, până târziu în noapte, când Andrei adormise.

Atunci Liana se ridicase încet de lângă el, cu mişcări feline, traversase tiptil camera, oprindu-se lângă măsuţa pe care se aflau veioza şi telefonul. Zavera o urmărea încordat printre genele uşor întredeschise, în lumina palidă a veiozei, chipul Lianei devenise de nerecunoscut: rece, rău, perfid! Căpitanul se înfiora, îngheţat. Sub măsuţă, se afla eterna lui mapă de piele neagră, purtată pretutindeni, în care îşi păstra agenda cu însemnări zilnice, însemnări profesionale! Liana se aplecase, ridicase mapa, o deschisese cu dexteritate, într-o deplină linişte, extrăsese agenda, o răsfoise, o pusese la loc, închisese mapa, o aşezase la locul ei. Apoi, se dusese în hol, se îmbrăcase şi plecase la casa ei. Andrei Zavera rămăsese înţepenit în pat încă multă vreme, terorizat de gânduri negre: Cum de se înşelase? Cum de picase

ca un prost în plasa acelei femei? Cine se afla în spatele ei? Pe cine slujea? Şi cum a putut el să joace rolul idiotului, atâta vreme? Dar Liana? Oricum, jocul ei fusese magistral!

Noaptea aceea fusese, pentru căpitanul Andrei Zavera, noapte de veghe, îşi făcuse un plan amănunţit, detaliat, realizase câteva combinaţii operative, dăduse câteva telefoane, dimineaţa mecanismul de urmărire a Lianei Predescu era deja declanşat. Apoi, în după-amiaza aceleiaşi zile, picase bomba: în plin centrul oraşului, în faimoasa cafenea Terasa Anda, Liana fusese omorâtă. Cu cianură de potasiu! Sub privirile de argus ale florilor.

— Nu de Argus, ci de bou! îşi zisese exasperat criminalistul. Pe sonda cu suc de ananas, Zavera descoperise acelaşi tip de amprente digitale: cu vârfurile tocite. Ca nişte conuri teşite. Alt desen papilar, dar cu aceeaşi definitorie caracteristică: amprente din latex. Acelaşi asasin? Ori e un nebun genial, ori panicat, ori un maestru desăvârşit al crimei! gândise întărâtat Andrei Zavera.

Şi, în aceeaşi clipă, îşi propuse să verifice toate amprentele digitale din crimele cu autori necunoscuţi, comise în România începând cu anul 1990.

Criminalistul şi ucigaşul

O zi întreagă n-a ieşit din laboratorul de criminalistică. La capătul ei, stupoare! în şase cazuri din şapte – toate comise exclusiv în Bucureşti – amprentele papilare aparţineau unor mănuşi din latex: omorul din strada Negustori, când patronul unei, întinse reţele de consignaţii fusese împuşcat în cap, un singur foc în tâmpla dreaptă, dimineaţa, în faţa casei sale, ucigaşul dispărând ca o fantomă călare pe motocicletă „Yamaha”; celebrul caz „Valiza galbenă”, în care fusese înjunghiat un chinez, tocat mărunt, înghesuit apoi într-o valiză şi lepădat în lacul Herăstrău; otrăvirea, cu verde de Paris, a unui diplomat arab, în timpul unei fastuoase recepţii; împuşcarea lui Mihai Negulescu la „Solaris”; asasinarea cu o maşină infernală a ziaristului Anton Soroceanu; şi uciderea Lianei Predescu, pe Terasa Anda. Într-un singur caz, al şaptelea, amprentele din latex nu-şi făcuseră apariţia: în tripla crimă din cartierul Ferentari, în toamna anului 1990.

Din câte îşi amintea criminalistul, fusese un caz încâlcit, o luptă între două bande de nenorociţi din prea-rău-famatul cartier Ferentari, banda cuţitarilor şi banda marţialilor: unii specializaţi în mânuirea şişului, alţii în artele marţiale. Cuţitarii fuseseră doborâţi, omorâţi

exact în faţa unei vitrine cu peşti exotici. Atât ştia Zavera, nu el instrumentase cazul, se nimerise să fie bolnav, internat în spital, făcuse o operaţie de hernie de disc, stătuse ţintuit la pat câteva luni. Când revenise la birou, cazul din Ferentari era deja prăfuit. Apoi, a rămas în aşteptare, printre celelalte dosare cu autori necunoscuţi. Curios, mai mult intrigat decât curios, căpitanul redeschise dosarul din Ferentari, îl citi din scoarţă-n scoarţă, aflând – perplex şi trist – că, de fapt, acolo fuseseră patru morţi, nu trei. Murise, din cauza şocului, şi Sultana Ventura, la aflarea veştii că fiul ei Ilie fusese ucis.

— Dar celălalt fiu al Sultanei, Romeo Ventura, pe unde o mai fi? se întrebase criminalistul, ispitit de nişte gânduri. De ce nu se află la dosar şi declaraţia lui, despre cercul suspecţilor, despre posibilii ucigaşi ai lui Ilie? Toate neamurile celorlalţi doi cuţitari omorâţi dăduseră lungi şi turbate declaraţii despre bănuielile lor. Romeo Ventura, nu! De ce?

Căpitanul Andrei Zavera consultă fişa cu amprentele papilare prelevate de la locul crimei, majoritatea culese de pe geamul vitrinei cu peşti exotici: niciun suspect. Hotărî să-l caute pe Romeo Ventura, să-l contacteze, să-i solicite declaraţia de rigoare, nu înainte însă de a cere de la evidenţa operativă câteva date curente despre el. Informaţiile primite se dovediseră extraordinare. Uluitoare! Fratele lui Ilie fusese, zece ani la rând, încadrat în Legiunea Străină. Contractul expirase în toamna anului 1990. Romeo Ventura întorcându-se acasă, din Franţa, în chiar noaptea triplei crime. Interesant!

Şi mai interesant fusese, însă, locul unde îi descoperise criminalistul pe Romeo Ventura: în piaţa Obor, vânzător de peşti exotici. Răspunzând unui teribil impuls interior, Zavera renunţase, deocamdată, la declaraţia oficială, făcuse rost de un borcan cu apă, se dusese în Obor, se fâţâise de colo-colo printre imensele tarabe, se oprise în dreptul lui Ventura, îi întinsese borcanul, ceruse câţiva peştişori – doi scalari, un bătăuş roşu, un idol maur şi doi dragoni de mare – plătise, plecase, în borcan, cu peştişorii exotici. Pe borcan, cu amprentele lui Ventura. Căpitanul era terorizat de un gând zurliu. Nu se opri decât în laboratorul de criminalistică. Acolo, gândul acela făcu explozie: printre amprentele digitale ridicate de la locul crimei, cu şase ani în urmă, de pe geamul vitrinei cu peşti exotici, se aflau şi cele ale lui Romeo Ventura. Cum era posibil? Ce căutase Romeo la locul crimei? Înainte de crimă? După crimă? Dar dacă fusese acolo chiar în timpul

crimei? Ventura se întorsese acasă, din Franţa, exact în cursul aceleiaşi nopţi fatale.

Să fie implicat Romeo Ventura în tripla crimă? Să fie chiar el autorul? Fostul mercenar din Legiunea Străină? Un profesionist al comandoului? Al războiului neconvenţional? Al crimei?

Şi, deodată, Andrei Zavera avu certitudinea că se află în faţa ucigaşului căutat:

Romeo Ventura! El să fie omul cu o mie de feţe? Omul cu amprentele papilare din latex? Asasinul pe care îl vânase de atâta amar de vreme? În Franţa, se aflase în serviciul Legiunii Străine, în România, acum, în serviciul cui se află? Cine îi comandase crimele? Cine plătise? Cine fusese beneficiarul acelor omoruri? Dar dacă totul nu-i decât un cerc vicios de presupuneri?

Nu, încă nu era certitudine! Cu atâtea întrebări, nu putea fi certitudine. Nu poţi aresta un om, doar pe simple bănuieli! Doar pe simple potriveli. Un criminalist nu trebuie niciodată să se lase sedus de coincidenţe. De păreri personale. De sentimente. De resentimente. De presupuneri. Convingerea lui trebuie să se bazeze, în exclusivitate, pe probe! Probe materiale. Probe testimoniale. Deşi, nu puţini poliţişti mai întâi arestează, abia apoi caută probele. Acesta nu-i doar un abuz. Nu-i doar imoralitate. Ci, incompetenţă. Care, în termeni reali, se cheamă prostie! Or, dacă eşti prost, fă-te, dom'le, avocat, nu poliţist!

Zavera nu înghiţea avocaţii. Nu-i suferea. Mai mult: îi detesta! Veşnic slinoşi, veşnic unsuroşi, transpiraţi, târând după ei hectare de hârţoage prăfuite, cu gesturi pripite, cu priviri aburite, cu mersul lor alunecos, plutitor, cu vorbele lor ca un cântec de sirenă, de o elocinţă teatrală menită să ascundă adevărul, nu să-l dezvăluie, avocaţii – în opinia căpitanului Andrei Zavera – făceau din adevăr, marfă. Un produs de vânzare. De târguiala. Adevărul avocaţilor se vindea pe taraba Justiţiei, ca morcovii la piaţă. Sau aşa cum îşi vindea Ventura peştişorii exotici. Mai ieftin, mai scump: după mersul târgului.

Răcorindu-se cu această dungoasă incursiune printre propriile-i gânduri, criminalistul reveni la Romeo Ventura. Îl vârî numaidecât în maşinăria complexă a investigaţiilor, un enorm şi subtil mecanism poliţienesc declanşându-se pe urmele vânzătorului de peşti exotici.

Indicativul 0444 sucombă

Trei zile mai târziu, căpitanul Andrei Zavera era edificat: Romeo Ventura era ucigaşul! Abia atunci trecu la elaborarea scenariului –

după aprobare, devenea ordin oficial – pentru capturarea periculosului asasin. Organiză trei echipe distincte: una pentru arestare, alta pentru percheziţie, alta pentru ancheta propriu-zisă. Telefona procurorului şi medicului legist, îi raportă generalului Pepe. Acesta îi mai puse la dispoziţie şi o grupă mobilă din temutul FIR: Forţele de Intervenţie Rapidă. La orele 17,00 fix, ordinul devenea operativ. Până la ora „h”, mai erau aproape 40 de minute: timp pentru o cafea, pentru o ţigară, pentru verificarea ultimelor detalii.

Toată lumea aştepta încordată. Şi tocmai atunci, sunase telefonul. Pe firul interior. Era ofiţerul de serviciu, îi raportă criminalistului că jos, la poarta principală a Poliţiei municipale, se află un domn în vârstă, un domn foarte bătrân, pe nume Romeo Ventura, care solicită să fie primit urgent la căpitanul Andrei Zavera. Criminalistul rămase interzis. Cum se strecurase Ventura prin toate barajele poliţiei? Cum trecuse prin toate filtrele care îi înconjurau locuinţa? De ce nu fusese oprit? Dacă Romeo Ventura ar fi dispărut definitiv de la domiciliul său? Dacă ar fi trecut clandestin graniţa, fugind aiurea, anonim în lumea largă?

Căpitanul era, pur şi simplu, consternat! Din clipa aceea, toate lucrurile căpătaseră o turnură aberantă, scăpată de sub control, un vârtej de momente demenţiale izbucnind cu forţa unei reacţii în lanţ.

Andrei Zavera, cu un aer de buimăceală greu reprimat, coborâse el însuşi la poartă. Acolo, îl aştepta un bătrânel firav, cu chelie, cu ochelari de vedere, cu mustaţa cât o vrabie sub nasul coroiat şi ascuţit, îmbrăcat în haine uşor ponosite, mirosind vag a naftalină, sprijinindu-se greu într-un baston negru, noduros, lucios.

— Bună ziua, domnule căpitan, mă numesc Romeo Ventura şi aş avea ceva foarte important de discutat cu dumneavoastră. Acum! Sunteţi de acord? întrebase, politicos, dar ferm, bătrânul.

Zavera fu de acord, îi privea cu o vie curiozitate, îi întinse mâna pentru salut, bătrânul i-o strânse cu o teribilă vigoare. Ofiţerul îl conduse, apoi, în biroul său, se aşezaseră – Ventura într-un fotoliu, criminalistul pe scaunul lui, în spatele biroului – tăceau, aşteptau, Zavera pornise discret casetofonul pentru înregistrare, primul care rupsese tăcerea fusese Romeo Ventura. Nu înainte, însă, de a-şi fi scos ochelarii. Şi peruca. Şi masca din latex. Şi mănuşile din latex. Le aşezase pe toate pe braţul lat al fotoliului. După care, îşi masă energic faţa cu palmele, îşi îndreptă spinarea, respiră adânc, tuşi de câteva ori.

Bătrânelul firav dispăruse ca prin farmec, în locul lui ivindu-se instantaneu – ca într-un joc de holograme – chipul aspru, dur al lui Romeo Ventura.

Îl privi pe Zavera în ochi. Spuse simplu, de parcă ar fi continuat o mai veche discuţie:

— Exact aşa cum v-aţi imaginat, domnule căpitan! Sunt omul cu o mie de feţe! Sunt sigur că aţi gândit astfel despre mine. Pentru că, oricând, pot deveni altcineva. Alt chip. Alt om. De altfel, nici nu mai ştiu prea bine, cine anume sunt. Mă pierd, adeseori, printre propriile-mi plăsmuiri. Iar pierderea înseamnă epuizare. Oboseală! Sunt un om obosit, domnule căpitan. Foarte obosit! De aceea am venit la dumneavoastră. Ştiam că mă căutaţi! Că sunteţi pe urmele mele. Ce rost avea să mai lupt? Deşi, toată viaţa nu mi-am dorit altceva, decât să fiu un luptător. Un războinic. Cel mai bun!

Şi să învinge întotdeauna. La un moment dat, însă, n-am mai ştiut să lupt. N-am mai putut. Ci, doar să ucid. Ucid reflex! Aşa cum respir. Ceea ce înseamnă că ceva, în mine, a fost iremediabil stricat. Denaturat. Rupt. Am fost schilodit!

Romeo Ventura vorbise, neîntrerupt, aproape două ceasuri. Despre viaţa lui, mama lui, fratele lui. Despre Legiunea Străină, indicativul 0444 şi revenirea acasă. Despre cum s-a întâmplat să-şi ucidă propriul frate. Despre moartea mamei. Apoi, despre nevoia de răzbunare. De regăsire a propriului eu în actul de răzbunare. De căutare demenţială, în fiecare victimă răpusă, a oamenilor care îi schimbaseră sufletul, îi vorbise, mai departe, despre excelenţa sa domnul ministru – un ticălos plin de parale – care îi exploatase abil această nevoie morbidă de a ucide, comandându-i cele şase crime: valiza galbenă, pescuită din lacul Herăstrău; patronul din strada Negustori; mafiotul arab, ajuns mare diplomat; cazul „Solaris”; ziaristul Soroceanu; ultima victimă fiind o femeie foarte frumoasă, Liana Predescu.

Deşi Ventura pretindea preţuri exorbitante, nu ucidea pentru bani. Ci pentru răzbunare – această nebunie macabră din apele căreia renăscuse ucigaşul profesionist. Reperul cifric: 0444. Pe care îl crezuse îngropat, pentru totdeauna, în subteranele Legiunii Străine. Odată cu expirarea contractului.

— Dar, n-a fost să fie aşa, domnule căpitan! încheiase Ventura, cu glasul stins, grav, aproape şoptit. Am devenit un infirm: nu mai ştiu

să lupt! Ci, doar să ucid! Nu mai ştiu să lupt nici măcar cu mine însumi: ci, doar să mă sinucid! Ceea ce şi voi face imediat. Adio, domnule căpitan!

Şi Romeo Ventura îşi lăsă brusc capul pe spate, într-un spasm scurt. Fatal.

Când căpitanul Andrei Zavera îi sări – uluit şi disperat – în ajutor, ridicându-l în braţe şi întinzându-l pe covor, palpându-i vena jugulară şi făcându-i testul pleoapelor, îşi dădu seama că avea, de fapt, în faţa lui un cadavru.

În aceeaşi zi, criminalistul descoperise în locuinţa ucigaşului o amplă colecţie de măşti şi mănuşi din latex, peruci şi falşi ochelari de vedere, mai multe arme de foc cu surdină, stilete cu lama ascuţită ca briciul, un set de fioroase otrăvuri, precum şi imense sume de bani. Cash. De asemenea, în subsolul casei, în perfectă stare de funcţionare, o motocicletă „Yamaha”, neînmatriculată la Serviciul de Poliţie Rutieră.

Romeo Ventura sucombase fulgerător, târând după el, dincolo de pragul morţii, în neant, o poveste tristă, îngrozitor de tristă, lăsând în urma lui o droaie de întrebări nerăspunse, un ciopor de teribile taine care aveau să piară şi ele cândva, odată cu moartea întrebărilor, nu înainte însă de a-i fi făcut cadou criminalistului numele unui om: fantomatica eminenţă cenuşie, care îi plătise toate crimele comandate. Ministrul!

Nu sfida pericolul!

— Ministrul? Nu cumva Romeo Ventura îşi bătuse joc de poliţist? Nu cumva dorise să semene, cu limbă de moarte, o dezordine cumplită în urma sa? Nu era aceasta tot o formă diabolică a răzbunării, pornită dintr-o incurabilă sminteală? Cum să fie posibil ca omul acela, pe care îl numise Ventura exact cu o clipă înainte de a-şi provoca stopul cardiac, să fie adevăratul asasin? De ce Ventura se mulţumise doar să-l numească şi atât? De ce nu motivase? De ce nu explicase? De ce nu oferise detalii? Nu vrusese? Minţise? în clipa morţii, oamenii nu mint! îşi spusese Zavera.

Doar nebunii pot fabula pe patul de moarte. Să fi fost Romeo Ventura un nebun? Adică, un iresponsabil? Nu! Ventura fusese un ucigaş lucid. Poate doar un infirm, cum recunoscuse el însuşi, dar un infirm perfect conştient de infirmitatea sa, de faptele sale. Nebun, nu! Poate doar un jucător pervers, care îi arătase lui Zavera numai o singură carte, din chinta regală, pe care pretindea că o deţine. Dar dacă

era o cacealma?…

Urmaseră câteva zile de coşmar. Cum să arestezi un înalt demnitar al statului? Pe ce bază? Doar pe declaraţia seacă, lapidară, a unui ucigaş? Căpitanul Andrei Zavera obţinuse aprobarea generalului Petre Penciu, de a nu face publică, deocamdată, moartea lui Romeo Ventura. Pepe îl privise în ochi, adânc, apoi îl strânse puternic de umeri şi-i vorbi cu o nefirească încordare:

— Ai grilă ce faci, Andrei! Duminică sunt alegerile. Toată lumea parcă a înnebunit. Iar timpul e scurt. Foarte scurt! Nu cred că mai e timp suficient pentru a căuta probele necesare, până la alegeri, ca să incriminezi oficial ditamai mahărul pe care ţi l-a oferit, plocon, Ventura. Lasă-l până după alegeri. Asta, pe de o parte. Pe de altă parte, dacă tipul află că Romeo Ventura a mierlit-o undeva, prin birourile poliţiei, intră în alertă, deduce că eşti pe urmele lui şi o şterge numaidecât peste graniţă. Cu familie cu tot. Cu avere cu tot. De altfel, peste 80 la sută din lichidităţile lui – câteva sute de milioane de dolari – se află deja depuse în conturi străine. Totodată, nici moartea lui Ventura n-o putem ţine tăinuită prea multă vreme. La ministrul de Interne nu pot interveni, pentru că amândoi sunt din aceeaşi barcă. Ministru la ministru nu-şi scoate ochii!

Aşadar, pentru moment, moartea lui Ventura rămâne secretă. Mai departe, tu hotărăşti! Din partea mea, ai mână liberă să faci ce vrei. Să iei toate măsurile pe care le crezi tu necesare. Absolut toate! Iar dacă n-ai să izbuteşti, aş vrea să ştii că nu-ţi voi găsi nicio vină. Ai, deci, grijă până unde mergi şi cum mergi. Pentru mine, mai important decât adevărul după care umbli, este viaţa ta. Mă înţelegi, Andrei? Nu piere o lume, dacă un criminal trăieşte printre noi, neprins! Nepedepsit! Nu este primul şi, desigur, nu va fi nici ultimul. Lumea e plină de criminali, mai ales din cei cu manşetele albe. De aceea, te rog, nu săvârşi gesturi eroice. Când crezi că trebuie să te opreşti, opreşte-te! Nu sfida pericolul!

Îţi mai aduci aminte ce ţi-a spus Dan Mircea Hariton, când te-ai dus la el?

Am ascultat şi eu înregistrarea pe care ai făcut-o. E o perlă de ţinut minte, cât trăieşti. O perlă neagră. Ţi-a zis cam aşa, citez cin memorie: Să nu uiţi niciodată că trăieşti înconjurat mereu de o haită flămândă de lupi. Şi să nu te încrezi în nimeni, decât în Dumnezeu. E purul adevăr. Bătrânul prior al Cavalerilor de Malta ştie ce spune. Nu e,

desigur, un sfânt. Dar face jocuri mari, complicate, dincolo de codul penal, din raţiuni superioare care îmi scapă. Multe puteri îl consideră – fiecare – omul lor de încredere. Lotreanu îl ţine drept consilierul său personal. Liberalii îl cred omul lor, pentru că le sponsorizează, cu sume grase, multe acţiuni politice de anvergură. Liga îl revendică şi ea, Hariton fiind una din principalele surse financiare ale partidului de guvernământ. Ţărăniştii îl cred prietenul lor, pentru că se înfruptă şi ei din cozonacul lui Hariton. În realitate, am strania convingere că serveşte pe altcineva. Că în spatele lui se află o altă forţă. O forţă de temut. Şi, mărturisesc, nu simt, nu detectez deloc vreo duşmănie din partea acelei extraordinare puteri. Dimpotrivă! Dar asta-i altă poveste, Andrei, pe care sper că, odată şi odată, o voi citi până la capăt. Deocamdată, mă aflu cam pe la jumătatea cărţii. Şi dacă n-o să mai apuc finalul decelator, finalul care să limpezească toate întrebările şi îndoielile din sufletul meu, de-acum bătrân, vei rămâne tu să duci mai departe povara cititului. Până la sfârşit. Ori poate că sfârşitul ţi-l va povesti chiar Hariton, drept recompensă că l-ai demascat şi arestat pe duşmanul său de moarte…

Generalul Pepe se opri brusc din monologul său sfătos şi trist, o undă de spaimă fulgui peste chipul său îngrijorat, îşi luă palmele de pe umerii căpitanului, se retrase câţiva paşi, îşi coborî fruntea palidă, brobonită de sudoare, adăugând cu glas răguşit:

— Vezi, Andrei? Am început să bat câmpii, să fabulez, să trag de timp. Asta înseamnă că îmi este frică. Tare frică! Ai grijă de tine!

Şi se întoarse iute, smucit, parcă rupându-se din faţa lui Zavera, dispărând numaidecât dincolo de uşă: înalt, masiv, întunecat.

Ce, dracu', se întâmplă aici?

Noaptea următoare a fost noapte albă. Andrei Zavera ştia, de-acum, ce are de făcut. Se liniştise. Era vineri. Vineri dimineaţa. Trebuia să se ducă la birou. Mai întâi, însă, era necesar să prindă câteva ore de somn zdravăn. Fără somn, numai prin romanele proaste oamenii gândesc normal. Puse ceasul să sune la orele unsprezece, se azvârli în pat, adormi instantaneu. Se trezi, ca de obicei, exact cu cinci minute înainte de zbârnâitul ceasului. O oră mai târziu, se afla la birou. A rămas la sediul poliţiei, până seara. A recitit toate materialele din dosarul „Solaris", la care conexase toate celelalte şase cazuri, a transmis câteva ordine în cadrul Departamentului pe care îl conducea, a solicitat ultimele rapoarte de investigaţii, s-a sfătuit cu şeful

Serviciului de filaj.

A telefonat, apoi, la SRI, unde avea un prieten din alte vremuri – căpitanul Grigore Zorin – stabilind o întâlnire pentru a doua zi. Tot pentru a doua zi, fixase o întâlnire şi cu Dan Mircea Hariton. A doua zi, era sâmbătă. Toată ziua de sâmbătă, Zavera nu a mai dat pe la birou, în schimb, fusese chemat duminică, în zori. Cu noaptea în cap. Îl apelase telefonic ofiţerul de serviciu, raportându-i – stresat, timorat – că unul din detectivii Agenţiei „Kondor Security" fusese omorât, în noaptea de sâmbătă spre duminică, şi că i se furaseră pistolul şi muniţia din dotare. Informaţia fusese comunicată telefonic, cu cinci minute în urmă, de un cetăţean din Drumul Taberei, mortul fiind descoperit în imediata apropiere a cinematografului „Favorit".

— Astăzi, sunt alegerile, domnule căpitan! O crimă ne mai lipsea acum! Iar furtul armei şi muniţiei, în circumstanţele date, înseamnă alarmă de gradul zero! Ce ordonaţi, domnule căpitan? turuise surescitat tânărul ofiţer de serviciu.

— Domnule locotenent! îl liniştise căpitanul Andrei Zavera – calm, metodic, convingător, în primul rând, vă mulţumesc pentru operativitate, în al doilea rând, nu uitaţi că eu sunt şeful Departamentului de criminalistică, în al treilea rând, consideraţi-vă descărcat de orice sarcină cu privire la acest caz. Salut! Şi închise telefonul.

Criminalistul se bărbieri tacticos, făcu un duş, se îmbrăcă pentru zile mari. Arăta ca un foarte prosper om de afaceri: costum gri-fer, de la Casa de modă Venus; cămaşă albă, orbitor de albă, cumpărată de la magazinele Stefanel; pe mâna stângă îşi trase un elegant ceasbrăţară Cartier – renunţând, pentru astăzi, la rabla aia rusească de buzunar: „Sdelano b CCCP"; îşi puse ciorapi de la magazinele Morgan; pantofi, tot gri-fer, din piele Gucci; cravată Versace şi batistă din mătase Nina Ricci, cu monogramă. Şi, pentru prima dată, renunţă la eterna lui mapă neagră, pescuind în adâncul şifonierului o casetă-diplomat, tot gri, din piele Claude Montana. Se privi în oglindă, în timp ce-şi fâsâi o fracţiune de secundă pe sub bărbie, un flacon albastru de Channel 5.

Un zâmbet rău îi stătu agăţat, câteva clipe, de colţurile gurii. Ciuguli, apoi, dintr-o bucată de friptură rece, până ce se opări cafeaua – nu-i plăcea cafeaua fiartă, ci doar opărită – o bău fără zahăr, fredona o frântură de cântec fistichiu, după care coborî din apartament. Bătrâna carapace – curată, lustruită – îl aştepta cuminte în faţa blocului.

Demară lin, relaxat, parcă ar fi plecat într-un tur de agrement. Paradoxal, nu se îndreptă spre cinematograful „Favorit”. Ci, spre sediul Agenţiei de detectivi particulari „Kondor Security”. Ajuns aici, salută, se legitimă, se interesă de domnul secretar de stat Leopold Mavrodin, patronul Agenţiei. I se comunică de către detectivul de serviciu – politicos şi rece – că şeful lipseşte, a telefonat că astăzi nu mai vine, că, după votare, pleacă la Predeal cu familia, până mâine. Revine luni seara. Marţi dimineaţa, va trece pe la Agenţie.

— Aş putea să-i dau un telefon? insistă căpitanul Andrei Zavera, explicându-se: Unul dintre detectivii dumneavoastră a fost omorât azi-noapte, furându-i-se pistolul şi cartuşele.

Detectivul de serviciu se holba năuc la ofiţerul de poliţie. Peste câteva clipe, Zavera se afla în legătură telefonică cu excelenţa sa domnul secretar de stat Leopold Mavrodin. După un „Am onoarea să vă salut, domnule ministru” extrem de afabil, criminalistul îl informă sec, profesional, despre tragica întâmplare petrecută cu unul din salariaţii Agenţiei, invitându-l, în final, la poliţie, pentru întocmirea formelor legale de identificare şi declaraţia oficială, aşa cum se obişnuieşte în astfel de cazuri.

— Sunteţi de acord, domnule ministru? întrebă obsecvios Andrei Zavera, adăugând, confidenţial, în încheiere: V-aş sugera, dacă îmi permiteţi, să nu facem prea multe valuri cu acest caz. Nu ar fi nici în avantajul Agenţiei, nici al Poliţiei. Şi nu este nici momentul cel mai nimerit. Aveţi ceva de ordonat, domnule ministru?

Dacă Leopold Mavrodin, alias Monseniorul, i-ar fi putut vedea ochii lui Zavera – fioroşi, haini – s-ar fi înfricoşat, s-ar fi cutremurat până în măduva oaselor şi ar fi fugit rupând pământul. Dar el nu-i auzea decât glasul: supus, servil, persuasiv. Şi s-a dus la poliţie…

O jumătate de oră mai târziu, într-un birou capitonat, elegant, intim, din cadrul Departamentului de criminalistică al Poliţiei municipiului Bucureşti, doi bărbaţi răsturnaţi în fotolii adânci, despărţiţi de o măsuţă rotundă: secretarul de stat Leopold Mavrodin şi căpitanul de poliţie Andrei Zavera. Pe măsuţă, un telefon negru, vechi, din ebonită, un top de hârtie albă şi câteva pixuri. Primul care simţi aerul nefiresc al întâlnirii, fu Monseniorul, izbucni indignat, scandalizat:

— Ce, dracu’, se întâmplă aici?

Căpitanul Andrei Zavera avea chipul împietrit, privirea

îngheţată, zâmbetul rău. Se uita ţintă la Mavrodin. Fix în lumina ochilor! Monseniorul detecta primejdia. Dar era prea târziu.

Abia atunci înţelese, înspăimântat cum nu mai fusese niciodată, că se afla pentru o a doua oară în faţa celebrului criminalist Zavera. Nu un poliţist oarecare. Nu un fleac de căpitan, care stă smirnă în faţa unui ministru. Ci un vânător de criminali, dăruit de Dumnezeu cu vocaţia geniului! Andrei Zavera era deja o legendă vie în criminalistica română! Cum de-i scăpase acest detaliu esenţial? Şi aproape că tresări, când auzi glasul monoton, ca un descântec, al căpitanului Andrei Zavera.

Povestea vânătorului de criminali

— Nu se întâmplă nimic, domnule ministru. Dar, aşa e în casa poliţiei: unii oameni se simt foarte stingheri. Ca şi păcătoşii în biserică. Ţin să vă asigur, însă, că nu-i decât o senzaţie pasageră. Şi mai ţin, de asemenea, să vă precizez, de la bun început, că motivul pentru care v-am invitat la poliţie e un truc ordinar. Recunosc spăsit şi sper ca, la sfârşit, să mă iertaţi! Dar, veţi vedea că am vrut, am dorit să preîntâmpin alte nenorociri. Alte crime! Cu un ucigaş de profesie, nu ştii niciodată pe ce tărâm joci. Pe tărâmul vieţii? Pe tărâmul morţii?

Ştiu ce spun, domnule ministru, pentru că aproape toată viaţa, printre criminali mi-am petrecut-o. Despre ce este vorba? Eu am să încerc să vă spun o poveste. Timpul, însă, nu ne permite să stăm prea mult la taifas. Timpul lucrează în defavoarea dumneavoastră. Contra-cronometru! Am la dispoziţie mai puţin de o oră. Aşa că vă rog, domnule ministru, să mă ascultaţi cu atenţie. Cu foarte mare atenţie. Şi, mai ales, să nu mă întrerupeţi. Voi fi cât se poate de scurt.

Povestea mea începe cu un tânăr ofiţer de securitate Gheorghe Pavelescu, spiţă din neamul Mavrocordaţilor, copil nelegitim al unei triste figuri istorice: Emil Bodnăraş. Tânăra noastră speranţă este locotenent în cadrul Departamentului de Informaţii Externe, pe vremea teribilului general Nicolae Doicaru.

Inteligent, energic şi poliglot, tânărul ofiţer accede repede la grade şi funcţii superioare. Aparent blând şi docil, modest şi ascultător, este, în realitate, un tip setos de putere, de sânge, de aventură. Un amestec insolit de cruzime şi graţie. Un spirit malefic, disimulat într-un înger. După câţiva ani, ajunge căpitan, apoi, arzând etapele, general. Tot atunci, este numit şi şef al Grupului „Z din cadrul DIE. Sinistrul grup care se ocupa cu aplicarea „soluţiilor finale”, împotriva

adversarilor lui Ceaușescu, fugiți peste graniță. Adică, asasinarea lor! între timp, găsește vreme și pentru însurătoare. Ba chiar și pentru un copil. O fetiță încântătoare.

Ca să fim drepți, omul din povestea mea își iubea familia – soția și fetița – ca pe ochii din cap. La fel le iubește și astăzi. N-aș vrea să intru în amănunte, totuși trebuie să vă spun că viața acestui om – citită de mine în niște dosare pântecoase, top-secret, puse la dispoziție de un mare și influent prieten – viața lui poate sta alături de cele mai captivante romane din faimoasa colecție „Serie noire”. Mai ales, epoca Șacalului. Alias Carlos. Pe numele lui adevărat, Ilici Ramirez Sánchez. Un șir nesfârșit de crime. Sub acoperire ideologică. Ca și iezuiții, de altă dată: niște ucigași fioroși; dar, sub acoperirea lui Dumnezeu. Asta nu înseamnă însă că Dumnezeu ar fi un asasin. După cum nici ideea în sine, din ideologia aia, nu poate ucide pe nimeni.

Trebuie să apară – și colo, și colo – omul în carne și oase. Care omoară din plăcere! Omul pentru care uciderea semenului înseamnă satisfacție, desfătare, dulce fior. Acesta a fost Șacalul! Ca și camaradul său – omul din povestea mea. Vă rog, domnule ministru, cu tot respectul, nu mă întrerupeți. Nu vă impacientați. Nu mai dați semne de nerăbdare. Nici de apărare. Nici de contrazicere. Vom avea timp berechet să discutăm în contradictoriu. Dar, nu acum! Ci, mai târziu! Lăsați-mă să termin cât mai repede. Repet: timpul curge împotriva dumneavoastră. Implacabil! Veți înțelege abia la sfârșit acest crud adevăr. Numele sub care Carlos îl cunoștea pe șeful Grupului „Z” din Securitatea română, ajuns acum unul din locotenenții săi, era Petre Buzescu.

Nume de cod: Weimar. Nimic altceva, decât un criptonim profesional. Ca și Gheorghe Pavelescu. Dintr-un capriciu personal, îi voi spune și eu tot Petre Buzescu. Sau chiar Buz, cum îl alinta Șacalul, cu neprefăcută prietenie. Ca mai toți marii asasini din istorie, și Carlos era un tip cuceritor, fermecător, irezistibil. Cultiva prietenia și dialogul spumos.

Hitler avea și el cultul prieteniei. Lenin povestea niște bancuri, de te strâmbai de râs. Napoleon era, prin vocație, cuceritor. Petre Buzescu, fermecător. Eternele paradoxuri ale condiției umane! Cert este că epoca Șacalului a fost prima lui epocă de glorie. A doua epocă de glorie este astăzi, între cele două epoci, un prag sinistru. O cumpănă! O prăbușire infernală, din care Petre Buzescu a fost salvat,

cum se spune, la mustaţă, în ultima clipă. Altfel, ar fi putrezit şi acum prin puşcăriile franţuzeşti. Ca şi Ilici Ramirez Sánchez. Dar, pentru Buz a intervenit, la timp, un om providenţial. Salvator! Un bătrân enigmatic, pe care lumea îl cunoaşte sub numele de Dan Mircea Hariton. El l-a adus în ţară, de la Paris, răpit de sub nasul poliţiştilor francezi. L-a înscris apoi în Liga Renaşterii Naţionale, l-a pus în fruntea unui SRL-eu, l-a făcut secretar de stat. Buz devenise omul de taină al lui Hariton. Omul de totala încredere, pe care bătrânul îl folosea, deopotrivă cu măiestrie şi profit personal, în multe din afacerile lui oculte. Era mâna lui dreaptă! Sau, cel puţin, aşa credea Hariton. Pentru că, în realitate, Petre Buzescu, dominat de acelaşi orgoliu agresiv, de aceeaşi sângeroasă ticăloşie, pradă aceluiaşi spirit blestemat să nu-i priască decât aerul toxic al crimei, a sărit, la un moment dat, chiar la beregata celui ce-l salvase cândva. Nu să-l omoare. Ci, doar să-l doboare pe fostul om providenţial. Să-l înlăture. Să-i preia locul, în fruntea unui Sistem subteran, producător de uriaşe profituri. Şi astfel, pentru mazilirea lui Hariton, a ţesut un plan diabolic.

Plan din care n-au lipsit nici Mişu Negulescu, nici Mariana Bereciuc, nici bodyguardul Tomiţă, nici chiar isteaţa aia de Aurora Manta, de la „Bulina verde”, pe care Buz a manipulat-o cu o rară măiestrie. Aşa cum l-a manipulat, mai târziu, şi pe ziaristul Anton Soroceanu. Iar Grupul ARO de la Berlin, în frunte cu temutul Alexandru Ipsilanti, vârât şi el în planul lui Buzescu, n-a avut alt rol decât să-l încurce şi mai tare pe Hariton, să-l deruteze, să-l înspăimânte. Un scenariu malefic! Construit cu rafinament şi iscusinţă. Dar şi cu un imens efort. Ar fi putut, desigur, să-l omoare. Ar fi fost mai uşor. Dar nu şi eficient. Ar fi fost chiar contraproductiv. În locul lui Hariton, omorât, ar fi venit, în mod automat, altcineva. Tot din Sistem! Or, Buz era din afara Sistemului. Servea Sistemul, dar nu făcea parte din el. Era nevoie, deci, ca însuşi Hariton – compromis, şantajat, înfricoşat – să-i deschidă larg porţile Sistemului, în fruntea bucatelor! Aşa încât, i-a pus în cârcă două crime: împuşcarea lui Minai Negulescu şi omorârea, cu o bombă, a ziaristului Anton Soroceanu. Ingenios! Şi operativ! De altfel, pe Soroceanu, chiar Buzescu îl scosese din birou, cu un telefon matinal, după ce în prealabil i se comunicase că bomba fusese deja montată pe maşina ziaristului.

Ultimele cuvinte ale gazetarului, la telefon, au fost: „Vă mulţumesc, domnule ministru! în zece minute, sunt la

dumneavoastră!”. De ce tocmai Negulescu şi Soroceanu? Pentru că ambele victime, într-un fel sau altul, trecuseră prin destinul lui Hariton. Negulescu fusese ameninţat, de Hariton, cu moartea, dacă nu-i preda o video-casetă de scandal. Strâns cu uşa, Mihai Negulescu îi predase video-caseta cu bucluc, dar înregistrase, totodată, pe un reportofon minuscul, ameninţarea cu moartea. De asemenea, mai deţinea şi o copie după video-casetă. Furios şi umilit, voise să se răzbune pe Hariton, să facă public tot scandalul. Luase legătura cu cineva din presă, aranjase întâlnirea ca să-i predea materialele compromiţătoare, tocmai se ducea la întâlnire, când a fost asasinat, împuşcat!

Iar una din cele mai bune agente ale lui Buz, Liana Predescu, implantată la „Solaris”, a recuperat rapid cele două casete din buzunarul mortului. Interesant – ca model de intrigă criminală – este faptul că întreaga afacere Negulescu era exclusiv opera lui Petre Buzescu. Amândoi se cunoşteau din Ministerul Comerţului Exterior. Până în 1989, Minai Negulescu lucrase în acest minister. Ca şi Buzescu. Numai că Petre fusese ofiţer de securitate conspirat în om de afaceri, iar Mihai chiar fusese om de afaceri. După 1989, Buzescu a ajuns secretat de stat la acelaşi minister. Negulescu s-a privatizat şi s-a lansat în uriaşe afaceri negre. Iar când Mihai Negulescu a avut nevoie de licenţele alea de export pentru carne – afacere sugerată chiar de Petre – a dat fuga să-şi consulte prietenul. Petre Buzescu, săritor şi amabil, i-a inspirat scenariul cu Mariana şi Tomiţă, ştiind că – bazat pe informaţiile sale – Mariana va da fuga la Hariton s-o salveze, iar bătrânul consilier prezidenţial îi va da peste bot lui Negulescu. Tare de tot. Exact aşa s-au petrecut lucrurile. Furios şi umilit de Hariton, Buzescu a vrut să dea în vileag tot tămbălăul, în presă. Atunci a intervenit Petre Buzescu, ordonând lichidarea lui şi recuperarea materialelor dezonorante. De acum, Dan Mircea Hariton se afla – fără de scăpare – la mâna lui Petre Buzescu. Dar Buz era un tip meticulos. Rafinat. Un profesionist al distrugerii!

În arsenalul său de îngenunchere a lui Hariton, mai avea nevoie de o piesă grea. Astfel, s-a născut cazul „Soroceanu”. Jurnalistul scrisese şi publicase deja o serie de reportaje incendiare despre afacerile necurate ale bătrânului. Trebuia lichidat. Ca şi Negulescu. Pentru această operaţiune, extrem de sensibilă, a recurs la acelaşi specialist al crimei, un profesionist al omorului, pe care îl mai folosise

şi în alte rânduri. Numele lui: Romeo Ventura. Afacerea s-a tranşat repede, curat, ca de obicei: plata anticipat. Serviciul ucigaşului a fost ireproşabil. A urmat şantajarea lui Hariton.

Bătrânul se lăsa greu. Dar, oricum, dădea certe semne că, până la urmă, va ceda. Apoi, încet-încet, lucrurile au început să fie parazitate de nişte întâmplări imprevizibile. La un moment dat, Petre Buzescu a mirosit – cu un fler imbatabil – că Liana Predescu, pe care o infiltrase pe lângă ofiţerul de poliţie care ancheta cazurile, fusese deconspirată. Deci, pericol iminent! Ca atare, a dat-o şi pe ea în primire lui Romeo Ventura. Plătit prompt, ucigaşul şi-a făcut datoria.

Dar, câteva zile mai târziu, Ventura a aflat, stupefiat, că Liana fusese nu doar agenta lui Buzescu, dar şi iubita poliţistului. Ce dracu' face Buzescu? A înnebunit? Se joacă cu poliţia? s-a întrebat, cuprins de spaimă, Romeo Ventura. Şi a intrat într-o panică irepresibilă. Vedeţi dumneavoastră, domnule ministru, panica este elementul cheie al tuturor marilor dezastre umane! mai ales că Ventura îl simţise pe teribilul poliţist pe urmele sale şi mai ştia, în acelaşi timp, că-i dădea târcoale şi domnului Petre Buzescu. Teama oarbă a ucigaşului s-a adeverit repede: ieri, Romeo Ventura a fost arestat. Iar azi-dimineaţa i-a făcut poliţistului o mărturisire cumplită. Domnule căpitan – i-a declarat Ventura, vibrând de o sălbatică emoţie – dacă vreţi să-l mai prindeţi în viaţă pe domnul secretar de stat Petre Buzescu, luaţi urgent legătura cu el şi spuneţi-i să nu mai plece, cu familia, la Predeal. Pe maşina lor, am montat o bombă cu efect întârziat. Exact cu câteva ore înainte de a fi arestat. Voiam să-l omor, ca să distrug, astfel, orice urmă, orice legătură către mine. Dar, a fost zadarnic! Toată noaptea, m-am perpelit: să vă spun? Să nu vă spun? M-am hotărât, să vă spun! De ce? Pentru că moartea ar fi o pedeapsă prea uşoară pentru Buzescu. Ca şi pentru mine. Merităm puşcăria pe viaţă! Atât i-a spus Romeo Ventura, poliţistului din povestea mea. Ulterior, prin sursele speciale ale poliţiei, criminalistul a aflat că, într-adevăr, soţia şi fetiţa lui Buzescu, respectiv doamna Virginia şi domnişoara Minodora, vor pleca numai ele singure, cu maşina, la Predeal, domnul Buzescu fiind reţinut cu oarece treburi la Bucureşti.

Vor pleca fix la orele unsprezece, oră până la care Buzescu le-a zis că s-ar putea să sosească acasă. Dacă nu vine, să plece singure. Aşa le-a spus. Iar acum sunt orele, ia să vedem cât arată ceasul, da, sunt orele zece şi douăzeci şi cinci de minute…

Plânsul disperaţilor

— Domnule ministru, aceasta este povestea mea! reluă căpitanul Andrei Zavera, după o scurtă pauză. O simplă poveste. Ca multe altele, pe care le-am risipit, de-a lungul timpului, prin presă. Puteţi s-o credeţi. Sau nu. Poate fi purul adevăr. Adevărul îngrozitor. Ori, pur şi simplu, o ficţiune. Dumneavoastră decideţi! Nu eu. Ne mai pierdem vremea împreună, acum şi aici, la taclale. Aşa, ca la o şuetă de duminică. Sau poate că îmi veţi povesti şi dumneavoastră vreo istorie stranie, dintr-o viaţă plină de întâmplări palpitante. Povestind, vremea trece mai uşor, până fix la orele unsprezece. Adică, nu! mai bine până la orele douăsprezece. Pentru ca mâna oarbă a destinului să aibă timp suficient să declanşeze maşina aia infernală. După care, domnule ministru, o să vă cer scuze pentru timpul preţios pe care vi l-am răpit şi ne vom despărţi. Oricum, prezenţa dumneavoastră m-a onorat…

Căpitanul Andrei Zavera tăcu. Terminase, împletise magistral imaginarul cu realitatea. Construise un decor natural, real, în care implantase o imagine falsă: bomba cu efect întârziat de pe maşina Monseniorului. Va sesiza, oare, domnul Leopold Mavrodin ornamentul mincinos din peisajul prin care îl plimbase? Criminalistul riscase! Ca şi în povestea cu detectivul omorât şi pistolul furat. Cum să aduci, altfel, un ministru la poliţie? Rugându-l frumos? Nu! Ci, riscând un scenariu credibil. Adeseori, riscul este ultimul punct de sprijin al câştigătorului. Ultima şansă. Cine nu riscă, nu câştigă! Andrei Zavera îşi admira opera.

Excelenţa sa domnul secretar de stat Leopold Mavrodin devenise alb ca varul, încremenise! Nici măcar nu clipea, înţelesese perfect preţul cerut de criminalist. Un preţ exorbitant! Dar corect! Stătu aşa, câteva secunde lungi, înţepenit, aiurit, apoi se aplecă brusc asupra măsuţei dintre cele două fotolii, smulse cu iuţeală o coală de hârtie din top, înhaţă unul din pixuri şi, vreme de cinci minute, cu gesturi crispate, scrise prima sa declaraţie, dintr-un lung şir de abominabile mărturisiri. După care, umil, ceru voie căpitanului să telefoneze acasă, îi răspunse nevastă-sa, Virginia. O avertiză calm, dar ferm, asupra primejdiei de moarte care plana asupra lor, adăugă un tandru „săru-mâna” şi închise. Apoi, Monseniorul începu să plângă. Plângea ca un copil, cu gura în pumnii strânşi, cu pârâiaşele de lacrimi brăzdându-i chipul emaciat. Un plâns tăcut. Mut. Plânsul disperaţilor!

Fiecare zi trebuie întâmpinată cu speranţe. Şi mâine mai e o zi! spunem atunci când clipa prezentului ne covârşeşte. Ziua de mâine –

oricât de pesimişti am fi astăzi – trebuie s-o întâmpinăm cu optimism. Radu Dunca ar fi precizat: cu un optimism bine temperat! Eu spun doar atât: cu optimism! Chiar dacă ştim foarte bine că pesimistul este un optimist informat. Votez pentru optimism, întrucât numai optimistul este capabil de speranţă! Pesimistul se agaţă de toate urgiile pe care Cutia Pandorei le leapădă peste zilele noastre. Singur optimistul se agaţă de speranţă. Ca într-un ultim refugiu. Ca într-o evadare, cu ultimele puteri, din sinistrul Club al cocoşaţilor. Mulţi au încercat să evadeze. Puţin au reuşit. Laudă, celor care au încercat! Glorie, celor care au evadat! Deşi reţeta gloriei va fi plătită nu cu speranţe, ci cu disperări. Cu neîmpliniri. Cu zadarnice aşteptări. Şi, nu de puţine ori, cu mincinoase promisiuni.

Alegerile parlamentare şi prezidenţiale, din toamna anului 1996, au adus, după ele, mult dorita schimbare. Liga Renaşterii Naţionale nu mai este partid de guvernământ. Binomul roşu s-a pulverizat. Ion Paul Rogojanu, preşedintele Partidului România Pitorească, şi-a pierdut imunitatea parlamentară, fiind hărţuit prin zeci de procese penale. Dar nu se lasă nici acum: rupe lanţul şi muşcă adânc! Leon Lotreanu nu mai stă cocoţat în fruntea Cotrocenilor. Au venit la putere ţărăniştii, liberalii şi democraţii. Baronul a vegheat la transferul democratic al puterii. Benedictinul l-a împins în faţă pe Romul Petrean, spre a preveni concentrarea unei prea mari puteri la dreapta eşichierului politic aflat la guvernare. Profetul priveşte în zare cu suspiciune: el a spus că reţeta gloriei va fi plătită cu disperări!

Liga Renaşterii Naţionale s-a frânt iarăşi în două crâmpeie. Au rămas, ca şi în 1992, conservatorii. Au plecat reformiştii. Leon Lotreanu a devenit preşedintele Ligii. Ovidiu Găman a renunţat, în scris şi în public, la orice funcţie din conducerea Ligii. Atenţie, n-am spus: a renunţat de bunăvoie! În vara lui 1997, la alegerile din cadrul Ligii Renaşterii Naţionale, prim-vicepreşedinte al partidului a fost ales Daion Doroga. Informaţiile de la Agenţia „Kondor Security” se dovediseră de o utilitate exemplară. Operativă! Fraga Dorneanu a fost destituită, într-o dimineaţă, fulgerător, de către acelaşi Daion Doroga, cu care se tutuise şi se bătuse pe burtă: şefa de cabinet acumulase prea multă putere! Ada Genaru, frumoasa gardă de corp a fostului prim-senator, a dispărut şi ea de pe firmament, odată cu arestarea colonelului Truţi Pogoreanu, de la SPP, pentru trafic ilegal cu ţigări. Nicolae Beldiman, alias Ninel, a pierit într-un accident de circulaţie,

strivit de un Mercedes negru, necunoscut, într-o noapte pustie, chiar în faţa blocului unde locuia. Leopold Mavrodin, alias Monseniorul, a fost arestat şi judecat într-un proces blitz, cu uşile închise, fără tam-tam prin presă, fără transparenţă, fiind condamnat la închisoare pe viaţă. Sentinţă definitivă!

Marile afaceri demascate de ziaristul Anton Soroceanu au fost abandonate, risipite prin uriaşele dulapuri ale Parchetului, prăfuite, îngropate în uitare. Zavera n-ar fi zis uitare, ci criminală complicitate! Oricum, astăzi au devenit doar simple istorii de presă. Au dispărut câteva gigantice bănci: Bancorex, Pax Romana, Dacia Fenix. Falimentate! Dar, fără arestări! Corupţie fără corupţi! Ca şi terorismul de tristă celebritate, din 1989: fără terorişti! Dan Mircea Hariton şi-a mai adăugat, la cârdul lui de firme particulare, şi un post de televiziune. Generalul Petre Penciu, alintat de subordonaţi cu apelativul Pepe, a ajuns adjunct de ministru la Interne.

Căpitanul Andrei Zavera a fost avansat la excepţional: în doi ani, a luat trei grade. Acum este colonel şi şeful Poliţiei din Bucureşti.

Ion Brestoiu a părăsit brusc „Bulina verde”: sfătuit, scârbit, ameninţat? Nu ştie nimeni precis. Umblă tot soiul de vorbe prin târg. Singura certitudine este că s-a apucat să scrie cărţi. Şi, pe bune, are mai mult har la cărţi, decât în presă. În locul lui, ca general-manager, a fost unsă diabolica Aurora Manta, supranumită Pantera Presei Politice. Traian Bereciuc, Georgin Florescu, Dinu Iocan Turtureanu şi toată liota de miniştri din Guvernul Trăscău au dispărut de la vedere, s-au pitit prin Senat, prin Camera Deputaţilor, urmând cu sfinţenie principiul lansat de Ovidiu Găman: principiul lui Saul din Tarsul. Iar sămânţa otrăvită aruncată de ei – sub ochiul veşnic vigilent al lui Daion Doroga – a încolţit, deja, exact printre laurii de pe fruntea noii puteri. Cine va plăti, însă, reţeta gloriei? Poate că ne va spune, cândva, cronicarul Radu Dunca…

— Sfârşit – Bucureşti – 17 februarie 1999

ISBN 973 – 99460 – 4 – 6
Editor: Vasile Stan
Tehnoredactor: Luiza-Cristina Balint
Difuzare: Alexandru Trandafir
Carte prin poştă: Florenţa Maxim
Coperta: Nicolae Alexandru Bărbulescu
©Copyright 2000 Olimpian Ungherea